

Gấu Qua Lại Phải Chú Ý

Contents

Gấu Qua Lại Phải Chú Ý	2
1. Chương 1: Về Chuyện “xưa Đâu Bằng Nay”	2
2. Chương 2: Về Chuyện “sử Dụng Phòng Tắm”	4
3. Chương 3: Về Chuyện “hôn Nhân Có Đáng Tin Hay Không?”	6
4. Chương 4: Về Chuyện “làm Sao Để Hầu Hạ Bệnh Nhân”	9
5. Chương 5: Về Việc “gặp Chuyện Bất Bình Thì Ra Tay”	12
6. Chương 6: Về Chuyện “cướp Túi Hay Cướp Vợ”	15
7. Chương 7: Về Chuyện “rốt Cuộc Có Muốn Nghỉ Hay Không”	16
8. Chương 8: Về Chuyện “tướng Phu Thê”	19
9. Chương 9: Về Chuyện “giành Tình Nhân Với Đội Cảnh Sát Hình Sự”	22
10. Chương 10: Về Chuyện “vết Thương Do Súng Gây Nên Có Nên Băng Lại Không?”	25
11. Chương 11: Về Chuyện “tổ Ong Vò Vè Và Bông Hoa Của Cửa Đôn Cảnh Sát”	28
12. Chương 12: Về Việc “hết Chuyện Để Nói Với đồng Nghiệp”	31
13. Chương 13: Về Chuyện “ở Cùng Nhau Là Sao?”	33
14. Chương 14: Về Chuyện “hậu Quả Của Bóc Vỡ Cử Tử Mà Không Đeo Găng Tay”	34
15. Chương 15: Về Chuyện “không Có Bạn Gái Thì Làm Sao Giờ?”	36
16. Chương 16: Về Chuyện “cuộc Đối Thoại Đây Chạm Bấy”	37
17. Chương 17: Về Chuyện “tiểu Chim Cút Và lão Chim Cút”	39
18. Chương 18: Về Chuyện “cái Đó Đó”	41
19. Chương 19: Về Chuyện “con Mèo”	43
20. Chương 20: Về Chuyện “trèo Cây Và Đầu Cá Hầm”	45
21. Chương 21: Về Chuyện “hai Mặt”	47
22. Chương 22: Về Chuyện “thỏ Không Ăn Cỏ Gần Hang”	48
23. Chương 23: Về Chuyện “uy Hiếp”	50
24. Chương 24: Về Chuyện “ai Cũng Không Được Phép Bắt Nạt Đồ Đệ Của Tôi!!!”	52
25. Chương 25: Về Chuyện “đầu Giường Cài Nhau, Cuối	54
26. Chương 26: Về Chuyện “vì Vé tàu Mà Lấy Thân Báo Đáp”	56
27. Chương 27: Về “bí Mật Phía Sau Những Ngày Trục”	59
28. Chương 28: Về “valentine Hạnh Phúc”	61
29. Chương 29: Về Chuyện “thỏ Lộ”	62
30. Chương 30: Về “viên Đạn Bọc Đường”	65
31. Chương 31: Về Chuyện “giường”	67
32. Chương 32: Về Chuyện “hoa Từ Miệng Mà Ra”	69
33. Chương 33: Về Chuyện “hút Thuốc Và Nụ Hôn”	70
34. Chương 34: Về Chuyện “cái Khẩu Trang”	73
35. Chương 35: Về Chuyện “sô Pha Là ‘đất Lành’ ”	74
36. Chương 36: Về Chuyện “giết Gà Dùng Dao Mổ Trâu”	76
37. Chương 37: Về Chuyện “tình Cờ Phát Hiện Bí Mật”	77
38. Chương 38: Về Chuyện “ngày Càng Lún Sâu”	79
39. Chương 39: Về Chuyện ‘lần Đầu Tiên’	81
40. Chương 40: Về Chuyện “trước Cơn Bão”	83
41. Chương 41: Về Chuyện “cú Điện Thoại Dẫn Đến Phong Ba”	85

42. Chương 42: Về Chuyện “thông Báo Kết Hôn”	86
43. Chương 43: Về “tiểu Biệt Thẳng Tân Hôn”	88
44. Chương 44: Về “sét đánh Giữa Trời Quang Sau Khi Thẳng Hoa’	89
45. Chương 45: Về Chuyện ‘đồng Chí Hướng Dương Viễn Nổi Bão’	91
46. Chương 46: Về Chuyện ‘cảnh Sát Gấu Khó Ở’	92
47. Chương 47: Về Chuyện “trộm Được Chìa Khóa”	94
48. Chương 48: Về Chuyện “bị Bỏ Rơi”	95
49. Chương 49: Về “nhớ Lại Những Ca Trục Đêm”	97
50. Chương 50: Về Chuyện “bị Lạnh Nhạt”	99
51. Chương 51: Về Chuyện “đồng Chí Hướng Phản Công”	101
52. Chương 52: Về Chuyện “hơn Nửa Đêm Rồi, Tú Ân Tú Ái Cái Giề”	102
53. Chương 53: Về “rốt Cuộc Là Ai Đùa Giỡn Ai?”	104
54. Chương 54: Về Chuyện “thiếu Sốt”	105
55. Chương 55: Về Chuyện “gặp Phải Phiền Toái”	107
56. Chương 56: Về Chuyện “bị Coi Thường”	109
57. Chương 57: Về Chuyện “chen Chân”	110
58. Chương 58: Về Chuyện ‘đi Thăm Bệnh’	112
59. Chương 59: Về Chuyện “chính Thất”	114
60. Chương 60: Về Chuyện “đây Là Nơi Công Cộng, Chú Ý Chút Được Không?”	115
61. Chương 61: Về Chuyện ‘họa Là Từ Miệng Mà Ra’	118
62. Chương 62: Về Chuyện “cái Bóng Đèn Này Thật Là Sáng Nha”	120
63. Chương 63: Về Chuyện “trong Phòng Vệ Sinh Cũng Rất Ấm Ấp Nha”	122
64. Chương 64: Về Chuyện “trung Tâm Của Ánh Sáng”	123
65. Chương 65: Về Chuyện “đồn Trưởng Kể Lại Chuyện Ngày Trước”	125
66. Chương 66: Về “chuyện Đêm Khuya”	127
67. Chương 67: Về Chuyện “đi Đám Cưới Thẳng Bạn Tốt”	128
68. Chương 68: Về Chuyện “nhà Wc Mà Mấy Người Cũng...” (15+ Nhá)	131
69. Chương 69: Về Chuyện “là Ai! Là Cháu...”	133
70. Chương 70: Về Chuyện: “ai Là Bại Tướng Dưới Tay Ai”	134
71. Chương 71: Về Chuyện “con Trai Lớn Thì Nó Bay Đi”	136
72. Chương 72: Về “có Một Loài Sinh Vật Tên Là Mẹ”	139
73. Chương 73: Về Chuyện ‘lời Tỏ Tình Đây Tình Cảm Của Cảnh Sát Hùng’	141
74. Chương 74: Về “kỉ Niệm Đau Khổ Mà Ngọt Ngào.”	142
75. Chương 75: Về Chuyện “đây Là Chương Kết Thúc”	144

Gấu Qua Lại Phải Chú Ý

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, phúc hắc, thoải mái, phúc hắc lưu manh công vs gốc manh chính trực thụ, 1v1, HEEdit: MỹBeta: Y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gau-qua-lai-phai-chu-y>

1. Chương 1: Về Chuyện “xưa Đâu Bằng Nay”

Mùa hè năm 2009, Hướng Dương Viễn ở cửa đồn công an lần đầu tiên gặp Hùng Hạo Nhiên.

Khung cảnh lúc đó vô cùng, vô cùng đẹp. Ánh nắng lúc sớm trong gió nhẹ nhàng khiêu vũ, cây ngô đồng trong sân rậm rạp một mảng màu xanh mướt, Hùng Hạo Nhiên khoác bộ cảnh phục phẳng phiu, miệng ngậm điếu thuốc, trên tay tung tung chùm chìa khóa, nhanh nhẹn đi về phía cậu.

Hướng Dương Viễn ngốc ngốc nhìn, cảm thấy người này cao quý mà lạnh lùng, góc cạnh rõ ràng, khắp

người đàn ông đó tràn ngập khí chất của một sĩ quan cảnh sát. Đôi mắt không giấu được vẻ nghiêm túc, quanh thân tản mát hơi thở của con người rắn rỏi, triệt để thoả mãn sự yêu thích của bản thân với đồng phục...

Đáng tiếc, Hùng Hạo Nhiên không nhận thấy ánh mắt lấp lánh của Hướng Dương Viễn. Thậm chí còn không nhìn thẳng vào, không liếc lấy một cái mà đi qua, chỉ để lại một bóng lưng to lớn.

“Đó chính là cảnh sát Hùng Hạo Nhiên của chúng ta, sau này các cậu còn có rất nhiều cơ hội hợp tác.” Chính trị viên nhiệt tình giới thiệu cho Hướng Dương Viễn đang gật đầu liên tục. Trong lòng vì cậu nói “Còn có rất nhiều cơ hội hợp tác” mà nhảy nhót một chút.

Nếu như nhân sinh lúc nào cũng như lần đầu gặp gỡ nha... N lâu sau đó, hồi tưởng lại khung cảnh đẹp dễ kia, Hướng Dương Viễn chỉ muốn nói...

Cao quý lãnh diễm? Khí chất của sĩ quan cảnh sát?? Đồng phục hấp dẫn??? AAA!!! Mình bị ngu thật mà. Năm đó nhất định là đầu bị cửa xe kẹp mấy trăm lần thì mới có thể sinh ra ảo giác như thế với Hùng Hạo Nhiên!

“Hướng Thang Viên, đi dạo phố đi.” Hùng Hạo Nhiên tung tung chìa khoá, bên miệng như bình thường vẫn ngâm một điệu thuốc đứng ở cửa tiếp đón nhìn đồ đệ mình đang vui đầu vào đánh máy trong phòng làm việc rồi đến gần. Những đồng nghiệp khác đã quen nhìn bộ dáng cà phất cà phơ của Hùng Hạo Nhiên. Nhìn hần như vậy, rõ ràng lúc này ở phòng Sở trưởng phải chịu giáo huấn với kích thích, nếu không thì bình thường tên cũng không gọi, trực tiếp sầm mặt hô một tiếng “Xuất cảnh” và bé ngoan Hướng Dương Viễn phải theo kịp, chậm một giây thì chuyện bé trực tiếp bị xé to ra.

Nhận lấy ánh mắt đồng cảm của đồng nghiệp, lại nhanh tay lấy ra một bản án, Hướng Dương Viễn bỏ kính ra, lấy áo khoác trên lưng ghé đuôi theo hần. Hùng Hạo Nhiên dựa vào cửa xe hút thuốc, chờ ở trong sân nghe thấy tiếng bước chân ngáng đầu lại bị ánh mặt trời xuyên qua tầng lá ngô đồng làm nheo mắt lại.

Hướng Dương Viễn giật mình. Cảm thấy khoảnh khắc này giống như lần đầu mình nhìn thấy dáng vẻ của Hùng Hạo Nhiên hai năm trước. Nhìn từ sườn mặt thấy được mũi hần rất đẹp, rất cao, giống với những bức tượng điêu khắc từng xem trong phòng trưng bày trường nghệ thuật.

“Chậm thế, cậu chưa ăn sáng à?”

Một câu nói đánh vỡ hết thấy ảo tưởng, Hướng Dương Viễn không trả lời, trong lúc mở cửa phó lái lén lườm hần một cái.

“Đừng cho là tôi không biết trong lòng cậu đang rửa tội.” Hùng Hạo Nhiên lên xe, gẩy tàn thuốc ra ngoài rồi khởi động xe, oán hận nói: “Trời kiểu khỉ gì không biết, vừa lạnh vừa nóng.”

Hướng Dương Viễn cài dây an toàn, liếc qua cổ áo Hùng Hạo Nhiên. Bên trong đồng phục chỉ mặc áo sơ mi mỏng, không nhện được lắm bả: “Tối qua tôi đã nói với anh là hôm nay không khí lạnh về rồi, chính anh không nhớ còn trách trời làm gì. Như đến kì mãn kinh.”

Hùng Hạo Nhiên nhú mày, giơ tay ra vẻ muốn đánh lên đầu Dương Viễn: “Tôi đây là một cảnh sát nhân dân bận rộn, làm sao mà nhớ được ba cái chuyện lông gà vỏ tỏi chứ? Nếu cậu thật lòng quan tâm đến sự phụ kiếm cộng sự của mình thì nên đem quần áo chuẩn bị kĩ chứ!”

“Anh cũng biết tôi là cộng sự chứ không phải là bảo mẫu của anh à?” Hướng Dương Viễn không khách khí chút nào cãi trả: “Cốc của anh là tôi rửa, bàn là tôi lau, văn kiện là tôi sửa, án kiện là tôi tìm, tôi đây cũng muốn chuẩn bị quần áo cho anh nhưng vấn đề là quần áo của tôi anh mặc vừa được à?”

“Cậu thử cài lại nữa xem, cài lại nữa tôi cho cậu xuống xe!” Hùng Hạo Nhiên sử dụng chiêu sát thủ xấu hổ nhất.

Hướng Dương Viễn còn muốn nói thêm nhưng nhẹn xuống chỉ cần chặt hàm nhìn về phía trước, không nói gì nữa, biểu hiện rõ ràng là đang giận.

“Ai, Hướng Thang Viên.”

“...”

“Hương Thang Viên!”

“...”

“Cậu đang giận tôi, đúng không?” Khi dừng đèn đỏ trước mặt, Hùng Hạo Nhiên nhấn mạnh phanh làm Hương Dương Viễn theo quán tính hơi chồm lên trước lại bị dây an toàn kéo về. Cuối cùng không tình nguyện quay đầu sang hỏi:

“Chuyện gì?”

“Không chuyện gì, không cho giận.”

“...”

“Ài, cậu ấy à, vẫn là lúc trước đáng yêu hơn, luôn loay quanh bên cạnh tôi, trái một câu “thầy”, phải một câu “thầy”, bảo làm gì thì cũng ngoan ngoãn làm tốt.”

“...”

“Nào giống như bây giờ, bảo cậu làm việc mà còn phải dỗ mới làm, động cái là cãi, miệng còn cay nghiệt như vậy. Tức chết mất.”

Hương Dương Viễn xì một tiếng, lười phê phán Hùng Hạo Nhiên được voi đòi tiên, tính thì lười, da mặt thì dày. Ngược lại, bị hấn đè đầu cưỡi cổ cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, giảng đạo lý cho hấn thì khác gì đàn gảy tai trâu đâu. Chả rảnh đến mức bỗng dưng muốn chết vài tế bào não.

^^^

Xuất cảnh: Hiểu là cảnh sát ra quân

Lải nhải chút ^^:

Tên Hương Dương Viễn (): Hương là hướng về. Dương là gương cao. Viễn là xa

Anh Gấu toàn gọi lải là Hương Thang Viên . Trong đó nghĩa là bánh trôi:v

Hùng Hạo Nhiên dịch nghĩa nôm na là Con gấu chính trực =))

2. Chương 2: Về Chuyện “sử Dụng Phòng Tắm”

Chuyện mà bọn họ phải xử lý là một trận đánh nhau nhỏ, quần chúng vây xem báo cảnh sát, hai người không tổn sức liền khuyên can hai bên, ghi chép cũng không cần làm. Hiện tại, Hương Dương Viễn tiếp nhận mấy loại án kiểu này đã quen tay, không còn giống như lần đầu tiên trốn sau Hùng Hạo Nhiên sợ bị ngộ thương. Ngày đó, hình tượng Hùng Hạo Nhiên trong lòng cậu còn rất to lớn, một thời gian dài cậu đều coi Hùng Hạo Nhiên là lá chắn kiên cố hậu thuẫn mình.

Xử lý xong mọi việc, Hùng Hạo Nhiên nói với Hương Dương Viễn là muốn ăn đồ nướng liền bị cậu không chút do dự mà từ chối.

“Thưa đồng chí Hùng Hạo Nhiên xưa nay không mang ví tiền, rất tiếc là hôm nay tôi cũng không mang ví, cho nên...”

“Há, quên đi! Đồ nướng có gì ngon đâu chứ.” Hùng Hạo Nhiên thờ ơ nhún vai, sau đó đồ móc trong túi ra 10 đồng rồi đi đến tạp hoá mua thuốc lá.

Hương Dương Viễn đến phải nhờ hấn còn ngại phiền, đứng một mình bên đường chờ hấn, đôi mắt nhàm chán nhìn xung quanh. Bên cạnh có trạm xe buýt, có một thanh niên mặc đồng phục cấp 3 đang chờ xe. Hương Dương Viễn nhìn một lát, đột nhiên nhớ đến thời học sinh của mình. Hầu như cậu toàn đứng một mình chờ xe, cúi đầu rất thấp, mắt nhìn chằm chằm đất, chỉ thỉnh thoảng ngẩng lên xem xe đến chưa. Gặp người quen chào hỏi, cậu chỉ cười ngại ngùng mà cũng không nói gì.

Tuổi trẻ qua rồi sẽ không quay lại. Hương Dương Viễn có chút cảm khái. Con người trầm tĩnh, sống nội tâm của mình đã là quá khứ rồi. Đều tại tên khốn nạn đang mua thuốc lá kia ban tặng.

“Làm sao lại đứng đây phát ngốc rồi?”

Sau đầu đột nhiên bị vỗ mạnh một cái. Hướng Dương Viễn “A!” một tiếng, bực mình quay đầu lại: “Tôi không phải đang ngăn người mà là đang yên lặng chờ anh!”

“Thằng nhóc không có lương tâm.” Hùng Hạo Nhiên châm điếu thuốc, trong tay còn đồng tiền lẻ sáng loáng: “Tìm thấy trong túi. Đồ đệ, cậu giúp tôi viết tổng kết cuối năm, tôi mời cậu ăn đồ nướng, thế nào?”

“Anh không mời tôi ăn đồ nướng, tôi cũng không phải viết sao?”

“Hiểu rồi đó! Nói đi! Muốn ăn cái gì, không nên khách khí với sư phụ.”

“Hùng Hạo Nhiên, đang là giờ làm việc, cả hai chúng ta đều mặc cảnh phục...”

“Thì làm sao? Cảnh sát không được nghỉ giữa giờ sao?” Hùng Hạo Nhiên ôm vai Hướng Dương Viễn đẩy cậu đi về phía trước: “Trời sắp đã có tôi chống cho cậu.”

Hướng Dương Viễn tức giận nói: “Da mặt của anh có thể dày hơn nữa được không?”

Không phải chờ đến khi trời sắp thì cậu đã bị tên ngốc này áp bức đến thảm rồi.

“Ha ha ha ha, dĩ nhiên là có! Cậu hiểu tôi ghê.”

Ăn xong đồ nướng rồi về sở thì đã là lúc tan làm, ngày hôm nay đến lượt Hùng Hạo Nhiên với Hướng Dương Viễn trực đêm. Bọn họ phải ngồi trong sở đến 9h sáng mai. Ở văn phòng sửa lại tài liệu, nói chính xác là, Hùng Hạo Nhiên ngồi một bên nâng cốc trà nhìn Hướng Dương Viễn sửa tài liệu. Hai người đi đến phòng nghỉ.

“Tôi tắm trước, anh xem TV đi.” Hướng Dương Viễn cởi đồng phục ném lên giường, mang quần áo sạch vào phòng tắm. Hùng Hạo Nhiên nhào lên giường, đột nhiên hèn mọn cười cười: “Mỗi lần nghe cậu nói như vậy, tôi đều có cảm giác như đang cùng người khác thuê phòng a.”

Hướng Dương Viễn hung dữ nghiêm mặt nói: “Cảnh sát Hùng! Mong anh tự trọng.”

“Cậu cũng không phải thiếu nữ, đùa chút cũng không phạm pháp chứ?” Hùng Hạo Nhiên thuận tay cầm thẻ cảnh sát rơi ra từ đồng phục của Hướng Dương Viễn, liếc mắt kinh ngạc nói: “Hướng Thang Viên, cậu đến đồn này cũng hơn hai năm rồi nhỉ?”

“Nhờ phúc của anh mà tôi sống một ngày bằng một năm.” Hướng Dương Viễn có chút bi ai.

“Hừm, trong hai năm này thì cậu cũng học được cách tranh luận với tôi.”

Trên thẻ cảnh sát có bức ảnh của cậu lúc mới vào ngành chụp. Khi đó, tóc cậu rất ngắn, mặt bánh bao, đeo kính gọng đen, mới trải qua 3 tháng huấn luyện cảnh sát mới, da có chút đen, nhìn qua đặc biệt nhẹ nhàng khoan khoái với chút không tự nhiên.

Tính cách lúc đó với bây giờ không giống nhau. Lúc đó, cậu ngoan ngoãn, rất yên tĩnh, dạy cậu cái gì thì cậu đều chăm chú nghe, còn ghi vào sổ ghi chép. Nếu khen cậu thì cậu chỉ ngượng ngùng cười, trong mắt đầy vui mừng.

“Hậu sinh khả ỷ thắng cả thầy, anh nên kiêu ngạo, người bình thường cũng chưa có ai có thể bức tôi đến chó cùng rứt giậu như anh.” Hướng Dương Viễn lấy lại thẻ cảnh sát của mình nhét lại vào trong túi, rồi đem treo quần áo ở giá xa giường nhất.

“Đang yên lành lại tự nói mình là chó... Chẹp, đưa lại cho tôi nhìn kĩ chút nào.”

“Không muốn, muốn nhìn thì tự nhìn của mình đi.”

“Tôi quá đẹp trai. Không có cái gì để nhìn.”

“Anh nói làm tôi buồn nôn.” Hướng Dương Viễn không dây dưa với hắn nữa, trực tiếp vào phòng tắm đóng cửa cái “Rầm!”

Hùng Hạo Nhiên sờ sờ mũi: “Ai, này mới ăn đồ nướng của người ta, xong việc liền trở mặt như không quen.”

“Cái gì mà xong việc! Hùng Hạo Nhiên! Anh nói chuyện với tôi đúng mực chút đi!” Trong phòng tắm truyền ra âm thanh tức đến nổi phổi. Hùng Hạo Nhiên cảm thấy hai người đã hoà nhau một ván, trong lòng nhẹ nhõm chút, vừa hát vừa mở TV.

Hai phút sau, Hùng Hạo Nhiên mở cửa phòng tắm, đi vào.

“Này!” Hướng Dương Viễn vừa mới xoa xà phòng, thấy Hùng Hạo Nhiên tự nhiên như không mà đi vào, kéo khoá quần muốn xả lũ, tức giận đến đỏ mặt: “Anh không thấy mình đặc biệt thiếu giáo dục à!”

“Cái gì? Tôi làm gì cậu à?” Hùng Hạo Nhiên không hiểu nhìn về phía cậu, ánh mắt không khống chế đi dần xuống. Chịu thôi, bệnh chung của đàn ông là đôi mắt đều thích lưu manh đùa giỡn.

Hướng Dương Viễn đang lúng túng muốn chết. Che không được mà không che cũng không xong, quả thực muốn đá cho cái: “Tôi đang tắm, anh thấy anh đi vào như thế là được sao?”

“Hai chúng ta cũng không phải chưa xem qua lẫn nhau, cậu cuống cái gì...” Hùng Hạo Nhiên không thấy mình sai chỗ nào. Trước giờ đi công tác đều ở mấy nhà trọ thiếu điều kiện, mọi người dùng chung phòng tắm cũng là bình thường. Có cần ngạc nhiên như thế này không? Người này đã làm cảnh sát 2 năm vẫn không đổi được tính không phóng khoáng a.

“Văn phòng bên cạnh còn nhà vệ sinh còn gì?”

“Tôi lười qua.”

“Vậy anh cũng có thể chờ tôi tắm xong chứ?”

“Không đợi được.” Hùng Hạo Nhiên bắt đầu xả lũ.

“Anh...” Hướng Dương Viễn cảm thấy cảm nín với tên lưu manh này. Chỉ có thể hét lên rồi xoay người, mở vòi hoa sen, giận dữ mà xả lên đầu tắm.

Mặc dù đều là đàn ông, nhìn một chút cũng không sao nhưng là một người tốt nghiệp khoa tiếng Trung, tính cách hướng nội thì ở phương diện này, Hướng Dương Viễn vẫn không quen được. Trước đây đều là hoàn cảnh thiếu thốn cũng không quá để ý nhưng mà bây giờ hành động của Hùng Hạo Nhiên là sao? Gỡ cửa cũng không biết sao?

“Hướng Thang Viên, mông cậu tròn ghê ta. Người với tên giống nhau.”

“Im mồm!!!!” Hướng Dương Viễn vừa giận vừa xấu hổ muốn chết, trực tiếp gỡ vòi hoa sen.

“Này này này! Tôi còn chưa đổi đồng phục đó! Này! Hướng Thang Viên! Dừng tay!!!”

3. Chương 3: Về Chuyện “hôn Nhân Có Đáng Tin Hay Không?”

Quá nửa đêm, đồn công an tiếp nhận một vụ báo án. Một tiểu khu nào đó có đôi vợ chồng đang đánh nhau, hành động bạo lực làm đến con mèo nhỏ hàng xóm cũng phải trốn dưới gầm giường.

Lúc nhận nhiệm vụ, hai vị cảnh sát trực ban còn đang dựa vào giường ngủ gật. Còi báo động vừa kêu, việc Hùng Hạo Nhiên làm đầu tiên là vỗ đầu Hướng Dương Viễn lấy tư thế bễ trên mà nói, ‘đồ đệ ngoan, cậu đi xem đi.’

Hướng Dương Viễn mơ mơ màng màng đứng lên lại bị không khí lạnh còng bên ngoài ỏm chần làm rùng mình, đầu óc tỉnh chút, quay lại nhìn người đang trở mình ngủ tiếp kia mà tức không nhịn nổi, kéo chăn xuống.

Cánh tay Hùng Hạo Nhiên bị gió thổi lạnh, hắt hơi một cái rõ to mắng, “Hướng Thang Viên! Ranh con!”

Hướng Dương Viễn cười lớn chạy ra ngoài.

Ngồi trước máy tính xem nội dung án, Hướng Dương Viễn đỏ khốc đỏ cười gọi cho người báo án, đối phương rất cố chấp, kiên trì muốn cảnh sát đến. Cúp điện thoại, Hướng Dương Viễn quay về phía phòng nghỉ hét lên: “Hùng Hạo Nhiên, xuất cảnh!”

“Biết rồi! Đệt! Lạnh chết người!” Hùng Hạo Nhiên hùng hùng hổ hổ tìm quần áo. Quần áo của hắn đều bị Hường Dương Viễn làm ướt, bây giờ còn hong trong phòng tắm, đồng phục còn dễ thay thế, đến văn phòng tìm một bộ là được nhưng áo sơ mi tay dài mặc bên trong thì không thấy. Tìm đi tìm lại đành phải mặc lại cái áo sơ mi ngắn tay trước đó tùy tiện ném trong ngăn kéo.

“Thằng nhóc, tôi mà bị cảm thì cậu phải chịu trách nhiệm!” Vừa đi ra cửa lớn của đồn, Hùng Hạo Nhiên liền chảy nước mũi, gió đêm lạnh lẽo làm hắn nổi da gà.

“Vâng vâng vâng, chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm.” Hường Dương Viễn lên xe rút ra mấy tờ giấy ăn ném lên mặt Hùng Hạo Nhiên: “Lau nước mũi đi đã, lòng thông muốn nôn.”

“Hường Thang Viên, tôi thấy cậu đang muốn ăn đòn đúng không? Đừng quên tôi còn khẩu súng lục giắt trên người!” Khí thế Hùng Hạo Nhiên rất hung mãnh. Nói xong liền hít một hơi nước mũi.

“Nếu anh dám bắn tôi cũng không ý kiến.” Hường Dương Viễn liếc Hùng Hạo Nhiên đang tức điên người một cái: “Nhưng mà cẩn thận đừng làm đau chính mình nha, lúc đó lại muốn tôi chịu trách nhiệm.”

“Tiểu tử thú vị, cậu đang nghi ngờ kỹ thuật của sư phụ sao?”

“Ai biết, tôi chưa thấy anh bắn súng bao giờ.” Hường Dương Viễn nhìn một cái, to gan nói: “Nói thật, Hùng Hạo Nhiên, anh có cơ hội nổ súng rồi sao?”

“Phí lời! Năm đó, lúc thầy của cậu ở trong đội hình sự...” Hùng Hạo Nhiên bày ra bộ dạng cao cao tại thượng nhưng nói được phân nửa thì im bặt, một lúc sau hăm hừ nói tiếp: “Mà ta đây quá uy phong, loại sinh viên chưa từng va chạm xã hội, chỉ học vẹt trong trường không tưởng tượng nổi đâu.”

Hường Dương Viễn lườm một cái, nhắc nhở: “Người chưa từng va chạm xã hội, chỉ là tên sinh viên chỉ biết đọc sách đến chết này lại thay anh làm tất cả việc giấy tờ đó.”

“Biết rồi, biết rồi! Giúp sư phụ làm vài chuyện mà kể đi kể lại suốt ngày, có biết xấu hổ không hả?” Hùng Hạo Nhiên rẽ vào đường lớn, trời tối đường vắng, chỉ có đèn đường làm bạn. Khung cảnh vốn khô khan buổi sáng thì lúc này cũng có chút vị.

“Mà này, anh mới nói là anh từng ở đội hình sự?”

Hùng Hạo Nhiên chuyên tâm lái xe, qua một phút sau mới để ý, hỏi lại: “Tôi đã nói rồi, có biết xấu hổ không?”

“...”

“Cậu nghe nhầm rồi.”

“...” Hường Dương Viễn trong lòng khinh bỉ: “Hùng Hạo Nhiên này, làm phiền anh lần sau muốn khoác lác trước mặt người khác thì thảo bản nháp kỹ chút, được chứ?”

Lúc hai người đến địa điểm báo án, vụ đánh nhau vẫn chưa tan. Vừa ra khỏi thang máy, hai người cũng nghe được tiếng đôi nam nữ to tiếng chửi nhau nội dung vô cùng khó nghe, kèm theo tiếng đồ vật đổ vỡ làm Dương Viễn sợ hết hồn. Bảo sao nhà hàng xóm nhất định báo cảnh sát.

Sửa lại cảnh phục trên người, Hường Dương Viễn lễ phép gõ cửa.

Trong phòng lập tức yên tĩnh lại. Một lúc sau, người đàn ông lớn tiếng hỏi: “Ai?”

“Cảnh sát.”

Bên trong lại càng yên tĩnh, sau đó là giọng của phụ nữ: “Chúng tôi không báo cảnh sát.”

Hường Dương Viễn định nói nhưng Hùng Hạo Nhiên chèn cậu dài dòng, trực tiếp vỗ mạnh lên cửa: “Chúng tôi nhận được báo án, có người báo hai người làm phiền dân chúng, đồng chí, bây giờ là 2h đêm, có chuyện gì khẩn đến mức giải quyết lúc này. Theo chúng tôi đến đồn giải quyết một chuyện được không đây?”

Hường Dương Viễn chọc chọc cùi chỏ vào hắn, nhỏ giọng ghé vào tai hắn nói: “Anh đừng thô lỗ như thế được không? Thời điểm vợ chồng nhà người ta ...”

Lời còn chưa hết thì cửa đã mở. Một người đàn ông mập mạp mặc áo ngủ, trên mặt còn có dấu tay ngược ngừng đứng ở cửa, vợ anh ta trốn ở đằng sau cảnh giác nhìn hai người, tay còn kéo kéo góc áo chồng, ngoài trừ đầu tóc có chút rối thì có vẻ không bị thương.

Hương Dương Viễn có chút lo lắng, muốn kéo người chồng ra để xác nhận người vợ không bị thương. Kết quả người còn chưa chạm vào được thì người vợ đã hành động. Cô dùng sức kéo chồng mình ra sau rồi chống eo, trợn mắt nói với Dương Viễn: “Định làm gì đây? Tay anh định làm gì? Tôi muốn tố giác các anh động chạm dân thường!”

“...”

“Em đừng như vậy, họ là cảnh sát đó...” Người đàn ông khuyên nhủ vợ mình.

“Cảnh sát thì có thể tùy ý bắt người sao?”

Người đàn ông nghe không nổi nữa liền dẫn vợ vào nhà, quay ra cửa xin lỗi nói: “Xin lỗi, chúng tôi không cãi nhau đâu. Ngại quá, vừa nãy vợ tôi có chút kích động.”

Hùng Hạo Nhiên buồn cười liếc Hương Dương Viễn, liền lên giọng hỏi lại người đàn ông: “Có thật là không cãi nhau không?”

“Không cãi nhau, không cãi.”

“Nếu có người báo cảnh sát lần nữa thì tôi sẽ bắt giam anh.”

“Vâng vâng.”

“Được thôi, đọc tên cùng số chứng minh để chúng tôi ghi sổ chút nha.”

Người đàn ông đọc tên, Hương Dương Viễn vội vã ghi vào sổ ghi chép nhỏ.

“Không có chuyện gì thì ngủ sớm đi. Chúng tôi đi đây.” Hùng Hạo Nhiên phất phất tay, người đàn ông như được đại xá, nhanh chóng đóng cửa lại.

Vào thang máy, Hùng Hạo Nhiên lười biếng ngáp một cái, mí trên mí dưới muốn gặp nhau lắm rồi nhưng Hương Dương Viễn bên cạnh bày ra vẻ mặt mất hứng.

“Vợ chồng nhà người ta đánh nhau, mặt cậu lại như đưa đám.”

“Chẳng qua, tôi muốn chúng ta cần điều tra một chút, ai ngờ lòng tốt không được báo đáp...”

“Việc nhà người ta mà cậu đòi điều tra á? Hương Thang Viên, cậu cũng không phải làm ở chương trình radio Tri âm tử tử, còn muốn dính vào mâu thuẫn nhà người ta làm gì?” Hùng Hạo Nhiên vò đầu cậu: “Yên tâm đi, vợ chồng đều như vậy, nếu có chuyện thì chia tay, còn đánh cái gì giá, tốn công mà chả được gì.”

Hương Dương Viễn thoát nhìn vẫn mất hứng: “Phụ nữ thật kì quá, nãy còn đánh nhau đến muốn chết muốn sống, chớp mắt liền thay đổi.”

“Đúng vậy, phụ nữ chính là làm hành động có độ khó cao như thế, cho nên tôi đây mới không kết hôn.”

Hương Dương Viễn bĩu môi: “Chính xác là không ai chịu gả cho anh chứ! Tính tình thì xấu, tật xấu thì một lô, lười muốn chết, đến quần áo còn không chịu giặt.”

“Tôi bắt cậu giặt quần áo của tôi là vì cậu làm nó ướt chứ không phải vì tôi không giặt.”

“Dù sao thì anh cũng chỉ biết sai tôi làm thôi.”

“Vui chút đi. Có thể được tôi sai chính là phúc phận mấy đời mới tu được của cậu đó.”

“...” Hương Dương Viễn bị Hùng Hạo Nhiên đánh cho mấy phát sét, cảm thấy so đo với hắn thì mình chỉ có thể ở thế hạ phong nên đành đánh trống lảng: “Nhưng mà cũng không phải ‘một gậy tre làm lật thuyền người’. Tôi biết có nhiều cặp vợ chồng tình cảm rất tốt.”

“Đó là vì bọn họ ngầm cãi nhau, cậu làm sao biết được.”

“Không phải.”

“Cậu đúng là chậm tiêu. Cho dùng vợ chồng người ta loạn đến mức phải ly hôn thì cậu cũng không phát hiện được đâu.”

“Tôi làm sao mà chậm tiêu?”

“Cậu... Cậu ngược lại thực sự rất chậm tiêu.”

“...”

Lúc trở về đồn, ghi chép những gì xảy ra vào sổ, hai người trở về phòng nghỉ tiếp tục ngủ. Không lần nào trực đêm mà thiên hạ thái bình đến tận sáng, may thì phải đi ra ngoài một hai lần, giữa lúc đó có thể ngủ một lúc. Nếu xui xẻo thì cả đêm không được ngủ, chỉ có thể sau khi giao ban sáng hôm sau mới được về nhà ngủ bù.

Hướng Dương Viễn sợ mình ngủ quên làm lỡ việc nên quen mặc quần áo dựa vào đầu giường ngủ gật nhưng mỗi lần còi báo động vang, cậu đều thấy mình nằm trên giường, đắp kín chăn, ngủ đến thoải mái. Cậu đương nhiên biết đây là chuyện tốt mà người nào đó làm nên không ngu ngơ cảm thán: “A, kì lạ nha sao tôi lại ngủ trong chăn rồi?” Có một hôm Hùng Hạo Nhiên được nghỉ, cậu với Lưu Đại Vô (là cộng sự trước đây của con gấu kia) trực đêm, dựa vào đầu giường ngủ liên mấy tiếng, lúc tỉnh thì bị sái cổ, đau muốn đứt ra, mấy ngày liền đi làm không dám quay đầu, còn bị Hùng Hạo Nhiên cười nhạo một thời gian dài.

“Ngủ ngủ, tối hôm qua ngủ không ngon giờ buồn ngủ gần chết rồi.” Vừa vào phòng, Hùng Hạo Nhiên liền nhảy lên giường. Ra ngoài đi một vòng, có vẻ giọng mũi của hắn nặng hơn không ít. Giấy hỉ mũi không rời tay, Hướng Dương Viễn đứng bên giường một lúc rồi nói: “Tôi ra ngoài một chút, sẽ về ngay.”

Hùng Hạo Nhiên không để ý, giọng như nói thầm nói: “Hừm, đừng có chạy lung tung...”

10 phút sau Hướng Dương Viễn quay lại đã thấy Hùng Hạo Nhiên ngáy như lợn, cậu thấy buồn cười nhưng cũng không đánh thức hắn, nhẹ nhàng để túi thuốc cảm vừa mua ở tiệm thuốc 24h lên đầu bàn. Leo lên giường từ phía kia.

Đến khi tỉnh dậy, ngoài trời đã có tia sáng yếu ớt, còi báo động trước sảnh đang ra sức gào, Hướng Dương Viễn nhìn giờ, mới hơn 6h sáng.

Xuống giường khoác áo khoác, mở án kiện trên hệ thống. Hoá ra ở công viên Tâm Đường có cụ già bị trộm ví.

“Hùng Hạo Nhiên, xuất cảnh!”

Một ngày mới lại bắt đầu.

^^^

Một gậy tre làm lật thuyền người: cũng không hiểu lắm >”< có=”” thể=”” hiểu=”” như=”” “con=”” sâu=”” làm=”” râu=”” nổi=””>

4. Chương 4: Về Chuyện “làm Sao Để Hầu Hạ Bệnh Nhân”

9h sáng, đồn cảnh sát đổi ca trực, Hùng Hạo Nhiên lái chiếc xe máy đầy phong cách của hắn về nhà, tiện thể đèo theo Hướng Dương Viễn về cùng đường.

Cần nhắc đến chuyện Hùng Hạo Nhiên đang là bệnh nhân, trước khi Hướng Dương Viễn lên xe hiem khi có lòng hảo tâm nhường cho hắn găng tay mỏng với khăn quàng cổ, Hùng Hạo Nhiên không chút khách khí nhanh chóng đeo hết lên còn dong dạc nói, “Cậu nên làm thế từ sớm.”

Xe máy phóng trên lối đi bộ, Hướng Dương Viễn thấy rất lạnh, chỉ có thể núp sau Hùng Hạo Nhiên, để hắn làm kính chắn gió.

“Lạnh...” Hùng Hạo Nhiên không biết nói gì, giọng nói bị tiếng động cơ xe với tiếng gió vù vù thổi bay.

“Cái gì cơ?!” Hướng Dương Viễn kéo áo gió Hùng Hạo Nhiên, cổ rướn lên phía trước: “Nghe không rõ!”

Hùng Hạo Nhiên cơ hồ là gào lên nói: “Tôi nói cậu lạnh thì nhét tay vào túi áo khoác của tôi ý! Ngốc!”

“Không thêm!” Hường Dương Viễn gào trả lại những vấn làm theo. Ừm, quả nhiên ầm ghê.

10 phút sau, hai người đến nhà Hường Dương Viễn thuê, cậu xuống xe nói lời cảm ơn: “Ngày mai đi làm nhớ trả găng tay với khăn cho tôi, hôm nay cho anh mượn.”

Hùng Hạo Nhiên mặt dày nói: “Tôi không có găng tay lẫn khăn quàng, trả lại cho cậu thì tôi chết rét à.”

Hường Dương Viễn lườm hằn rạch mắt: “Vậy thì tự mình đi mua đi.”

“Tôi làm gì có thời gian mà đi dạo phố. Ai, Hường Thang Viên, thầy đối với cậu tốt như thế, cậu liền coi như lễ vật mà tặng cũng được mà.”

“... Ngày nhà giáo qua lâu rồi.”

“Vậy... Vậy tháng sau là sinh nhật tôi, coi như qua sinh nhật nha.”

“Tháng nào anh chả nói thế... Ai, được rồi được rồi, tôi lên đây, đi đường cẩn thận.” Hường Dương Viễn đã quen việc Hùng Hạo Nhiên chuyên chiếm lợi từ mình, cũng không muốn đấu với hắn. Tặng lại cho cái mặt quỷ, sau đó vung tay quay người lên phòng.

Hùng Hạo Nhiên nhìn theo cậu biến mất ở góc hành lang, đột nhiên muốn hút một điếu. Sờ túi lại không thấy bao thuốc bị lấy đi lúc nào mà thay vào đó là thuốc cấm.

Ngủ một giấc, lúc tỉnh lại đã hơn 1h chiều, Hường Dương Viễn gọi điện gọi thức ăn, bất giác lại gọi cho Hùng Hạo Nhiên một phần.

Đại khái là lo lắng hắn đang bị cảm lại không ai chăm đi. Hường Dương Viễn yên lặng phân tích hành vi của mình.

“Alo...” Điện thoại bận một lúc mới nghe thấy giọng nói vô lực của Hùng Hạo Nhiên, vừa nghe đã thấy cảm nặng hơn. Ngày hôm qua nhiệt độ bất chợt giảm mà hắn mặc ít như vậy, bị lạnh một ngày một đêm mà giờ mới bị nặng coi như là nhờ thân thể khoẻ mạnh.

“Này, anh ngủ dậy chưa?” Nghĩ đến khả năng mình đang quấy rầy hắn nghỉ ngơi, Hường Dương Viễn có chút áy náy với chột dạ. Tuy là trước đây bị Hùng Hạo Nhiên ức hiếp đến bùng nổ thì cậu cũng âm thầm nguyên rửa hắn bị bệnh nan y nhưng bây giờ người thật đang bị bệnh thì cậu không thể không quan tâm. Tuy nhân cách Hùng Hạo Nhiên có chút hư thối, miệng có chút xấu, hành vi có chút bỉ ổi, nhưng tính ra hắn lại là người gần gũi với Hường Dương Viễn ở thành phố này nhất.

“Cậu nghe giọng tôi giống người đã ngủ dậy sao?” Hùng Hạo Nhiên tâm tình không tốt, giọng so với lúc chia tay buổi sáng còn khàn hơn, không biết chừng đã phát sốt.

“Anh ăn cơm không?”

“Ăn gì?”

“Ăn gì cũng được. Lúc về không ăn gì sao?”

“Không. Hoa mắt chóng mặt, không muốn ăn.” Hùng Hạo Nhiên bên kia đầu dây ngáp một cái dài, tiếng được tiếng mất nói: “Cúp máy đi, tôi muốn ngủ.”

“Này, Hùng Hạo Nhiên!”

“Tiểu tổ tông, gì nữa...”

“Anh đừng ngủ như chết, tôi qua bây giờ, nhớ mở cửa cho tôi.”

“Cậu tới làm gì?”

“Mang đồ ăn cho anh, tiện thể giám sát anh uống thuốc. Không cần khách khí với tôi, tôi chỉ sợ anh ốm chết ở nhà rồi sau này lại bám dai như đĩa sẽ quấy rầy hàng xóm.”

“...”

Cúp máy, Hường Dương Viễn lại nghĩ, mình không phải là đang nhiều chuyện chứ. Hùng Hạo Nhiên đang ốm thì mình phải vui vẻ bắn pháo hoa chúc mừng chứ, sao còn muốn chạy qua hầu hạ hắn?

Mãi đến khi cậu mang cháo đã được bọc cẩn thận cùng đồ ăn sáng đến trước nhà Hùng Hạo Nhiên thì vẫn còn đang ngẫm vấn đề này.

Hùng Hạo nhiên chẳng khác gì zombie đi ra mở cửa cho cậu, vành mắt đen thui, thật có tính nghệ thuật.

“Đã ốm mà sao còn không ăn gì?” Hường Dương Viễn vào nhà bày đồ ăn ra. Cũng khá lâu rồi cậu chưa tới nhà Hùng Hạo Nhiên. Nơi này quả nhiên vẫn như xưa, ngổn ngang bừa bộn.

Hùng Hạo Nhiên đẩy núi quần áo nhỏ trên salon ra nhường một góc để cậu ngồi sau đó trả lời ngắn gọn: “Buồn ngủ.”

Hường Dương Viễn nghiêm túc nói: “Mặc áo khoác, ăn, sau đó uống thuốc, ngủ tiếp!”

Hùng Hạo Nhiên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu, đột nhiên nở nụ cười: “Căng thẳng cái gì, tôi ngủ một giấc là khỏe lại, cậu chỉ lo lắng lung tung.”

“Trong lòng anh không phải đang mừng thầm đi. Anh thích nhìn tôi bận rộn quay qua quay lại còn gì.” Hường Dương Viễn tức giận nói: “Tôi sẽ không giặt quần áo cho anh, khỏi rồi thì tự mình ném vào máy giặt đi.”

Dưới sự giám sát của Dương Viễn, Hùng Hạo Nhiên miễn cưỡng ăn hết hai bát cháo hoa, lại bị ép nuốt mấy viên thuốc.

“Đã nói ngủ một giấc là khỏe rồi còn gì. Phiên nhất là uống thuốc.” Hùng Hạo Nhiên nằm trên giường mặc cho Hường Dương Viễn đo nhiệt độ, đắp chăn.

Xác định hẳn không sốt thì cậu mới hơi yên tâm. Cũng thật là, tên ngốc này có thể chất như gấu, không cần cậu quan tâm cũng có thể khỏi hẳn.

Lần thứ hai phỉ nhổ mình bao đồng, cậu đặt cốc nước ở đầu giường, nói: “Tôi đi đây, tự lo lấy bản thân, tự cầu phúc.”

“Thầy giáo đang bị bệnh, không nói được câu tốt lành gì a? Cái gì như sớm bình phục chẳng hạn.”

“Có sớm bình phục hay không thì ngày mai anh đều phải đi làm, đừng hòng lười biếng.” Hường Dương Viễn không chút thương hoa tiếc ngọc mà vỗ một phát vào chần trên bụng Hùng Hạo Nhiên.

Trên đường về tiện thể ghé vào siêu thị mua đồ ăn, rẽ vào nhà sách mua mấy quyển sách. Hường Dương Viễn vốn cho là mình có thể trải qua một buổi chiều thanh tịnh, kết quả còn chưa đến giờ cơm tối thì Hùng Hạo Nhiên liền quấy rầy hẳn.

“Đồ đệ ngoan, cậu đã ăn chưa?”

Giọng tuy còn hơn khàn nhưng nghe ngữ khí kia thì hiển nhiên bệnh đã giảm. Quả nhiên sức sống giống con gián, không tầm thường. Hường Dương Viễn liền biết mình nghĩ nhiều.

“Anh khỏi rồi?”

“Cũng tạm, tốt thì có chút tốt, nhưng mà đói.”

“...”

“Này, đồ đệ?”

“Anh đói bụng thì phải gọi thức ăn chứ, hơn nữa tôi cũng không để lại cháo cho anh...”

“Cháo không ngon. Không thì cậu nấu cơm cho tôi đi!”

“...” Hường Dương có cảm giác mình đang một lần nữa bị Hùng Hạo Nhiên thử thách sức chịu đựng. Chẳng lẽ trong lòng hẳn, mình đã từ đồ đệ nhàn nhạt, chịu khó giảng cấp thành nam đầy tớ, gọi lúc nào đến lúc đó sao?

“Ha ha ha, đùa thôi, đùa thôi, không thì chúng ta ra ngoài ăn đi, tôi ở nhà một mình cũng không làm gì.”

“Sao anh không hỏi tôi có việc gì phải làm không đi?”

“Há, này, cậu có bận gì không?”

“...Không” Hướng Dương Viễn triệt để bó tay với hắn: “Anh muốn ăn gì?”

“Tôi muốn ăn đồ do đồ đệ mình làm nhưng mờ đồ đệ của ta nghe có vẻ không tình nguyện.”

Là quá không tình nguyện mới đúng! Hướng Dương Viễn trong lòng yên lặng gào thét, ngoài miệng lại nói: “Không thành vấn đề, anh không chê là được rồi.”

“Thật chứ? Trong lòng cậu không phải đang mắng tôi chứ?”

Hướng Dương Viễn hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm, nếu như mắng người mà họ hắt xì thật thì con gấu kia hoàn toàn có thể vì hắt xì mà bay đến mặt trăng.

“Thế là quá tốt rồi, tôi tới nhà cậu liền.”

“A”

“Hử?”

“Anh còn đang ồm, không nên đi xe máy đến, đón xe đi.”

“Không có chuyện gì, chỉ cảm có chút mà gọi là ồm sao? Cậu quá khinh thường thể chất sư phụ cậu rồi.”

Hướng Dương Viễn nghĩ thầm: Hùng Hạo Nhiên, ta đây mãi mãi cũng không dám xem thường anh, với bản mặt dày của anh a.

5. Chương 5: Về Việc “gặp Chuyện Bất Bình Thì Ra Tay”

Lúc Hùng Hạo Nhiên qua còn xách theo nải chuối tiêu làm Hướng Dương Viễn thụ sủng nhược kinh. Cái tên vắt cổ chảy ra nước kia thể mà cũng biết chuyện mua hoa quả khi đến nhà người khác. Không biết à nha.

“Này, Hùng Hạo Nhiên, nải chuối tiêu này không phải là anh bới dưới thùng rác dưới nhà chứ?”

“Đúng rồi, cậu thật hiểu tui nha.”

“...” Hướng Dương Viễn mặt không thay đổi quăng nải chuối đi rồi quay lại bếp tiếp tục bận rộn. Hùng Hạo Nhiên theo vào, bày dáng vẻ đại gia nói: “Đồ đệ, bao giờ cơm nước mới xong. Tôi rất đói rồi.”

Hướng Dương Viễn làm bộ không nghe thấy, bình tĩnh vo gạo rửa rau.

“Hướng Thang Viên.” Hùng Hạo Nhiên đến gần tí nữa, thấy sắc mặt cậu không vui vẻ gì thì tưởng là cậu tin thật, vội vàng kéo tay cậu nói: “Không phải tôi nhặt chuối ở thùng rác đâu. Tôi vừa đi siêu thị mua đó.”

Hướng Dương Viễn không chịu nổi nữa, buồn cười nói: “Biết rồi.”

“Cậu cười thì mới đáng yêu hơn, làm gì mà cứ đối với tôi như hung thần ý.” Hùng Hạo Nhiên khinh bỉ, không nhịn được véo cái mặt bánh bao của cậu. Hướng Dương Viễn giật mình, vèo một cái tránh ra xa, nói: “Hùng Hạo Nhiên, tay anh rất lạnh đó!”

“Hừm, tôi cũng thấy thế.” Hùng Hạo Nhiên thâm ý nhìn cậu mà cậu cũng thờ ơ nhìn trả

“Không thể rót cho tôi cốc nước nóng à?”

“Sao anh không tự rót đi?”

“Tôi lười.”

“Thế anh cứ chịu lạnh đi.”

“Hướng Thang Viên, tôi đang là bệnh nhân.”

Hướng Dương Viễn cảm giận nói: “Tôi đưa găng tay cho anh là được chứ gì!”

“Khà khà, tôi có thể đem tay nhét vào cổ cậu không?”

“...”

Dưới sự giúp đỡ hay đúng hơn là quấy rối của trợ thủ Hùng Hạo Nhiên thì cơm tối tới 7h mới làm xong. Thực tế thì tay nghề nấu nước của Hướng Dương Viễn cũng không quá tốt, cũng chỉ nấu được mấy món. Có mấy lần thử làm món mới thất bại đến 80% nhưng cũng không hiểu sao Hùng Hạo Nhiên lại thích đến ăn chùa.

Bày đồ ăn lên bàn, Hùng Hạo Nhiên chậm chạp nhấc đũa khác với thường ngày vùi đầu vào chiến đấu. Hướng Dương Viễn ăn vài miếng cảm thấy thật sự kì quái, cho rằng hẳn nhìn đồ ăn trình bày không được đẹp lắm nên không ăn, tức giận hỏi: “Làm sao không ăn?”

Hùng Hạo Nhiên bày ra vẻ đẹp zai vén vén tóc: “Làm phiền vị tiểu đệ đệ này lấy cho tôi một đôi đũa khác, tôi sợ lây bệnh cho cậu.”

Hướng Dương Viễn cười một tiếng: “Anh còn sợ lây bệnh cho tôi?”

“Ai biết được đấy. Cậu nhìn có vẻ yếu.”

“Anh mới yếu ý, cũng không biết ai mới phải hỉ mũi cả một ngày!”

“Đó cũng là ân huệ cậu ban cho tôi. Ai dội cho tôi ướt sũng, nửa đêm không có đồ mặc đây?”

Hướng Dương Viễn đỏ mặt, cau mũi lẩm bẩm: “Anh ăn đi, ăn cơm chứ có phải hôn đầu mà truyền với nhiễm.”

Hùng Hạo Nhiên ồ một tiếng, đưa bát mình đến trước mặt cậu: “Vây cậu gấp đồ ăn cho tôi, tôi muốn ăn sườn hầm tiêu với tôm rang muối tiêu”

“Anh còn phải uống thuốc, không đc ăn đồ cay.” Hướng Dương Viễn mặc kệ mà gấp cho hắn một đũa dưa chuột xào vị nhẹ nhàng hơn.

“Không ăn được sao cậu còn làm???”

“Tôi làm tôi ăn.”

“...” Hùng Hạo Nhiên nghiêm mặt thu lại bát, bới bới cơm: “Tôi quyết định thay đổi ý lúc nãy. Tôi quyết định lấy cho cậu!”

Hướng Dương Viễn lạnh lùng lườm hắn một phát: “Tuỳ tâm.” Sau đó tiếp tục ăn.

Hùng Hạo Nhiên nghiêm túc cau mày suy nghĩ một lúc, hỏi: “Vây không phải chúng ta phải hôn nhau sao?”

Hướng Dương bị sắc miếng sườn hầm tiêu, trong nháy mắt ho không thở được.

Giải quyết xong bữa tối, Hướng Dương Viễn bồi Hùng Hạo Nhiên đi bộ về nhà. Không biết vì chuyện dở khóc dở cười trên bàn cơm lúc nãy hay không nhưng cậu có chút khó chịu, vẫn không để ý Hùng Hạo Nhiên, đi đường cũng cách xa hắn.

Hùng Hạo Nhiên ngược lại, không để ý gì mà vẫn mặt dày nói chuyện:

“Hướng Dương Viên, cậu có bạn gái không?”

“Anh biết rồi, sao còn hỏi?”

“Hỏi lại mà.”

Hướng Dương Viễn bó tay: “Không có.”

“Cậu đã 24 rồi đó.”

“Một tên 30 tuổi còn phòng không có tư cách nói tôi sao?”

“Tôi đã nói rồi còn gì. Tôi không thích phụ nữ gây phiền phức.”

“Đàn ông thì không phiền đâu. Anh cùng đàn ông là quá đẹp rồi.”

Hùng Hạo Nhiên đưa tay, kéo Hướng Dương Viễn lại, nói: “Vì thế nên mỗi ngày tôi đều lẫn lộn với cậu đó thôi.”

“Thấy sang bắt quàng làm họ, tôi không quen anh.” Hướng Dương Viễn đập tay hất đi qua.

“Ai, chẳng lẽ cha mẹ cậu không giục gì sao?”

“Có giục cũng không làm được gì, tôi bận như thế làm gì có thời gian.” Hướng Dương Viễn xoè tay đếm: “Một năm có 365 ngày, tính cả đi làm, tăng ca, trực ban, chuẩn bị nọ kia, họp hành, lúc muốn nghỉ chưa chắc đã được duyệt thì đào đâu ra thời gian mà hẹn hò.”

Hùng Hạo Nhiên nghiêm túc gật gật đầu, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Hay là như vậy, cậu tìm lấy một cô trong sổ của chúng ta, mỗi ngày đi làm đều là ngày hẹn hò.”

Hướng Dương Viễn suy nghĩ một chút làm bộ khó xử nói: “Phụ nữ trong sổ của chúng ta người nào cũng có thể đánh gục được tôi nha.”

Vừa rẽ sang đường lớn, vùng này hình như đang mất điện, cả đoạn đường tối om, nhiều cửa hàng đóng cửa từ sớm.

Hùng Hạo Nhiên kể cho Hướng Dương Viễn chuyện cười về chuyện mất điện, mặt cậu vẫn không thay đổi mà nghe. Đột nhiên có tiếng bước chân dồn dập, có người chạy qua giữa, va vào vai hai người.

Hùng Hạo Nhiên có dự cảm không tốt.

Ngay sau đó liền nghe thấy một giọng nữ hét lên: “Cướp! Có người cướp túi của tôi!”

Hùng Hạo Nhiên với Hướng Dương Viễn đều không mặc cảnh phục nhưng dưới tinh thần trọng nghĩa cùng bệnh nghề nghiệp, vừa nghe thấy tiếng hét liền theo bản năng đuổi theo tên kia.

Đây chính là ‘Đêm đêm nhảy Tango, ChaCha, Rumba, Rock and Roll. Ai bảo anh là một... cảnh sát cơ’

Sau một ngày phải uống thuốc cảm, Hùng Hạo Nhiên có hơi chóng mặt, thở một hơi là muốn hắt xì, dẫn đến sức chiến đấu giảm thẳng đến chạm sàn. Mà người bình thường không chạy theo nỗi hấn giờ đang phóng về trước, chỉ hai ba bước nữa là bắt được tên cướp, đem hắn ra chịu tội trước công lý.

Tên cướp xoay người lại, Hùng Hạo Nhiên nhìn thấy trong tay hắn ánh lên tia sáng của kim loại, lại nghe thấy Hướng Dương Viễn a một tiếng, sau đó thấy cậu ôm tay lão đảo chút rồi lại đuổi theo tên kia.

Hùng Hạo Nhiên nóng máu, lập tức dốc toàn lực đuổi theo. Vượt qua Hướng Dương Viễn, tóm chặt cổ áo tên cướp, lúc tên đó quay người lại thì nhanh tay nắm lấy tay đang cầm con dao gọt hoa quả, sau đó làm cú quật vai cho tên đó nằm đo đất.

Dao gọt hoa quả lập tức bay xa. Hướng Dương Viễn hốt hển chạy đến nơi, theo thói quen tìm còng tay trên người. Hùng Hạo Nhiên vừa mắng vừa nắm áo tên cướp áp dưới đất, đè đầu gối lên lưng tên đó, lại dùng một kĩ xảo tóm tay tên cướp làm hắn la oai oái.

Một lúc sau, người phụ nữ hô cướp vừa la vừa chạy đến, còn khóc to lên. Hùng Hạo Nhiên thấy phiền đến mức muốn tát cho cô ta một phát. Hướng Dương Viễn vội nhặt túi xách dưới đất trả lại cho cô ta, vỗ vỗ vai an ủi rồi nói: “Báo cảnh sát đi.”

“Gọi xe cấp cứu đã!” Hùng Hạo Nhiên thô lỗ bổ sung, làm người phụ nữ kia run lên.

Hướng Dương Viễn không nhìn nổi, trách hấn: “Anh làm gì thế? Tự nhiên lên cơn?”

“Tôi còn chưa xử cậu đó! Ngốc vậy?! Bị thương chỗ nào rồi?”

Hùng Hạo Nhiên ngẩng đầu, biểu hiện cực kỳ hung dữ, Dương Viễn trước giờ chưa từng thấy hấn như này, liền nhớ tới lúc trước thay hấn ghi án kiện, chẳng may dùng từ phạm phải lỗi nghiêm trọng hại hấn bị giám sát chi đội phê bình thì cũng không thấy hấn phát hỏa lớn như này.

“Không bị ở đâu hết, tôi không sao.” Hướng Dương Viễn xoa xoa cánh tay rồi đưa cho Hùng Hạo Nhiên xem, nhấn mạnh “Thật sự không có chuyện gì hết.”

Hùng Hạo Nhiên biết tính cố chấp của cậu. Thấy quần áo của cậu cũng không thấy vết máu, lườm cậu một cái rồi tiếp tục nhấn sức đè xuống tên cướp dưới chân bày thế không làm người gãy xương thì ta sẽ không bỏ qua.

“Hùng Hạo Nhiên!” Hường Dương Viễn càng nhìn càng không chịu được, nhẹ chân đá vào mông hắn, có chút bực: “Anh đang vi phạm quy định.”

^^^

Sườn hằm tiêu: người ta dùng tiêu Tứ Xuyên hoặc tiêu Quảng Châu

Tôm rang muối tiêu:

Dưa chuột xào:

“Đêm đêm nhảy Tango, ChaCha, Rumba, Rock and Roll. Ai bảo anh là một... cảnh sát cơ”: Nguyên văn là: “Đêm đêm nhảy Tango, ChaCha, Rumba, Rock and Roll. Ai bảo cô là vũ nữ cơ”

Trích bài hát Nước mắt vũ nữ của Hàn Bảo Nghi

Nghe ở đây: [mp3.zing /bai-hat/-Nuoc-Mat-Vu-Nu-Han-Bao-Nghi/ZW6IDEE8.html](http://mp3.zing/ bai-hat/-Nuoc-Mat-Vu-Nu-Han-Bao-Nghi/ZW6IDEE8.html)

6. Chương 6: Về Chuyện “cướp Túi Hay Cướp Vợ”

Cảnh sát cũng đến rất nhanh. Trục ban là Lưu Đại Võ với cộng sự là Đoạn Dao Dao đến nhìn thấy Hùng Hạo Nhiên với Hường Dương Viễn thì rất kinh ngạc. Hùng Hạo Nhiên cũng không chào hai người mà đứng lên, nhìn về phía Dương Viễn hừ một cái rồi mặt lạnh đứng một bên.

Tên cướp xui xẻo la hét nãy giờ đến khản cả giọng, vất vả lắm thì mới được đứng lên thì tay cũng tê, đứng thẳng cũng khó mà chỉ có thể ai ai rên rì. Lưu Đại Võ thừa dịp Đoạn Dao Dao công tay thì chạy đến chỗ Hùng Hạo Nhiên hỏi thăm: “Xảy ra chuyện gì vậy? Cướp túi mà cũng hoành tráng như thế, tên này không phải cướp phải túi thuốc nổ chứ?”

Hùng Hạo Nhiên châm điếu thuốc, rít một hơi mạnh, thấp giọng nói: “Đừng làm cho những mọi người biết chúng tôi là cảnh sát, lúc về thì anh nói là gặp người ra tay vì chính nghĩa, lúc đến thì người đi rồi..”

“Vì sao?”

“Tôi đánh hắn.”

“A?” Lưu Đại Võ há to: “Chỉ là cướp cái túi chứ đâu phải là cướp vợ cậu, làm gì đến mức đó chứ?”

“Đến đó!” Hùng Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn đâm Hường Thang Viên.”

“Sao cơ? Có nghiêm trọng không? Nhanh đưa vào bệnh viện đi.”

“Anh đi mà hỏi. Tôi mặc kệ. Tiểu tử thôi, nhìn thấy cậu ta, tôi liền bực mình.”

Lưu Đại Võ nhìn nhìn Hùng Hạo Nhiên lại quay sang nhìn người bên kia đang ôm cánh tay, cắn chặt hàm, nhìn dân chúng đang bu xem, quay lại ngại ngại nói: “Có lẽ cậu hỏi thì tốt hơn...”

“Không hỏi!”

“...”

Lưu Đại Võ rất xoắn, ai nói cho anh biết vì sao mình lại dính vào đôi thầy trò này. Thường xuyên trình diễn tiết mục đầu giường đánh nhau cuối giường làm hoà a a a a!!!

Cuối cùng vẫn là Hường Dương Viễn giải vây, để Lưu Đại Võ với Đoạn Dao Dao giải tên cướp về đồn công an, không muốn làm trễ việc, Lưu Đại Võ như được nhận ân xá lập tức dẫn đồ đệ của mình rời đi.

Hường Dương Viễn với Hùng Hạo Nhiên giằng co một lúc, cuối cùng chịu thua hiệp: “Này, Hùng Hạo Nhiên.”

Không phản ứng.

“Đang nói chuyện với anh đó.” Hường Dương Viễn đẩy hắt một cái, vén tay áo lên: “Thật sự là không có việc gì mà, tôi lừa anh làm gì?”

Hùng Hạo Nhiên không tình nguyện quay người kéo tay cậu nhìn nhìn, xác thực không có chuyện gì thì mới nghi hoặc hỏi: “Rõ ràng này tôi nhìn thấy mà.”

Hường Dương Viễn ngượng ngượng nhếch miệng nói: “Hắn dùng chuôi dao đâm tôi.”

Hùng Hạo Nhiên sững người, sau đó phì cười, dùng sức vò loạn tóc cậu: “Dùng chuôi dao đâm mà cậu cũng kêu được, thật là có tiền đồ!”

Hường Dương Viễn đỏ mặt, biện bạch nói: “Hắn đâm vào củi chỗ làm tôi tê tay, tôi kêu một tiếng thì sao chứ!”

Mãi đến khi tới dưới nhà rồi thì Hùng Hạo Nhiên vẫn còn cười trên nỗi đau khổ của người khác không ngậm miệng được. Hường Dương Viễn nhìn bộ dạng cợt nhả kia tức đến mức cũng không chào mà xoay người về.

“Ai, Hường Thang Viên!”

Hùng Hạo Nhiên từ phía sau gọi lại, cậu quay đầu thấy hắt chạy về phía mình, trên cổ một mảnh ẩm ướt.

“Trả lại khăn cho cậu, buổi tối gió lớn, đừng để bị lạnh.”

Buổi tối rất yên tĩnh, giọng của Hùng Hạo Nhiên làm cho người ta có cảm giác ôn nhu. Hường Dương Viễn sờ sờ khăn, hỏi: “Vậy còn anh?”

“Tôi mới không sợ lạnh, ngốc.”

“Ồ...” Hường Dương Viễn nhẹ giọng nói: “Vậy anh nhớ uống thuốc.”

“Ừm.”

“Còn có, đừng hút thuốc nữa.” Hường Dương Viễn khịt khịt mũi, nói dối: “Tôi bị viêm mũi, ngửi thấy mùi thuốc lá trên người anh làm tôi khó chịu.”

Hùng Hạo Nhiên cười cười nói: “Được.”

“Tôi đi đây, anh nghỉ sớm đi.”

Hùng Hạo Nhiên nhìn theo Hường Dương Viễn đi khỏi cửa tiểu khu rồi mới quay người lên lầu, trước tiên sờ túi đem bao thuốc mới mua lúc chiều ném vào thùng rác.

7. Chương 7: Về Chuyện “rất Cuộc Có Muốn Nghỉ Hay Không”

“Hường Thang Viên, cậu muốn nghỉ phép à?”

Trong lúc làm việc, sau khi lén chuồn ra ngoài ăn sáng, đi qua bàn Hường Dương Viễn thấy đơn xin nghỉ phép, Hùng Hạo Nhiên cau mày đấu tranh nhìn thêm mấy lần, bất mãn mà nói: “Hắn là một tuần. Lâu thế.”

“Ừm.” Hường Dương Viễn không phát hiện biểu tình biến hoá không ngừng của hắn vì đang vội lục hồ sơ, qua loa nói: “Năm nay tôi còn chưa nghỉ buổi nào, nghỉ một tuần còn chưa đủ.”

Hùng Hạo Nhiên hùng hồn hỏi: “Cậu mà nghỉ thì tôi phải làm sao giờ?”

“Làm sao là làm sao? Tôi nghỉ thì liên quan gì đến anh.” Hường Dương Viễn thờ ơ nói, mắt cũng không dời khỏi màn hình: “Yên tâm, trước khi nghỉ tôi sẽ làm hết việc.”

Hùng Hạo Nhiên có cảm giác đâm vào bông, yên lặng một chút rồi “Ồ” một tiếng. Bất mãn về bàn của mình, dựa vào ghế, chứng lười lại phát tác.

Lưu Đại Võ vừa pha một ấm trà hoa cúc cầu kỳ, đi đến đặt mâm ngồi lên bàn làm việc của Hùng Hạo Nhiên, tự nhiên xé gói bánh quy trên bàn, vừa ăn vừa nói: “Yên tâm đi Hạo Nhiên, Hường Dương Viễn nghỉ thì cậu còn có tôi đây, tôi chẳng lẽ không phải là cộng sự của cậu sao?”

Hùng Hạo Nhiên không cảm kích mà lạnh mặt nói: “Đại ca à, anh đang ngồi lên cái gạt tàn của tôi đó, không thấy đau mũi sao?”

“...Vẫn ổn.”

“Bánh quy này hết hạn nửa năm rồi...”

Lưu Đại Võ suýt chút nữa phun hết bánh trong mồm ra, Hùng Hạo Nhiên cảm thấy khó chịu, không nhìn được đũa người: “Đi ra, đi ra chỗ khác, tôi đang bận đây.”

“Cậu mà cũng đòi bận á. Rõ ràng đều là Hướng Dương Viễn thay cậu...” Lời còn chưa dứt liền thấy Hùng Hạo Nhiên âm u ngẩng đầu nhìn mình đến lạnh sống lưng.

Uống ngụm trà thấm giọng một cái, Lưu Đại Võ dùng khuôn mặt đầy uỷ khuất với âm thanh nhỏ nhất nói ra sự thật: “Sau khi nhìn thấy giấy nghỉ phép của Hướng Dương Viễn thì cậu liền trở nên tràn đầy địch ý với thế giới...”

Hùng Hạo Nhiên nổi giận, làm bộ muốn đập anh xuống khỏi bàn: “Nói hươu nói vượn!”

Qua một buổi sáng bận rộn đầu mẻ trán, Hướng Dương Viễn mới phát hiện Hùng Hạo Nhiên đang toả ra áp suất thấp, lúc ăn trưa chủ động ngồi xuống bên cạnh hắn, làm bộ lơ đãng hỏi: “Anh không muốn tôi nghỉ à?”

“Không có.” Hùng Hạo Nhiên cầm cúi ăn, nhìn ra vẻ đang cực kì đói, thần sắc vẫn bình thường, không có một điểm nào đang tức.

Hướng Dương Viễn gấp một cái cánh gà vào bát hân, hỏi: “Vậy sao anh lại không vui?”

“Tôi không vui lúc nào?” Hùng Hạo Nhiên đối với hành động “bố thí” của cậu cũng không cự tuyệt, gấp luôn vào mồm mà không như ngày thường mà cọt nhả trên cậu một câu “Đồ đệ ngoan.”

“Khỏi giả vờ, hôm nay không ai dám lại gần nói chuyện với anh.”

Hùng Hạo Nhiên nghĩ nghĩ một lúc mới bày vẻ chán ghét nói: “Ai bảo Lưu Đại Võ ngáy quá to, trực ban tôi không ngủ được!”

“Ồ...” Hướng Dương Viễn không nghĩ hắn trả lời như vậy, không thể làm gì khác ngoài yên lặng, cúi đầu ăn chột côm.

Hùng Hạo Nhiên như lang hổ ăn xong bữa cơm, dọn bát đĩa, nói: “Tôi đi trước, cậu từ từ mà ăn.”

Hướng Dương Viễn còn chưa kịp chào thì ngẩng lên thấy Hùng Hạo Nhiên đã đi xa.

Lúc tan tầm buổi chiều, Hùng Hạo Nhiên đi qua bên Hướng Dương Viễn lại thấy tờ đơn xin nghỉ kia còn nguyên trên bàn.

“Sao chưa đưa cho sở trưởng ký tên?”

Hướng Dương Viễn vội mở hồ sơ, nhàn nhạt đáp: “Không kí.”

Một lát sau ngẩng lên thấy Hùng Hạo Nhiên vẫn đang nhìn mình chăm chăm mình, liền giải thích: “Tôi không nghỉ nữa”

“Vì sao?”

“Không vì sao, công việc nhiều quá, làm mãi không hết.” Hướng Dương Viễn cắt tờ đơn vào ngăn kéo: “Nếu không có chuyện gì thì đến Tết về cũng được.”

Hùng Hạo Nhiên vỗ nhẹ hai cái vào gáy cậu: “Đồng chí Hướng, cậu hy sinh to lớn như vậy, nhất định sở trưởng sẽ bị cậu làm cảm động mất.”

Hướng Dương Viễn chỉ cúi đầu nhìn hồ sơ: “Sở trưởng cảm động hay không thì không biết, chỉ biết là người nào đó có muốn cũng không được.”

Hùng Hạo Nhiên âm thầm nói: “Thế nào là muốn cũng không được. Tôi đây là cầu được ước thấy mới đúng chứ.”

Hương Dương Viễn tặng hần một cái lườm: “Tự mình đa tình, tôi không nói anh.”

Hần kéo cái ghế đến ngồi xuống bên cạnh cậu, vắt chéo chân đang đưa, khoé miệng cười như không. Hương Dương Viễn quay đầu lại, nghiêm túc nhấn mạnh: “Tôi vì công việc, không có gì liên quan đến anh hết.”

“Ồ?!”

“Anh lười như thế, thái độ làm việc cũng chẳng kém, trách nhiệm cũng có, đi làm thì toàn mò cá. Nếu tôi không ở đây thì mọi việc thế nào cũng bị anh làm rối tung lên. Đến lúc về thì lại phải tăng ca để thu dọn cho anh.”

Hần nhúm mày: “Thật vậy sao? Đây, tôi đi trước đây, cậu tự bắt xe về đi.”

Nói xong, Hùng Hạo Nhiên đứng ngay lên, chẳng để ý chìa khoá còn ở trên bàn mà ra ngoài. Tuy cậu sớm biết hần là tên lang tâm cướp phết, căn bản không thể biết được việc cảm kích người khác là gì nhưng cậu dùng ngày nghỉ đổi lấy sự thờ ơ đó làm cậu thấy ỷ khuất.

Không chỉ là ỷ khuất mà còn có gì đó khác làm lòng cậu chua xót, buồn buồn.

Lưu vụ án cuối cùng vào máy, Hương Dương Viễn ủ rũ cúi đầu dọn đồ. Mở ngăn kéo thấy tờ đơn xin nghỉ kia cậu bực mình vo thành một cục ném vào thùng rác bên cạnh bàn tên kia, thấp giọng mắng: “Quý ích kỷ!”

Mắng xong vẫn không thấy thoải mái, cậu thở dài, đẩy bất mãn mà về.

Chưa ra đến cửa, cậu đứng lại, hít hít mũi, ngửi được mùi thuốc lá quen thuộc.

Hùng Hạo Nhiên đứng ở ngoài cửa, dáng có điểm ngầu dựa vào tường, nửa người chìm vào bóng tối, yên lặng hút thuốc, đóm lửa nhỏ trên hành lang tối chớp tắt, làm cậu không hiểu sao có cảm giác mình được an toàn. Không thể không thừa nhận, cặp lông mày rậm, đôi mắt to với gò má có thể coi là hoàn mỹ của tên ngốc kia, lúc không nói chuyện, thì vẫn toát lên mỹ lực như lần đầu tiên cậu nhìn thấy hần vậy. Lừa dối mười phần.

Hừ, hiện tại không phải bấy chứ. Hương Dương Viễn liếc mắt nhìn tên kia một cái, xoay người đi.

Đi chưa được hai bước, Hùng Hạo Nhiên đi đến, duỗi tay chặn trước ngực cậu, không chút khách khí nào mà giam cậu trước ngực.

Hương Dương Viễn giật mình, phản ứng bồng chốc trì độn. Muốn nổi nóng nhưng cũng chỉ có thể làm mặt lạnh không để ý đến hần.

“Đồ đệ ngoan, bực mình như thế này thì cậu bảo tôi làm sao không hiểu nhầm được đây?” Hùng Hạo Nhiên ghé vào tai Hương Dương Viễn nói nhỏ. Giọng nói mang theo ý âm mưu được thực hiện làm mặt cậu đỏ lên. Cảm thấy lời nói này quá ám muội hại cậu nghĩ linh tinh.

“Ngốc, tháng sau thật sự là sinh nhật tôi.”

Hương Dương Viễn chớp chớp mắt

“Cậu là người duy nhất tôi nghĩ đến và muốn cậu đón sinh nhật cùng tôi.”

“Rồi sao?”

“Rồi cậu muốn nghỉ, cậu thử nói xem tôi có nên giận không! Lại còn nói cậu nghĩ thì liên quan gì đến tôi. Tôi làm sao lại có một tên đồ đệ không đáng yêu chút nào thế này cơ chứ!”

“Vậy còn anh!” Hương Dương Viễn như con mèo bị đập phải đuôi. Dùng sức thoát khỏi tay của Hùng Hạo Nhiên, xoay người lại, tức giận nói: “Ích kỷ!”

“Tôi ích kỷ là vì muốn cùng cậu đón sinh nhật thì có làm sao?”

Hương Dương Viễn tự nhắc mình không nên nghe lời ngon ngọt mà đập trúng bẫy, hoài nghi nói: “Không cho phép? Năm ngoái là ai cùng anh đón sinh nhật thì năm nay lại ở cùng người đó có phải tốt không?”

“Năm ngoái tôi với cậu phải trực ban, sau khi tan buổi trực tôi muốn dẫn cậu đi ăn bánh ngọt. Là cậu nói mình không thích đồ ngọt mà cũng không thèm hỏi lý do. Ngốc!”

Hương Dương Viễn cau mày nhớ lại. Hình như đúng thế thật nên giọng nói nhẹ lại: “Anh không nói cho tôi hay ngày sinh thì ai mà biết được cái tên vất cổ chày ra nước như anh là hào phóng hay là muốn bẫy tôi chứ.”

“Cậu đang nói xấu trước mặt tôi sao?”

“ Dĩ nhiên!”

Hùng Hạo Nhiên dừng một chút, hừ một tiếng, quay đầu đi, bày ra bộ dạng xem thường, không thèm so đo với cậu.

Hương Dương Viễn nhìn hắn một lát rồi cười. Cảm thấy mình quá ngây thơ. Đây mới chính là Hùng Hạo Nhiên, da mặt dày, miệng vô cùng độc. Mình đang giận dữ hắn cái gì mới được chứ.

Vỗ vỗ vai hắn, cậu nói: “Chờ qua sinh nhật anh, tôi vẫn muốn xin nghỉ.”

“Sớm nên như vậy.” Hùng Hạo Nhiên hợp tình hợp lý nói như thật

“Nhưng anh phải đáp ứng tôi, không được để mọi việc đến lúc về bắt tôi làm.”

“Được, tôi có lúc nào bắt nạt cậu đâu?”

“Thường xuyên.”

^^

Mò cá: ý chỉ lười nhác, chọn việc nhẹ để làm

8. Chương 8: Về Chuyện “tướng Phu Thê”

Buổi sáng cuối tuần, nắng đẹp.

“Hùng Hạo Nhiên, mấy giờ rồi?”

“Không biết.”

“Làm phiền anh ngó hộ tôi phát, được không?”

“Bên ngoài quá lạnh. Không muốn thò tay.” Hùng Hạo Nhiên mắt cũng không mở, bộ dáng thể hiện rõ là chưa ngủ đủ. Hương Dương Viễn trong lòng yên lặng phỉ nhổ 100 lần, xốc chăn lên, nỗ lực vươn tay lấy đi động trên bàn.

Mấy giây sau, cậu bỏ cuộc, rút tay về ôm chăn run rẩy.

Hùng Hạo Nhiên xì một tiếng: “Ngốc.”

“Anh mới ngốc.” Hương Dương Viễn bị lạnh đến tỉnh cả ngủ. Cậu vươn người, Hùng Hạo Nhiên bị cậu động động không nhịn được hỏi: “Muốn dậy đi làm à?”

“Chăn cũng lạnh rồi, không bằng chúng ta rời giường.”

Hùng Hạo Nhiên trợn mắt đuổi tay, dùng sức lôi người đến chăn của mình: “Chỗ này không lạnh, ngủ tiếp.”

Hùng Hạo Nhiên nhiệt độ cao, ỏ chăn với lò sưởi chả khác gì nhau. Vừa chui vào, toàn thân trở nên ấm vu vu, Hương Dương Viễn thoải mái thở một hơi, mơ mơ hồ hồ thấy có chỗ nào không đúng.

Hai thằng đàn ông lớn tướng chen trong một cái chăn, có chút không đúng?

“Này, Hùng Hạo Nhiên.”

“Chuyện gì nữa?”

“Hình như hơi nóng...”

“Cậu trêu tôi à?” Hùng Hạo Nhiên nhéo nhéo lỗ tai cậu: “Dày vò người ta đến 2h còn chưa ngủ. Đúng là người trẻ thể lực tốt a.”

Hướng Dương Viễn tránh tay hắn, co người trong chăn nói: “Anh thì sao? Già đầu còn thức đêm không sợ bất đắc kỳ tử à?”

“Thầy cậu đây là càng già càng dẻo dai.”

“Không biết tiết chế thì nhanh đi thôi.”

“...” Hùng Hạo Nhiên u ám mở mắt nhìn chằm chằm cậu “Thầy cậu đón đại thọ 30 tuổi nghe được ái đồ nói câu này, cảm thấy cực kì vui a.”

Hướng Dương Viễn le lưỡi một cái, vội vàng nói câu “Sinh nhật vui vẻ”.

Hùng Hạo Nhiên hừ một tiếng, lưỡi biếng trả lời: “Miễn cưỡng nhận. Xem cậu có bao nhiêu thể diện, được làm người đầu tiên chúc mừng sinh nhật tôi.”

“Nói không chừng cũng là câu duy nhất.”

“Phí lời. Thầy cậu xông pha giang hồ bao nhiêu năm...”

Hướng Dương Viễn chịu đựng một lúc, dùng cùi chỏ chọc hắn: “Nói đến điều này, thật ra tôi muốn hỏi anh lâu rồi. Anh ở đồn này bao lâu rồi?”

“Cũng mấy năm rồi.” Hùng Hạo Nhiên nhắm mắt dưỡng thần, trả lời qua loa.

“Mấy năm là mấy năm?”

“Ai nhớ. Cũng không phải chuyện quá quan trọng thì nhớ rõ làm gì.”

“Thật á? Anh đúng là loại người cả ngày chỉ biết chửi mắng, 10 năm hay 20 năm cũng không đổi.”

Lúc mới phát hiện ra bản chất lưu manh của Hùng Hạo Nhiên thì cậu cũng phải trải qua cảm giác ảo tưởng về thần tượng bị vỡ nát. Chẳng qua một thời gian sau cậu cũng lưỡi phỉ hơi tổn sức mắng hắn. Vốn là đàn gậy tai trâu mà.

Hùng Hạo Nhiên yên lặng một chốc rồi nói: “Khó lắm mới có ngày cuối tuần không phải tăng ca, lại là sinh nhật tôi, cậu có cần làm tôi bực mình không?”

Hướng Dương Viễn cũng cảm thấy mình có chút sát phong cảnh, vội vỗ vỗ bụng hắn. Đây là hành động lấy lòng hắn mà cậu đã đúc kết sau bao lần trực đêm, 100 lần thử đều thành công. Quả nhiên, Hùng Hạo Nhiên bắt lấy tay cậu, cười cười: “Đã nói mời tôi ăn hải sản đó. Đừng hòng quỵt a.”

“Vô nghĩa. Tôi đâu phải là anh.” Hướng Dương Viễn nói xong nghĩ lại phỉ nhổ lời mời hôm qua của Hùng Hạo Nhiên “Cậu mời tôi ăn hải sản, tôi mời cậu ăn mỳ trường thọ”.

Đây không phải lần đầu tiên Hướng Dương Viễn ngủ ở nhà Hùng Hạo Nhiên. Đợt hè có vài lần tăng ca đến khuya, Hùng Hạo Nhiên đèo cậu đi ăn khuya, uống bia, uống nhiều quá làm cậu không yên tâm để hắn lái xe về liền dứt khoát đèo hắn về rồi ngủ tạm một đêm.

Giường của hắn không lớn, hai người miễn cưỡng mới nằm được, cho nên lần trước Hùng Hạo Nhiên nhường giường cho cậu, còn mình nằm dưới đây. Nhưng bây giờ đang là mùa đông, Hướng Dương Viễn muốn ngược hắn nhưng cuối cùng thua vì mềm lòng.

Tối qua hai người chơi game đến muộn, lúc cả hai rời giường thì ai cũng mang theo mắt gấu trúc. Lúc đánh răng, Hùng Hạo Nhiên nhìn gương không nhịn được cười, cậu hỏi hắn cười cái gì, hắn nói, hai chúng ta thật ra cũng có tướng phu thê.

Sau đó...

Sau đó Hướng Dương Viễn bị sắc kem đánh răng làm nuốt một ngụm vào bụng, mãi đến khi ra ngoài vẫn thấy buồn nôn.

“Ăn một mồm kem đánh răng mà đến mức này sao?” Hùng Hạo Nhiên không có ý thức của người đã gây hoạ còn dùng sức vỗ vỗ lưng cậu, kết quả làm Hướng Dương Viễn ho nặng hơn.

“Được rồi, đừng ho nữa, tôi đi mua cho cậu đồ uống.”

“Biến!”

“...Tức gì mà ghê thế.”

“Ai bảo anh miệng chó không mọc nổi ngà voi.”

“Nghĩa là sao? Cậu mắng người ta cũng phải có lý do chứ.”

“Ai bảo anh nói... nói chúng ta có...” Hướng Dương Viễn không nói ta được từ biến thái kia, lúng túng đến đỏ cả mặt

“Tướng phu thê á? Tôi nói cũng đâu có sai a.”

“Phi! Có lợn mới có tướng phu thê với anh!”

“Sao cậu lại nói mình là lợn? A, nhưng mà so IQ thì cũng giống nhau đó.”

“Hùng Hạo Nhiên!!!!”

“Làm sao? Tôi nói nghiêm túc mà. Cậu xem, thời gian hai ta ở chung mỗi ngày so với vợ chồng còn dài hơn. Có tướng phu thê cũng rất bình thường.” Hùng Hạo Nhiên lo cậu không hiểu nên tốt bụng giải thích, kết quả là bị cậu tặng cho một đấm.

Hùng Hạo Nhiên nhanh nhẹn né, tâm tình tốt thôi rồi. Còn muốn trêu cậu thêm vài câu thì lại bị tiếng chuông điện thoại làm cụt hứng.

“Có nhầm hay không đây! Đến sinh nhật cũng không cho người ta đón.” Hùng Hạo Nhiên vừa nhìn tên gọi đến là từ văn phòng liền đổi giọng: “Tốt nhất là không có chuyện gì, không thì ông đây lập tức từ chức!”

Hướng Dương Viễn đứng một bên hừ lạnh nói: “Làm như nói phát làm được luôn.”

“Đừng có nói mát, tôi mà từ chức thì cũng phải lừa được cậu theo.”

“Nằm mơ.”

“Đúng! Nằm mơ cũng muốn!”

“...”

“Dương Viễn, bắt lấy.” Đoạn Dao Dao mặc cảnh phục đi ra từ siêu thị bên cạnh, ném cho người đang mặc cảnh phục như mình, nghiêm túc đứng trực một chai nước.

Hướng Dương Viễn nhận chai nước, mắt tự nhiên nói cảm ơn.

Không thể trách cậu không tự nhiên được. Từ sau khi bị Đoạn Dao Dao tặng cho cái quạt vai suýt hý sinh rằng cửa ỏ đại hội giao lưu đánh cận chiến mà sở tổ chức năm ngoái, làm cậu mỗi lần gặp người phụ nữ dùng mảnh này không tự chủ mà thấy khấn trương. Tính ra thì cùng tên Hùng Hạo Nhiên chó cũng không ưa kia cũng thoải mái hơn. Ít nhất dù cậu trêu hấn đến động tay động chân thì vẫn hạ thủ lưu tình, không để cậu mất mặt trước mọi người.

“Rất buồn bực đi.” Dao Dao Dao nghĩ là cậu vì mất cuối tuần mà không vui, cảm kích nói: “Xem ra trước khi bắt được người thì chúng ta đều không được nghỉ. Xui ghê.”

Hướng Dương Viễn cười cười, trong lòng thầm nghĩ, có buồn bực thì cũng là tên kia mới đúng. Mong chờ đến sinh nhật đã lâu mà chỉ vì khu họ trực nằm trong khu vực đang bị mấy tên cướp châu báu hoành hành dữ dội, không những làm bữa hải sản lớn phải ngâm nước mà còn phải về chấp hành nhiệm vụ. Với cái tính của hấn thì hiện giờ đang nghiêng răng nghiêng lợi, một bụng tức, tức đến tái mặt rồi cũng nên.

Đoạn Dao Dao còn nói: “Nãy tôi nhìn thấy Lục Tây, tên tiểu tử kia đuổi theo máy bay của bạn gái muốn khóc rồi.”

Lục Tây vào đồn này sớm hơn 2 năm so với Hường Dương Viễn, vì công việc bận rộn với kiểu tóc quê mùa nên vẫn là lính phòng không. Lúc trước, cậu chàng phải vất vả xem mắt lắm mới mò được một cô bạn gái. Bình thường không có thời gian rảnh mà hẹn hò làm cậu ta suốt ngày lo lắng, đề phòng bị người ta bỏ.

“Ai, chỉ cần một cú điện của sở đã đập đổ không ít cuộc hẹn hò.” Đoạn Dao Dao cảm thán. Hường Dương Viễn gật đầu, cũng không nghĩ nhiều liền nói theo ý của cô: “Đúng a, tôi vốn cũng...”

Lời nói tắc trong họng, trán cậu toát mồ hôi lạnh, bị mình dọa hết hồn. Chờ đã, không phải cậu nhầm gì chứ?

Đoạn Dao Dao cũng giật mình, mắt hạnh tròn tròn, bà tám hỏi: “Hường Dương Viễn, cậu có bạn gái?!”

“Không, không có.”

“Hahaha! Lỡ miệng đi! Chả trách lúc này khi cậu đến, sắc mặt khó coi như thế. Hoá ra là cũng giống Lục Tây bị phá hẹn hò a!”

“Không phải, không phải đâu.”

“Đừng chối, cậu nói dối một cái thì chị đây biết liền!”

“Thật, thật sự không có... Chị đừng đoán mò...”

“Thế sao mặt cậu đỏ thế? Đây, hai chúng ta còn có gì mà xấu với chả hổ!” Đoạn Dao Dao tàn nhẫn vỗ lên lưng cậu, suýt nữa đánh bay cậu ra đường: “Mau đem cho chị đây xem mặt đi!”

“Đại tiểu thư, chúng ta còn đang làm việc, nghiêm túc một chút không được sao...”

Đoạn Dao Dao hoàn toàn không để ý, nắm cảnh phục của cậu: “Mau nói cho chị đây biết! Bắt đầu từ bao giờ?”

“Không có thật mà.”

“Ngu mới tin.” Đoạn Dao Dao hừ một tiếng: “Cậu không nói cho chị thì chị đi hỏi Hùng Hạo Nhiên. Ngày nào hai người cũng đi với nhau khẳng định sẽ biết!”

“Này! Chị đừng hỏi anh ta! Anh ta với tôi có quan hệ gì đâu!” Cậu cuống lên. Nếu như Hùng Hạo Nhiên biết chuyện này thì khẳng định sẽ cười nhạo cậu một năm là ít.

“Tôi cứ hỏi đấy!”

“Chị đừng hỏi!”

“Hỏi luôn!”

“Hường Dương Viễn, Đoạn Dao Dao! Hai người đang làm gì đây!” Giọng nói uy nghiêm, sắc nhọn từ sau lưng truyền tới làm hai người sợ đến ngậm miệng. Sở trưởng Thường sải bước đến, mặt không vui nhìn hai người trước mặt, thấp giọng dạy dỗ: “Sự việc đang lớn như vậy, đang ở phiên trực còn giám đùa giỡn thì còn ra thể thống gì! Muốn bị người ta mắng chúng ta lơ là nhiệm vụ phải không! Trở về viết kiểm điểm!”

^^^

Đánh cận chiến: nguyên văn : nó là một loại võ đối kháng, mình nghĩ nó như karate nhưng không tìm được tên chính xác bên mình TToTT

9. Chương 9: Về Chuyện “giành Tình Nhân Với Đội Cảnh Sát Hình Sự”

Hơn 7h tối, trên đường lớn đứng đầy cảnh sát đang thay ca, đội hết ca đi đến chỗ gần đội hình sự ăn tối.

“Đồ đệ ngoan, thầy cậu cả buổi chiều chả thấy bóng dáng cậu đâu thế mà đã bị phạt viết kiểm điểm rồi. Thật là làm cho người ta không yên tâm mà.”

Hướng Dương Viễn vừa tìm được chỗ ngồi liền nghe thấy giọng nói làm người ta vô cùng chán ghét, khoẻ miệng giật giật, quyết định tập trung chiến đấu với bát cơm coi như tên lưu manh đang nỗ lực bắt chuyện làm người tàng hình.

“Có chuyện gì sao? Cậu luôn ngoan ngoãn cơ mà?”

Tiếp tục ăn.

“Này, tôi đang hỏi cậu đó! Đói đến như vậy sao?”

Không care.

“Nếu thích ăn thì sau này ngày nào tôi cũng mang cậu đến đội hình sự ăn cơm.”

“Cảm ơn, không cần.” Hướng Dương Viễn mặt lạnh từ chối. Vốn bị sở trưởng phê bình thì cậu đã bị đả kích lòng tự trọng rồi, bây giờ nhớ lại nguyên nhân lại nhìn thấy tên cầm đầu mặt dày này làm cậu càng khó chịu.

Tại sao kẻ vô tâm vô phế là hắn mà người chịu khổ lại là chính mình?

Hùng Hạo Nhiên không biết trong lòng cậu đang bao trùm oán khí trùng trùng còn muốn đùa thêm thì nghe thấy bên ngoài có người lớn giọng gọi: “Hùng Hạo Nhiên! Tối đây đề! Anh em có chuyện muốn nói!”

“Chờ chút! Tôi đang nói chuyện với đồ đệ.”

“Nhanh lên!”

Trên đường có mấy tên cảnh sát đang hứng gió đông, Hùng Hạo Nhiên bị sở trưởng phái đến đội hình sự phụ trách chuyên án mà Hướng Dương Viễn vô cùng sùng bái mà chờ lệnh. Rất hoành tráng! Vốn cho là cái tên vừa lười vừa bỉ như hắn sẽ bị các tinh anh trong đội hình sự ghét bỏ rồi sau đó tìm mình khóc lóc kể lể, không ngờ hắn cư nhiên sống không tệ trong đó.

Điều này làm cho Hướng Dương Viễn vốn đang buồn bực lại thêm ghen tỵ.

Tức giận liếc tên tâm tình đang tốt kia, cậu một bên chọt chọt cơm, mặt vô cảm nói: “Mới ở đây một buổi chiều đã có người xưng huynh gọi đệ thật không hổ cho danh đoá hoa giao tiếp của sở ta.”

đoá hoa giao tiếp: Dạng như mấy em bia ôm í.

Hùng Hạo Nhiên ngẩn người, cười nói: “Gato sao?”

“Điên mới gato với anh! Mau chút, tôi muốn ăn cơm.”

“Ai, Hướng Dương Viễn à, sinh nhật tôi còn chưa hết mà thái độ của cậu thay đổi cũng quá nhanh đi.” Hùng Hạo Nhiên bày dáng vẻ uỷ khuất mà ý cười trong mắt không giảm.

Hướng Dương Viễn không nói gì. Nửa ngày sau ngẩng lên định nói thì thấy bên bàn có người đang dùng đũa kéo kéo Hùng Hạo Nhiên đi, miệng còn cần nhân nói, chúng ta còn chưa nói hết mà sao mi lại chạy đi ăn, chỉ đội trưởng nói khó lắm mới thấy mi...

Dập mạnh đôi đũa xuống bàn, Hướng Dương Viễn thở phò đứng lên, bê hộp cơm ra khỏi nhà ăn.

Buổi tối ngày thứ hai, Hùng Hạo Nhiên đoán cậu đã thay ca rồi đến nhà ăn chờ để tóm, kết quả đợi quá nửa giờ đến cái bóng của cậu còn không thấy đâu. Tìm một vòng thì thấy mấy đồng nghiệp trong tiểu tổ tuần tra của cậu.

“Đoạn Dao, Hướng Thang Viên biến đâu rồi?”

Đoạn Dao Dao ung dung, thông thả uống ngụm canh, lấy giấy lau miệng nói: “Khi nào gọi đúng tên tôi thì tôi mới trả lời.”

“Không phải cô tên Đoạn Dao sao?”

“Tôi là Đoạn Dao Dao. Cảm ơn.”

“Có gì khác sao?”

“...”

“Ai, Đại Võ có thấy Hương Thang Viên không?” Quay qua thấy Lưu Đại Võ đang đi đến, hần lập tức thay đổi mục tiêu.

“Trước khi lên xe có thấy, tôi có gọi cậu ấy qua đây nhưng cậu ấy bảo đồ ăn trong đội hình sự quá khó ăn nên không chịu đến.” Lưu Đại Võ ngồi xuống bên Đoạn Dao Dao mở nắp hộp cơm: “Tôi thấy cực kì ngon mà, tiểu tử kia mong manh quá rồi.”

“Cậu ta không phải mong manh.” Đoạn Dao Dao lắc đầu nói: “Cả ngày hôm qua Dương Viễn đều rầu rĩ không vui, không biết có phải là vì bị bắt viết kiểm điểm không?”

“Thằng nhóc này tâm lý chịu đựng kém ghê. Viết một cái kiểm điểm liền tuyệt thực, nào giống đồ đệ của tôi...”

Hùng Hạo Nhiên nhú mày, tay muốn đập vào sau ót Đại Võ làm anh sợ đến rụt cổ, đại khái biết mình giảm phải tư tưởng của Hùng Hạo Nhiên ‘Ai cũng không được dạy dỗ đệ tui’, lập tức ngậm miệng làm bộ chưa có chuyện gì xảy ra, mãnh liệt và cơ.

Nói đến viết kiểm điểm, Hùng Hạo Nhiên chợt nhớ ra đoạn hội thoại bị cắt đứt hôm qua: “Đúng rồi, Đoạn Dao...Dao, ngày hôm qua tôi chưa kịp hỏi Hương Thang Viên, vì sao lão Thường lại bắt cậu ấy viết kiểm điểm?”

Đoạn Dao Dao nhún vai, lơ đãng nói: “Chạm phải nòng súng thôi, vốn là chúng tôi đang nói đùa thì bị lão Thường thấy.”

Chạm phải nòng súng: ý chỉ những điều mà các vị lãnh đạo không muốn thấy (Mệnh tra trên baidu thì thấy bảo là hay dùng ở Thượng Hải)

Lưu Đại Võ xen mồm: “Sao lại nói chuyện lúc trực chứ? Không phải đã biết tính lão Thường sao.”

“Ai nha, cái chính là Dương Viễn có...”

“Trung tâm chỉ huy gọi các tổ hành động. Trung tâm chỉ huy gọi các tổ hành động. Lập tức tập hợp, chuẩn bị xuất phát. Nghe rõ trả lời.”

Tiếng từ bộ đàm ngắt lời mới nói được một nửa của Đoạn Dao Dao. Lưu Đại Võ bỗng thấy phấn chấn nhìn Hùng Hạo Nhiên: “Có chuyện?”

Với việc phải chờ đợi đầu mối ở đội hình sự suốt 24 tiếng mà nói thì lệnh tập hợp nghĩa là kẻ tình nghi xuất hiện, việc vừa hỏi đành phải chờ thôi. Hùng Hạo Nhiên hướng hai người vẫy vẫy tay rồi chạy nhanh khỏi nhà ăn.

Đoạn Dao Dao chống cằm nhìn bóng lưng Hùng Hạo Nhiên biến mất ở cửa giữa ánh sáng buổi chiều, cảm thán nói: “Tên đàn ông này nghiêm túc cũng đẹp zai ghê.”

Lưu Đại Võ liếc nàng một cái, chua chua nói: “Vậy cô qua làm đồ đệ hần đi.”

“Không muốn, đẹp trai cũng không ăn được. Cũng không thể vì zai đẹp mà bị ngược cả ngày đi.”

“Hần ngược cô lúc nào?”

“Cứ nhìn hần luôn bắt nạt Dương Viễn thì biết. Rõ ràng là cộng sự mà cái gì cũng không làm. Hại Dương Viễn suốt ngày phải tăng ca. Thật đáng thương.”

“Đáng thương cái gì a. Chu Du đánh Hoàng Cái. Tôi ngược lại thấy hai người bọn họ đều hưởng thụ.”

Chu Du đánh Hoàng Cái: tương đương với “Một người nguyện đánh, một người nguyện chịu đòn”

Lúc nhận được điện thoại từ đồn, Hương Dương Viễn bụng đang kêu gào định ra ngoài tìm đồ ăn, trực ban cùng cậu là Lục Tây báo cậu ngày mai trực tiếp về sở làm. Hương Dương Viễn hỏi có phải đã phá được án không? Lục Tây bảo hai tiếng trước đã bắt được nghi phạm nhưng tình huống cụ thể cũng không rõ.

Nói chuyện với Lục Tây xong, cậu liền gọi cho Hùng Hạo Nhiên nhưng điện thoại còn chưa kết nối thì đã bị ngắt.

Nếu bắt được nghi phạm thì hẳn có lẽ đang bận với đồng đội ở đội hình sự. Hẳn ở đó có nhiều bạn bè như thế, có thêm cậu quan tâm hay không cũng không sao. Hướng Dương Viễn vứt di động sang một bên, không thừa nhận mình cả buổi tối đều nghĩ nó, oán giận tên nào đó bình thường đánh người vậy mà giờ thì có mới nói cũ, không thèm gọi cho cậu.

Chờ đã, Hướng Dương Viễn, cậu thật sự cho là có mới nói cũ sao?

Xốc lại tinh thần để mình không nghĩ quá nhiều. Hướng Dương Viễn mặc áo khoác định xuống tầng làm bát mì thịt bò. Buổi sáng trực rất khổ, cơm tối cũng chỉ ăn thức ăn nhanh ven đường, lúc này cậu cũng sắp chết đói.

Đi ra đến đầu cầu thang, gió đông thổi vù vù, nhiệt độ hình như giảm thêm vài độ. Tiếng động cơ trầm thấp phá vỡ yên tĩnh của tiểu khu. Có xe máy rẽ vào, dừng bên thảm hoa chỗ sân.

Hướng Dương Viễn cũng không để ý, chỉ cúi đầu đi về phía trước, đến khi...

“Đồ đệ ngoan.”

Ngữ khí lưu manh như thế, trừ hẳn ra không có ai khác.

Hùng Hạo Nhiên vẫn ngồi trên xe máy, mặc áo khoác rộng, trong bóng tối không thấy rõ được bộ dáng của hẳn. Hướng Dương Viễn ngăn người, như mộng du mà đi tới, dần mặt chăm chăm nhìn hẳn.

“Xảy ra chuyện gì?” Hùng Hạo Nhiên khó hiểu, đưa tay sờ đầu cậu: “Có nhớ tôi không?”

“Đừng táy máy.” Hướng Dương Viễn xác định đây không phải ảo giác. Một bên ghét bỏ nhưng cũng không tránh đi, chỉ hỏi: “Sao đến đây?”

“Một ngày không gặp, tôi nhớ đồ đệ mình a.” Hùng Hạo Nhiên nói một cách đương nhiên. Xuống xe, lấy mấy hộp cơm treo trên tay lái đưa cho cậu: “Tôi không thấy cậu ở nhà ăn. Chưa ăn cơm?”

“Ăn qua loa rồi nhưng cũng đói.” Hướng Dương Viễn đón lấy, khoe miệng không kiềm được kéo kéo mấy cái bông sừng sộ: “Hùng Hạo Nhiên! Không phải anh lại lừa chứ? Đội hình sự còn đang...”

Hùng Hạo Nhiên cọt nha bá vai cậu kéo lên tầng, vừa đi vừa nói: “Lúc tan việc đồ đệ ngoan cũng không cần cùng tôi bàn công việc. Trước hết bù đắp sinh nhật tôi đi.”

Hướng Dương Viễn cực kỳ khinh bỉ. Tên gốc này gây người ở đội hình sự hai ngày vậy mà vẫn không lấy chút tình anh gì của họ hết. Vẫn mang bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi.

“Trừ ăn với bắt nạt tôi thì đầu óc anh còn chứa được cái gì không?”

Hùng Hạo Nhiên nghiêm túc nói: “Không có. Chỉ cần hai cái này là tôi đã thấy rất thoải mái rồi.”

Hướng Dương Viễn cắn răng thúc cùi chỏ qua, hẳn cũng không tránh, hít một ngụm khí lạnh, biểu tình bỗng thay đổi.

“Xảy ra chuyện gì?” Hướng Dương Viễn có chút bất ngờ, sau đó sốt sắng đỡ hẳn: “Hùng Hạo Nhiên, anh bị thương?”

10. Chương 10: Về Chuyện “vết Thương Do Súng Gây Nên Có Nên Băng Lại Không?”

Trở lại trong phòng, Hướng Dương Viễn mặt nghiêm túc kêu Hùng Hạo Nhiên cởi quần áo.

Hùng Hạo Nhiên ngồi yên trên salon, cười hì hì nói: “Đồ đệ ngoan, tôi chỉ tới ăn cơm thôi. Quà sinh nhật như lấy thân báo đáp coi như cũng được. Đều là người quen cả, động chạm thân thể như vậy có lẽ không được hay lắm.”

Hướng Dương Viễn bị hẳn chọc cho bật cười liền đập hẳn một phát. Tuy là rất muốn đập cho tên gốc này một phát thật đau nhưng vẫn là vì hẳn đang bị thương nên cũng không nỡ mạnh tay.

Hùng Hạo Nhiên bên trong chỉ mặc một cái sơ mi ngắn tay. Tay phải còn quấn một tầng dày băng gạc, vết máu loang lổ.

“Tôi đã nói không muốn quấn băng mà cứ thích làm lớn chuyện. Nhìn khó coi chết đi được.” Hùng Hạo Nhiên xối mội xem kỹ tay mình, tựa hồ rất bất mãn: “Ai, băng thể này làm mai một cơ nhị đầu tươi đẹp của tôi.”

Hương Dương Viễn nâng mắt nhìn hắn, trong lòng cậu có chút xoắn xuýt không lý do cùng bất an. Muốn hỏi hắn vì sao mà bị thương, bị thương có nặng không, nhưng lời ra khỏi miệng lại thành: “Sao tôi không biết cơ nhị đầu của anh có để còn có thể dùng từ tươi đẹp để hình dung nhỉ?”

Hùng Hạo Nhiên véo hai má cậu: “Ha, tôi không cười nhạo hai cánh tay có tẹo của cậu là tốt lắm rồi đó.”

Hương Dương Viễn nhẹ nhàng đập rơi tay hắn, đi vào phòng tìm một cái áo lông ấm đi ra, cẩn thận để hắn mặc lên, lại nói rộng cổ tay áo ra chút. Im lặng một hồi rồi cậu nói: “Bị thương mà không ngoan ngoãn ở viện đi mà còn chạy loạn khắp nơi. Anh ngại mệnh mình dài quá à?”

Hùng Hạo Nhiên nhũn mày, hỏi: “Đau lòng?”

“Tai hoạ lưu ngàn năm. Tôi đau lòng anh làm gì.”

Hùng Hạo Nhiên cười cười. Cậu bị hắn cười đến cả người không được tự nhiên, vút một câu: “Tôi vào bếp hâm nóng lại đồ” rồi bỏ chạy vào bếp.

Qua một ngày, hai người lại cùng nằm một giường. Hương Dương Viễn kiêu ngạo nói, xem giường của tôi rộng rãi thế chứ, không như của nhà anh, hai người ngủ chật muốn chết.

Hùng Hạo Nhiên ám muội nhìn chằm chằm cậu nói: “Đồ đệ ngoan, thì ra lúc cậu vào liền nghĩ phải ngủ một giường với tôi a.”

Hương Dương Viễn mặt nóng lên, mắng: “Nằm mơ đi. Nếu không phải tôi thấy anh suýt được vinh danh liệt sĩ thì đã không để anh ngủ lại rồi.”

“Ghê gớm...”

Hương Dương Viễn nhăn mặt, kéo chăn đắp kín cho hắn rồi sờ trán thấy không sốt mới lạnh nhạt hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc vì sao lại bị thương? Không phải lúc xuống cầu thang bị ngã gãy tay rồi thừa cơ đến lừa tôi chứ?”

Hùng Hạo Nhiên bày vẻ mặt oan ức: “Cậu cũng quá không quan tâm tôi đi. Giờ mới nhớ đến mà hỏi.”

“Tôi không quan tâm anh! Hoàn toàn không quan tâm anh!” Hương Dương Viễn cắn răng, hận thù nói: “Tôi sao lại muốn quan tâm tên lưu manh vô tâm vô phế nhà anh? Đừng nói bị thương ở tay, dù cho tên kia muốn bắn vào đầu anh cũng sợ là bị độ dày da mặt cản lại.”

Hùng Hạo Nhiên ngó Hương Dương Viễn, tò mò hỏi: “Mới một ngày không gặp mà sao cậu lại nóng tính hơn thế chứ?”

“Tôi còn muốn đập anh một trận, muốn thử không?”

Hùng Hạo Nhiên lập tức nhắm mắt, lắc đầu.

Hương Dương Viễn hừ một tiếng, tắt đèn nằm xuống cạnh hắn, tức giận nói: “Nếu khó chịu thì gọi tôi dẫn đi viện.”

Hùng Hạo Nhiên nói không dám, rồi không nói gì nữa.

Trong phòng ngủ yên tĩnh lại, tiếng đồng hồ tích tắc, hơi thở của hai người nối tiếp nhau, có vẻ họ mệt lắm rồi.

Hương Dương Viễn rất mệt nhưng lại không ngủ được.

Quả nhiên vẫn chưa hiểu được tên ngốc này, sự lo lắng cùng khẩn trương lúc này vẫn chưa tan hết. Nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao Hùng Hạo Nhiên lại có thái độ hời hợt thế. Với tính của hắn thì khi bị thương

sẽ gào to hận không thể cho cả thế giới biết chiến tích anh hùng của mình, rồi giả bộ bệnh tật để tranh thủ đồng tình, tiếp theo tiện thể tìm một cái cơ thật hay để nô dịch mình chứ?

Vì sao nửa đêm canh ba lại chạy tới đây, một chữ cũng không chịu nói về nguyên nhân?

Quả nhiên mình còn chưa hiểu rõ tên gốc này a. Hướng Dương Viễn nhìn chăm chăm trần nhà, thầm nghĩ, cho dù hai người sau khi tan tằm có nhiều thời gian đa số đều đi cùng nhau, bất kể công việc hay là đấu võ mồm thì đều ăn ý đến người ngoài cũng không hiểu được. Cho dù tên kia nói sinh nhật chỉ muốn ở cùng cậu, còn có lúc cậu đang tắm xông vào ‘giải quyết’, hay gọi cậu là ‘Đồ đệ ngoan’ hai năm liền, mà bây giờ hai người ngủ trên cùng một giường, chỉ thoáng động là chạm tới đối phương.

Chính mình còn chưa hiểu rõ được hần.

Buồn bực trở mình, Hướng Dương Viễn thầm phỉ nhổ bản thân tự nhiên nhạy cảm. Cái gì chứ, cũng chỉ là đồng nghiệp mà thôi, hiểu rõ đối phương cũng không có cơm mà ăn. Hần không muốn nói là chuyện của hần, mình ở đây tự kỉ làm gì cho tốn sức.

Thật là tự mình đa tình quá đưê!!!!!!!!!!

Trong lòng đang nổi bão, tên Hùng Hạo Nhiên vốn yên tĩnh thật lâu đột nhiên lên tiếng: “Hướng Thang Viên.”

“Sao!”

Hùng Hạo Nhiên tựa hồ cười nhẹ rồi nói: “Khi đó, tôi cách hần chưa đến 5m.”

Hướng Dương Viễn ngạc nhiên quay sang, Hùng Hạo Nhiên vẫn nằm nghiêng như lúc đầu, ngữ khí bình bình như đang nói chuyện của người khác: “Tôi quá bình tĩnh nghĩ hần không dám nổ súng, không nghĩ tới hần vẫn bắn.”

Hướng Dương Viễn đau lòng, môi giật giật nhưng không nói được gì.

“Lúc nghe thấy tiếng súng, tôi nghĩ quả này chết chắc rồi. Là, xung quanh có nhiều người gọi tên tôi mà tôi chỉ nghĩ đến cậu.”

Hướng Dương Viễn theo bản năng mà siết chặt tay: “Bởi vì vạn nhất bị thành tên tàn tật thì tôi là bảo mẫu tốt nhất cho anh hử?”

Hùng Hạo Nhiên cười thành tiếng: “Tôi đang nghĩ, nếu có cậu ở đó, liệu có gào khóc chạy tới ôm tôi không?”

“Quên đi, anh có phải là gì của tôi đâu thì tôi khóc làm gì?”

“Thật sao?” Hùng Hạo Nhiên không sầu nào được bao lâu liền khôi phục lại bản tính trêu người làm thú vui: “Tôi vốn định nói. nếu cậu khóc quá hoành tráng thì tôi sẽ đành phải cầu hôn cậu thôi.”

“Mơ! Vì sao đến lúc chết mới phải cầu hôn với tôi! Để tôi thủ tiết à!!!”

Hùng Hạo Nhiên đại khái không nghĩ sẽ nhận được đáp án như vậy, nhất thời không nói được gì. Lúc này cậu mới ý thức được mình vừa kích động nói lời kinh hãi thế tục, nhất thời hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Một lúc sau, Hùng Hạo Nhiên thối thối vào tai Dương Viễn: “Này, đồ đệ ngoan, tôi không phải còn chưa chết sao?”

Hướng Dương Viễn quay lưng về phía hần, mắt nhắm chặt làm bộ cái gì cũng không nghe thấy.

Hùng Hạo Nhiên thấy cậu không để ý đến mình liền nổi hứng muốn đùa. Vươn tay tới, gỡ gỡ tóc phía sau của cậu như đùa với cún con, nhẹ nhàng từng cái, chậm chậm không ngừng. Hướng Dương Viễn bị gỡ đến mức thoải mái, cuối cùng cũng buồn ngủ, ý thức dần mờ hồ.

Giấc ngủ khác trước đây, như có thêm gì đó mềm mại, ấm áp, ôn nhu ở thái dương của mình.

11. Chương 11: Về Chuyện “tổ Ong Vò Vẽ Và Bông Hoa Của Cửa Đồn Cảnh Sát”

Sáng sớm ngày thứ hai, Hướng Dương Viễn dậy muộn làm suýt nữa thì trễ giờ làm. Hùng Hạo Nhiên vốn là không cần phải đi làm. Vịn vào lời của Hướng Dương Viễn chính là không bị tổn thương gân cốt nên mang theo vết thương cùng cậu đi làm.

Bình thường lúc làm việc còn chưa thấy hấn tích cực như thế a.

Đi vào trong đồn, hai người liền thấy trong phòng vô cùng náo nhiệt.

“A, các cậu không biết tình huống lúc đó nguy hiểm như nào đâu! Nghi phạm cầm dao trong tay thà chết chứ không chịu trói, còn muốn cùng mọi người đồng vu quy tận! Tổ hành động không làm gì được hấn nhưng mà đồng chí Hạo Nhiên anh minh thần võ của chúng ta, nói thì chậm chứ anh ta cực kì nhanh nhẹn làm một cú mãnh hổ xuống núi nhào tới không chế nghi phạm. Kết quả, ‘Pằng!’ một tiếng, nghi phạm NỔ SÚNG!”

Lưu Đại Võ đóng vai người kể chuyện nước miếng bay tứ tung, nói đến tình huống nguy hiểm còn cố tỏ vẻ bí ẩn mà ngừng làm mấy nữ cảnh sát nghe thấy mà sục sục không dứt, thỉnh thoảng lo lắng cảm thán, liên tục hỏi sau đó thì sao, sau đó sao nữa.

Lưu Đại Võ rung đùi đắc ý nói: “Nghi phạm bắn mấy phát làm thủng cả áo chống đạn của Hạo Nhiên. Có một viên cách tim của anh ta chỉ mấy cm... A không phải, là mấy mm, máu chảy ồ ạt, khắp trời mưa đỏ, Hạo Nhiên ngã âm âm xuống...”

“Tôi là toà nhà cao ốc à?”

Một giọng lạnh lùng chen vào làm Lưu Đại Võ cầm khẩu, chợt dạ quay đầu lại thấy Hùng Hạo Nhiên miệng ngậm điều thuốc dựa vào cửa đang âm trầm nhìn anh ta, trong mắt viết rõ ‘Anh nhất định phải chết.’

Trong phòng làm việc yên tĩnh vài giây, Đoạn Dao Dao là người đầu tiên phản ứng lại, đập một phát lên ngực Lưu Đại Võ: “Biết ngay là anh ba hoa chích choè mà! Tên lừa đảo! Lại bị anh đùa bỡn!”

Lưu Đại Võ bị ghét bỏ, mọi người xúm vào quanh Hùng Hạo Nhiên, Hướng Dương Viễn không biết từ đâu chui ra, sốt sắng che tay phải của hấn: “Mọi người đừng chen, tay phải của anh ta bị thương, rất nghiêm trọng.”

Hùng Hạo Nhiên cười cười, để lại câu “Đừng nghe cậu ấy nói lung tung, tôi không sao”, rồi bá vai Dương Viễn ra ngoài.

“Nhà ăn đóng cửa rồi, thím nói, gần đây làm nghiêm cááá ăn sáng trong giờ làm việc nên không bán bánh bao còn dư cho tôi.” Hướng Dương Viễn bất mãn nói: “Nếu không thì tôi ra ngoài mua cho anh, anh ở trong phòng làm việc chờ tôi một chút đi.”

“Có gì đâu mà xoắn, ngốc, theo thầy cậu lâu như thế mà không thông minh hơn chút nào.” Hùng Hạo Nhiên ném điều thuốc vào thùng rác, vỗ vỗ đầu cậu rồi đi đến nhà ăn.

“Ôi, Tiểu Hùng, sao lại đến đây thế này?” Thím Lưu vừa quét sạch nhà ăn, nhìn Hùng Hạo Nhiên như quái vật: “Không phải Đại Võ nói cậu bị bắn thành tổ ong vò vẽ sao?”

“...”

“Ha ha ha ha...” Thím Lưu cười thành một đoá hoa: “Lão Thường đã kể cho tôi hết rồi. Cậu thật dũng cảm, không hổ danh bông hoa của đồn ta.”

Hướng Dương Viễn đứng bên cạnh cố kìm nén cười nghẹn sắp chết rồi.

Hùng Hạo Nhiên lườm hấn một cái, bưng cánh tay, bày vẻ yếu đuối nói với thím Lưu: “Thật ra... là suýt nữa thành tổ ong đó, cực kì nguy hiểm... A! Đúng rồi thím, tôi chợt nhớ mình còn chưa ăn sáng, có thể bố thí cho cháu mấy cái bánh bao thật không?”

Thím Lưu vội vã nói: “Không thành vấn đề, cậu ngồi đây chờ tôi một chút, tôi đi hấp lại bánh bao cho. Tiểu Hường cũng ngồi xuống đi, lúc này cậu nên nói sớm là mua bữa sáng cho Tiểu Hùng chứ. Cậu ta đang là thương binh đó, sao lại để cho đi mua thế này.”

Hường Dương Viễn lễ phép gật đầu vâng dạ, sau đó quay đầu giả vờ muốn nôn. Phân biệt đối xử cũng đừng rõ như thế chứ! Cậu cũng không phải tiểu nam nô chuyên hầu hạ Hùng Hạo Nhiên!

“Ngốc, thấy thầy cậu lợi hại chưa?” Hùng Hạo Nhiên kéo cậu ngồi xuống, dương dương đắc ý tranh công.

Hường Dương Viễn mặt không thay đổi nhìn hắn: “Lợi hại. Không hổ danh bông hoa của đồn ta, ha.”

“Tiểu tử thú. Dám cười tôi à?!”

“Anh suýt bị bắn thành tổ ong, tôi đây nào dám cười.”

“Hường Thang Viên, tôi muốn làm thịt cậu...”

Sau khi tan ca, Hướng Dương Viễn đưa Hùng Hạo Nhiên đi viện đổi thuốc. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi tận mắt nhìn thấy vết thương dữ tợn thì cậu vẫn bị dọa sợ hết hồn.

Vết thương sau như thế nếu ở trên người mình.

Ai, nhất định đau chết, Hướng Dương Viễn nhắm chặt mắt, trong lòng xoắn xuýt nghĩ, nếu không thì sau này tốt với Hùng Hạo Nhiên một chút đi. Dù sao cũng ăn đạn, không biết sau này có di chứng gì không nữa...

Hùng Hạo Nhiên nhin đau, trán đổ mồ hôi lặn lại làm bộ không có chuyện gì xảy ra. Quay lại nhìn thấy Hướng Dương Viễn bày ra bộ dáng ‘Thương ở người anh, đau trong lòng tôi’. nhất thời vừa buồn cười vừa thấy đáng yêu: “Người bị trúng đạn là tôi, cậu bày mặt đưa đám làm gì?”

“Thoạt nhìn rất đau mà.” Hướng Dương Viễn cau mày, cảm thấy không thoải mái: “Ai, nếu như tôi có cơ hội đi bắt tội phạm, nhớ nhắc tôi đừng chạy phía trước nha.”

“Ha ha, thật ra không đau tẹo nào luôn. Đổi thuốc cũng vẫn thoải mái.”

Hường Dương Viễn tặng Hùng Hạo Nhiên cái lườm rách mắt: “Vậy có phải không bị bắn thành tổ ong làm anh rất tiếc chứ?”

Hùng Hạo Nhiên cười hì hì gật đầu mạnh, y tá đang đổi thuốc cho hắn bị hai người chọc cười thành tiếng, hỏi: “Em của anh cũng là cảnh sát à?”

Hường Dương Viễn với Hùng Hạo Nhiên liếc mắt nhìn nhau, gãi đầu nói: “Tôi không phải là em của anh ta, mà là đồng nghiệp.”

“Thế sao? Nhìn qua giống nhau mà.” Ý tá cẩn thận băng bó cho Hùng Hạo Nhiên xong rồi quay sang viết lên bệnh án.

Hùng Hạo Nhiên đắc ý hướng cậu nháy mắt mấy cái, nói: “Thấy chưa? Tôi đã nói là hai người chúng ta có tương phu...”

Hường Dương Viễn nóng máu, suýt nhảy dựng lên, vội đưa tay bịt miệng hắn, quay sang nói với y tá: “Hai chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, tình như thủ túc, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Ra khỏi bệnh viện, Hướng Dương Viễn đưa Hùng Hạo Nhiên về dưới nhà hắn.

“Nếu có sao thì nhất định phải gọi cho tôi.”

Đại khái là cậu vẫn đang chịu kích thích từ lúc ở viện, trong lòng cậu bây giờ tràn đầy lòng thông cảm với hắn.

Hùng Hạo Nhiên sao đoán được ý này của cậu, lập tức thừa dịp cháy nhà đi hôi của: “Gọi điện rắc rối lắm.”

“Ý của anh là gì?”

“Tôi nói rõ thế rồi còn gì.”

Cậu do dự chốc lát rồi nói: “Tôi sợ đụng vào miệng vết thương của anh.”

Không phải là ‘Anh mơ à’, cũng không có vẻ khinh bỉ, xem ra có hi vọng à nha. Hùng Hạo Nhiên vội nói: “Cậu ngủ yên mà, với cả tôi cũng không phải là thủy tinh, đụng vào cũng không chết được!”

“Cái đó...”

“Hùng Hạo Nhiên!”

Hiếm khi không khí giữa hai người lại hoà hợp như này lại bị tiếng gọi bất ngờ phá vỡ. Hướng Dương Viễn giật mình, cảm thấy tiếng này nghe quen quen.

“Tạ Cảnh Định.” Khi Hùng Hạo Nhiên thấy rõ người đang đứng chờ dưới ngọn đèn đường thì cười như không, nói: “Làm sao vào bạn như này mà còn chạy loạn khắp nơi, anh bị đội hình sự khai trừ rồi hả?”

A, đúng rồi, cái tên này là người hôm trước lôi Hùng Hạo Nhiên ra khỏi nhà ăn.

Sao hẳn biết Hùng Hạo Nhiên ở đây? Không phải mới quen sao? Hướng Dương Viễn một bụng nghi vấn, cảnh giác đánh giá đối phương.

“Hiếm khi có dịp anh bị ăn đạn, tôi đương nhiên phải đến chiêm ngưỡng rồi.” Người tên Tạ Cảnh Định dáng người cao lớn, bày dáng ‘tôi đây rất thân quen với mi’ nói: “Lão Thường nói với tôi là hôm nay anh đã chạy đi làm, đầu óc bị nước vào à?”

Người ta đi làm hay không thì liên quan gì đến anh chứ? Anh bên đội hình sự sao lại biết rõ chuyện của đồn tôi thế? Hướng Dương Viễn trề miệng.

“A, đúng rồi, vì tới thăm anh mà tôi chưa có gì bỏ bụng, mau lên phòng rồi gọi thức ăn đi. Lão tử sắp chết đói đến nơi rồi.”

Đào đầu ra chuyện hay vậy!

Không đợi Hùng Hạo Nhiên đáp lại, Hướng Dương Viễn đã cướp lời.

“Hùng Hạo Nhiên, tôi chợt nhớ nhà còn có chút việc, về trước nhé.”

Hùng Hạo Nhiên kì quái hỏi: “Chuyện gì thế?”

Hướng Dương Viễn nghiêng răng, gần từng chữ nói: “Quên khoá van nước.”

“Hử, cái đó...”

“Tạm biệt!” Hướng Dương Viễn giận đến vẹo mũi, xoay người đi.

“Đồng nghiệp?” Tạ Cảnh Định đi đến bên Hùng Hạo Nhiên thì thấy hắn đang dõi theo bóng Hướng Dương Viễn. Người đã đi xa rồi mà hắn vẫn nhìn hướng đó.

“Hừm, xem ra không phải là đồng nghiệp.”

Hùng Hạo Nhiên câu lên: “Đồ đệ của tôi, Hướng Thang Viên.”

Tạ Cảnh Định gật đầu, dùng ngữ khí y hệt nói: “Đồ đệ của tôi cũng giống sủi cảo.”

“Phấn, vì nói chuyện với anh mà đệ tôi giận rồi, ngày mai lại tổn hơi đồ hấn.” Hùng Hạo Nhiên bỗng khó chịu.

“Anh cũng lạnh lùng với tôi đó, sao tôi chưa bao giờ thấy anh đồ ngọt tôi thế?”

“Anh nghĩ mình sánh được với đồ đệ của tôi sao?”

“... Được rồi, coi như không thể nhưng khi anh nhắc đến đồ đệ của mình đừng biểu cảm buồn nôn như thế được không?”

Hùng Hạo Nhiên nhìn Tạ Cảnh Định không nói gì.

Tạ Cảnh Định nhú mày nửa ngày rồi vuốt cằm nói: “Tôi thấy, không phải là chưa khoá van nước mà là ăn giấm đi.”

“Không cho nói xấu sau lưng Hưởng Thang Viên.” Hùng Hạo Nhiên lờm hẩn một phát, lấy bao thuốc, châm một điếu. Tạ Cảnh Dịch rút ra, không vừa ý nói: “Bác sĩ không bảo anh không được hút thuốc sao?”

“Nghiện thuốc nặng, không có cách nào.” Hùng Hạo Nhiên hút đến là vui, liền bồi thêm một câu: “Hưởng Thang Viên bị viêm mũi, có cậu ta bên cạnh thì tôi mới không dám hút quá nhiều.”

“Ta cũng bị viêm mũi.”

“Vậy thì chịu đựng.”

“...”

12. Chương 12: Về Việc “hết Chuyện Để Nói Với đồng Nghiệp”

Hôm Đông chí, đồn trưởng Thường mời mọi người lên núi ăn sủi cảo trong một quán nhỏ.

Đồng chí Tiểu Hứa năm nay mới chuyển đến đồn thấy rất ngạc nhiên, bảo chứ, ăn sủi cảo thôi mà sao lại kéo nhau lên tận trên núi, đang là Đông chí đó, lạnh lắm a.

Mọi người không lên tiếng, chỉ có Lưu Đại Võ nhiệt tình giải thích, bởi vì bà chủ ở đó là người êu cũ của lão Thường, nên có lão Thường đi cùng sẽ được giảm giá nha!

Đồn trưởng Thường mới đi họp phân cục về, vừa hay đi qua văn phòng.

Thế là sau khi tan tầm, mọi người vui vẻ lên núi ăn sủi cảo còn Lưu Đại Võ bị ở lại trực ban cùng với một đồng nghiệp khác bị dị ứng sủi cảo.

Đoạn Dao Dao tặng cho thầy kiêm người cộng tác của mình một cái nhìn đồng tình rồi dứt khoát chào tạm biệt.

Hưởng Dương Viễn gần đây có chút khó chịu, không nói chuyện với mọi người, từ sau khi lên xe vẫn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu như không phải còn mở mắt thì mọi người đều cho là cậu đang ngủ.

Lai quay sang nhìn Hùng Hạo Nhiên, hai ngày nay cũng áp suất thấp, cũng không giống bình thường.

Sau khi tỉ mỉ quan sát, đồng chí Lục Tây ngồi cùng xe rút ra kết luận, bình thường đều là ông không rời bà, cân không rời cán mà bây giờ lại như này thì đích thị là cãi nhau rồi.

(Ông không rời bà, cân không rời cán: không thể tách rời)

Ai nha, như này thì khó xử nhau nha.

“Dương Viễn này, cậu định lúc nào thì nghỉ?” Vì để thoát khỏi không khí ngột ngạt này, Lục Tây không thể làm gì hơn là chủ động bắt chuyện Hưởng Dương Viễn. Ai, rõ ràng là bình thường thầy trò nhà này ở cùng nhau thì đồ người khác chen vào được, hiện tại lại không cạ nổi mồm là seo?

Hưởng Dương Viễn vẫn giữ nguyên tư thế, một lúc sau mới đáp: “Ngày mai”

“À, thế vé tàu đã mua chưa?”

“Chưa.”

“Cuối năm khá khó mua đó, nếu cậu muốn mua được thì phải nhanh tay a, khả khả khả khả khả.”

“À.”

“...” Lục Tây rưng rưng nước mắt, ôm hi vọng sang bên khác: “Hùng đại ca à, vết thương của anh đỡ chưa?”

“Ừm.”

“Khen thưởng cũng sắp xuống rồi nhỉ?”

“Không biết.”

“Lúc đó nhớ mời mọi người một bữa a, khả khả khả khả khả.”

“À.”

“...”

Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!! Vì sao tôi lại ngồi cùng xe với hai tên này, lại còn ngồi giữa nữa chứ!!!! Lục Tây sắp tan vỡ dịch cái mông lên trước, nói với lái xe là đồn trưởng Thường, Lão Thường, xe này mới mua à? Thật lớn nha.

Đồn trưởng Thường nghiêm túc: “Lúc lái xe đừng nói chuyện với tôi, đừng làm tôi phân tâm.”

“...”

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!! Tôi muốn xuống xe!!!!!!

Đoạn Dao Dao ngồi ghế phó lái quay đầu lại liếc Lục Tây một cái, hỏi: “Lục Tây, cậu không nhìn thấy tôi sao?”

“Thấy được chứ...”

“Lê nào... cậu không thấy là trên cái xe này, người cậu nên tìm để nói chuyện là tôi sao?”

“À.”

Gió trên núi rất lớn, thổi qua bên tai khiến mọi người không nhận được phải rút cổ, mấy người ban đầu còn la hét đòi leo núi, chớp mắt đã chạy toé khói... đùa sao, chúng tôi là thánh cả một vùng, đỉnh đầu treo Cảnh sát thanh thiên, tổ chức thân thể không phải chỉ là cái vung bình thường.

Những người khác đều ở trong phòng sưởi ấm, vừa cười vừa nói, vô cùng náo nhiệt, Hướng Dương Viễn yên lặng ngồi một góc, không chút nào bị ảnh hưởng bởi không khí vui vẻ này, chỉ khi nào có người nói chuyện mới bất đắc dĩ cười hai cái, biểu thị mình rất hoà đồng, chỉ là bây giờ đang có chuyện phải nghiêm túc suy nghĩ mà thôi.

Chuyện phải nghiêm túc suy nghĩ chính là...

Cái tên Tạ Cảnh Dịch kia rốt cuộc mấy giờ rời đi? Hắn với Hùng Hạo Nhiên có quan hệ gì? Bọn họ thân nhau lắm sao?

Những vấn đề này có liên quan gì đến mình đâu cơ chứ? Tự mình xoắn não ba ngày ba đêm còn không dứt được, trúng tà sao?

Không nghĩ nữa, Hướng Dương Viễn, loại chuyện nhảm chán này không nên nghĩ thêm nữa.

Chờ đã, Hùng Hạo Nhiên sẽ không giữ hắn lại qua đêm chứ?

“Tiểu Dương Viễn, đừng ở đó ngăn người nữa, muốn ăn nhân gì thì nói mau.” Đồn trưởng Thường dẫn bà chủ quán sưởi vào, hỏi ý từng người.

“Rau hẹ, thịt lợn.” Hướng Dương Viễn không hề nghĩ ngợi mà thốt lên, chỉ là mặt nhìn có chút ngơ ngác.

Đoạn Dao Dao nghi ngờ hỏi lại: “Dương Viễn, cậu chắc chứ?”

“Sao không chắc?”

“Lúc vừa chuyển đến đồn chả phải cậu bảo không bao giờ ăn hẹ sao?”

“Đúng vậy...” Cuối cùng hồn cậu cũng quay về, chớp chớp mắt hỏi: “Không phải tôi nói là nhân tôm sao?”

Mọi người không hện mà yên lặng, Lục Tây mắt sáng lên: “Hùng đại ca hình như thích ăn nhân rau hẹ thịt lợn đó, Dương Viễn nhất định là vì ở cùng với anh ta lâu rồi nên khẩu vị cũng thay đổi luôn, khả khả khả khả khả.”

Hướng Dương Viễn nghe thấy ba tiếng ‘Hùng đại ca’ trong lòng tê rần, vội vẽ che giấu nói: “Không phải, không phải đâu! Tôi nói sai mà, tôi muốn ăn nhân tôm.”

Mọi người gọi xong sưởi rồi lại âm ỉ lên, Hướng Dương Viễn càng nghĩ càng khó chịu, không nhận được lại quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, trong mắt là ánh hoàng hôn bao phủ rừng cây.

Không ngạc nhiên khi thấy Hùng Hạo Nhiên đang đứng bên dưới cây xoài ở bãi đậu xe, thanh thoi hút thuốc, chỉ cách cửa sổ khoảng 10m. Lúc cậu nhìn thấy hắn, thì hắn như cảm thấy mà quay đầu lại, tầm mắt vừa đúng lúc chạm phải cậu.

Hắn cười cười, hướng cậu ngoắc ngoắc tay.

“Tôi đi rửa tay chút.” Hường Dương Viễn đứng lên ra ngoài, Lục Tây vội nói: “Trong này cũng có phòng vệ sinh mà, cậu còn đi đâu?”

Hường Dương Viễn coi như không nghe thấy mà bước đi.

~~~~~

Sủi cảo nhân tôm: Chính xác là nhân tôm thịt với ngô và đậu hà lan cơ nhưng mà mình không biết nên gọi tên là gì. Nguyên văn là nhân hạt thông tam tiên. Cầu góp ý

13. Chương 13: Về Chuyện “ở Cùng Nhau Là Sao?”

Vừa ra khỏi nhà hàng, Hường Dương Viễn liền bị gió thổi rùng mình, cậu lê chân đi đến trước mặt Hùng Hạo Nhiên, cũng không nhìn hắn một cái, xụ mặt nói: “Lạnh chết tôi.”

“Đi lại cho ấm người.” Hùng Hạo Nhiên cọt nhả trả lời, vứt tàn thuốc rồi đi chân lên, sau đó kéo tay cậu men theo đường lên nói đi. Hường Dương Viễn giãy giụa nín lại: “Làm gì thế? Trời tối thế này, không có rần chứ?” “Rần cũng ngủ đông hết rồi. Hơn nữa, một vị cảnh sát nhân dân lại sợ rần sao?” Hùng Hạo Nhiên quay đầu liếc cậu một cái, cười nói: “Yên tâm, tôi không khinh bạc cậu đâu.” “Lưu manh! Ai sợ anh khinh bạc chứ?” “Đúng đúng đúng. Không sợ, sẽ không sợ. Cậu là tiểu anh hùng mà.” “Đến lúc nào anh mới chịu nói chuyện nghiêm túc hả? Tôi phải về!” “Hường Thang Viên đừng nháo.” Hùng Hạo Nhiên kéo kéo tay cậu. “Ai nháo chứ?” “Cậu tự hiểu. Giận mấy ngày liền, chả khác gì trẻ con.” “Tôi giận lúc nào! Rõ ràng là trong lòng anh có quỷ mới thấy tôi đang giận. Hơn nữa, anh cũng không nói chuyện với tôi mà!” “Đừng ầm ỉ! Ngoan, tôi cho cậu xem cái này hay lắm.” Hùng Hạo Nhiên dẫn cậu đi bộ đến một bụi rậm, chỉ ra xa. Hường Dương Viễn hằm hừ hất tay hắn, quay đầu nhìn theo hướng hắn chỉ. Xuyên qua kẽ hở giữa cây cối, mơ hồ có thể thấy dưới chân núi ánh lên từng điểm ánh đèn. Một cây cầu vắt qua sông được treo đầy đèn màu lấp lánh. Nhìn từ xa như món đồ chơi, vô cùng dễ thương. “Hàn thiên đông địa, anh đưa tôi đi xa như vậy là để ngắm cái này?” Hường Dương Viễn nhìn một hồi, nhàm chán quay đầu lại, vừa vận chạm phải ánh mắt Hùng Hạo Nhiên. Trong bóng đêm, cậu không thấy rõ vẻ mặt của hắn nhưng ánh mắt đó của hắn sáng ngời, thấp thoáng ý tứ lạ lùng, làm cậu không hồi đồ mặt. “Làm... Làm sao lại nhìn tôi chằm chằm. Anh... Anh không phải muốn diệt khẩu ở đây chứ...” Hùng Hạo Nhiên cười to: “Nhìn bộ dáng của cậu kia. Rõ là ngốc mà.” Hường Dương Viễn cắn răng, hừ một tiếng rồi đi. Vừa đi vừa thở phì phò tức giận: “Miệng chó không mọc được ngà voi. Thật không rõ anh đang làm trò gì nữa. Thần kinh!” “Ai, Hường Thang Viên, Hường Thang Viên!” “Cút!” “Đi theo tôi một chút đi mà. Ở trong phòng bí bách lắm.” “Tôi lạnh!... A!!!” Hường Dương Viễn kinh hô một tiếng. Cả người đã bị Hùng Hạo Nhiên kéo vào một cái ôm ấm áp, rộng rãi. “Bây giờ thì sao? Còn lạnh không?” Hùng Hạo Nhiên vòng tay ôm chặt người, hơi cúi đầu, hơi thở vương vấn nơi tai cậu. “Cậu cũng thật là... Chút chuyện nhỏ như này mà giận những 3 ngày, người ta là tới làm khách chẳng lẽ tôi nói hai ba câu cũng không được sao? Quý hẹp hòi.” Hùng Hạo Nhiên ngồi xuống bên cạnh cậu, dùng vai đẩy đẩy cậu: “Nào, cười một cái.” “Biến đi!” Hường Dương Viễn không nhịn được mà quay mặt sang phía khác, tỏ vẻ không có gì. “Tôi mà đi thật thì cậu không tức chết mới là lạ.” Hùng Hạo Nhiên ghé mặt vào gần cậu: “Ai, bánh trôi à, tôi hỏi cậu chuyện này nha.” “Chuyện gì?” “Cậu nghĩ, nếu chúng ta ở cùng nhau thì sao?” Hường Dương Viễn quay đầu lại, mở to mắt, hoảng sợ nhìn hắn: “Ở cùng nhau là sao?” Hắn nhún mày nói: “Đương nhiên là sống cùng nhau rồi. Cậu thích tôi như vậy, dứt khoát sống cùng nhau cũng đỡ cho cậu suốt ngày ở nhà ăn giấm.”

“Tôi phi! Anh đừng có tự mình đa tình. Tôi làm sao thích được một tên vừa lười, vừa ngạo mạn để mất mặt hả khẩu vị cầu tôi làm sao có thể kém như thế hả hơn nữa hai tên đàn ông sống cùng nhau không thấy kì quái sao sinh hoạt không thể phân công chẳng lẽ tôi còn bị anh ngược đãi chưa đủ hay sao mà còn đồng ý cái việc lỗ vốn như này!”

(Nguyên văn không chấm phẩy gì hết đó ạ =))

Hùng Hạo Nhiên thông cảm với cậu, nhìn Hướng Dương Viễn đang cuống hết lên mà ung dung nói: “Chỉ là thuận miệng hỏi chút thôi sao cậu kích động ghê thế. Nếu như cậu đồng ý thì tôi cũng phải suy nghĩ thêm nữa mà.” “...” Hướng Dương Viễn bực mình liếc hắt một cái sắc lẹm, tức giận nói: “Tôi không nên hi vọng anh biết nói tiếng người mới đúng.” Hùng Hạo Nhiên đắc ý cười cười, hít sâu một hơi đầy không khí ban đêm. Không khí thanh tân mà lạnh lẽo, không nói thêm gì. Hai người cứ thế mà kê vai ngồi bên nhau, trong gió đêm lạnh lẽo đều mang tâm sự trong lòng nhìn về ánh đèn phía xa, mãi đến khi hai chiếc điện thoại không hện mà cùng vang lên, là đồng nghiệp gọi về ăn. “Đi thôi.” Hùng Hạo Nhiên đứng lên, chuẩn xác nắm tay cậu, ngang nhiên đan mười ngón tay lại, nắm chặt. Hướng Dương Viễn cắn răng nói: “Tôi cũng không phải đứa trẻ 3 tuổi cần người ta dắt.” Hùng Hạo Nhiên cứ đi thẳng về phía trước, không quay lại, một lúc sau mới nói: “Không ai nhìn thấy thì để tôi làm càn một chút.” “Tôi cũng chẳng phải phụ nữ, chiếm chút lợi này anh không thấy ngại sao?” “Ha, nếu cậu là phụ nữ không khéo còn không có cơ hội làm đồ đệ của tôi đó.” Hùng Hạo Nhiên mặt dày nói nhưng giọng điệu lại nhẹ nhàng.

“Làm như tôi muốn có cơ hội này lắm ý.” Hướng Dương Viễn tuy rất khinh bỉ nhưng cũng không rút tay lại, cứ để hắt nắm tay mình đi trên đường núi tối đen, khoé miệng khẽ giương lên mà chính cậu không phát hiện mình đang nhẹ cười.

^^

Moé! Tình vỡ cả bình như thế rồi mà còn chưa bày tỏ gì hết sao!!!!!! Bao giờ 2 trẻ mới ổn định!!!!

14. Chương 14: Về Chuyện “hậu Quả Của Bóc Vỏ Củ Từ Mà Không Đeo Găng Tay”

Khi khen thưởng của Hùng Hạo Nhiên chuyển xuống tới nơi thì Hướng Dương Viễn đang nghỉ ở nhà. Lục Tây dùng điện thoại của đồn gọi cho cậu, kích động nói, Dương Viễn, Hùng đại ca nhận được thưởng rồi!

Hướng Dương Viễn xoắn mấy phút mới hiểu được, vô lực sửa lại, là lập công được khen thưởng đó a...

Lục Tây to mồm nói đều giống nhau đều giống nhau, đều là chuyện tốt, Hùng đại ca hôm nay uy phong lẫm liệt, thật đáng tiếc cậu không được thấy a.

Hướng Dương Viễn cách điện thoại có thể tưởng tượng được bộ dáng Lục Tây đang nhảy nhót tưng bừng, trong lòng thầm nghĩ, quần chúng vây xem còn như thế thì tên chính chủ kia sẽ kiêu ngạo vô liêm sỉ đến mức nào. Cũng may mà mình không ở đó chứng kiến.

Cúp điện thoại, Hướng Dương Viễn chạy vào phòng ngủ, mạnh tay nhét di động dưới gối, nói thầm ‘Ta không để trong lòng, ta không có mừng thay cho anh ta, ta không có xoắn chuyện nên gọi chúc mừng anh không’, sau đó giả bộ như không có chuyện gì xảy ra mà vào bếp giúp mẹ chuẩn bị bữa trưa.

Mẹ Dương Viễn dứt khoát ‘hạ sát’ con cá, vô tình liếc con trai một cái: “Có chuyện gì vui à?”

“Không.” Không biết mặt mình đang hớn hở nên cậu theo bản năng sờ sờ mặt, thề thốt phủ nhận.

Mẹ Hướng nhìn thấy rõ, lạnh lùng nói: “Vui đến mức quên cả lời mẹ nói kia kìa.”

Hướng Dương Viễn sợ hết hồn, nghĩ lại mình có làm sai gì không, giật mình ngẩng đầu: “Làm sao hả mẹ?”

Mẹ Hướng im lặng nhìn cậu một hồi, lắc đầu nói: “Thôi, chút nữa con sẽ biết.”

“A...” Hướng Dương Viễn cúi đầu, tiếp tục bóc vỏ củ từ, nghĩ thầm, mẹ có phải sắp mần kinh phải không, gần đây thật khó hiểu, chờ mẹ ngủ trưa thì hỏi cha vậy.

Đem củ từ đã bóc vỏ đi rửa sạch, Hướng Dương Viễn thu dọn rác thì thấy đôi găng tay trước khi nhận điện thoại mình đã đeo rơi trong rãnh nước.

Ồ, mẹ từng nhắc, bóc vỏ củ từ phải mang găng tay...

“Mẹ!”

“Chuyện gì?”

“Tay con ngứa...”

“Dĩ nhiên là ngứa rồi, ai bảo không đeo găng tay.”

“Mặt.. Mặt cũng ngứa thì làm sao bây giờ a?”

“Nhìn đi.”

“Không nhìn được... Mẹ... Cứu con...”

Mẹ Hường không rảnh mà để ý đến cậu, mở nhỏ lửa rán cá.

“Ăn cơm nào!” Nửa tiếng sau, mẹ Hường đặt món ăn cuối cùng lên bàn, lúc này mới rảnh tay để sờ đầu con trai an ủi.

Cha Hường trong phòng khách lưu luyến chia tay cái tivi, vừa ngồi xuống liền bị khuôn mặt đầy vết cào, hình như còn có mấy vết rôm mẩn của Hường Dương Viễn mà giật mình sợ hãi, ông nhìn vợ: “Lần này đánh có hơi tàn nhẫn không?”

“Bị muỗi cắn thôi.” Mẹ Hường mặt không đổi sắc cho mỗi người một bát canh, nhàn nhạt nói: “Đã hơn hai mươi tuổi rồi, đánh nó tôi còn sợ mệt.”

Hường Dương Viễn đau khổ nhận bát canh, hai tay toàn vết gãi đỏ chót, vô cùng thê thảm.

Cha Hường an ủi: “Không sao đâu, tối cha con con mượn lo nước hoa mà xịt.”

Hường Dương Viễn khóc không ra nước mắt. Cha của con à, mùa đông lạnh như này nói có muỗi mà cũng tin là sao? Cho dù có muỗi mà cha muốn phun nước hoa lên mặt con...

Thật ra con không phải con ruột của cha đúng không!

Hơn ba giờ chiều, cậu uống hai viên thuốc dị ứng, đau lòng mà bôi thuốc lên mặt thì Hùng Hạo Nhiên gọi đến.

(nguyên văn phác nhĩ mẫn, hỏi gu gõ với baidu ra tên thuốc là Chlorpheniramin Maleat, :3 Thuốc chuyên trị dị ứng)

Cậu ấn nút nghe rồi bật loa, tiện tay ném luôn điện thoại lên giường.

“Đồ đệ ngoan, nhớ tôi không? Ở nhà có quen không?”

“Cười cái gì mà cười! Không cho cười!” Hường Dương Viễn hỏi thăm vài chuyện, bông ngoáy tai không cẩn thận chạm vào vết thương đau đến chảy nước mắt, hít một ngụm khí lạnh.

Hùng Hạo Nhiên đang im lặng, đột nhiên nói: “Hường Thang Viên, thật muốn bắt nạt cậu ghê, không có cậu bên cạnh thật không quen.”

Hường Dương Viễn sững sờ, cảm thấy vừa buồn cười vừa tức: “Vậy thì cứ từ từ mà chờ, bốn ngày nữa tôi sẽ về để cho anh được bắt nạt.”

“Quả là sống một ngày như một năm.” Hùng Hạo Nhiên khoa trương thở dài, tiện thể nói: “Tiện thể tôi đang kiểm tra ở tiệm net có muốn chat video không? Cho cậu ngắm khuôn mặt đẹp trai mà cậu sáng nhớ chiều mong nhé?”

“Phi!!! Ai muốn nhìn cái mặt của anh chứ!” Hường Dương Viễn duỗi chân ấn nút khởi động máy tính. (Giống bạn ghê:v toàn tiện chân)

Hai phút sau, khuôn mặt quen thuộc xuất hiện. Do đang ở nơi công cộng, Hùng Hạo Nhiên đang mặc cảnh phục cũng không dám làm càn chỉ có thể giả bộ nghiêm chỉnh nói: “Chào đồng chí.”

Mặc dù trong lòng phỉ nhổ hành vi đầu giỡn này nhưng cậu không nhìn được mà nhìn chăm chú gương mặt đó. Nói thật, khi Hùng Hạo Nhiên tức giận thì nhìn rất đẹp trai, đôi mắt to mà lớn hữu thần làm cậu khó dời mắt...

“Hường Thang Viên, cậu có nhìn thấy tôi không?”

“Có.”

“Thế sao tôi lại không thấy cậu?”

“Vì tôi không mở webcam.”

“Vì sao?”

“Không vì sao hết.”

“...”

15. Chương 15: Về Chuyện “không Có Bạn Gái Thì Làm Sao Giờ?”

Buổi tối của ngày nghỉ thứ năm, Hướng Dương Viễn lén lút trốn trong bếp gặm chân gà, đột nhiên nghe thấy tiếng mẹ đang ở phòng khách gọi điện nhiệt tình mời dì Lý tăng dượng lên nhà chơi.

(nguyên văn là xuyên môn: mình gu gỗ thì thấy đây chỉ việc đến thăm nhà vào đầu xuân nên không biết nên để như nào) Cậu không biến sắc từ bỏ mỹ thực đang gặm, dùng tốc độ cha sinh mẹ đẻ thay quần áo, mang theo ít tiền lẻ đi ra cửa chuẩn bị chuẩn. Mẹ Hướng nhìn thấy hết liền gọi giật cậu: “Hướng Dương Viễn! Con định đi đâu?” “Đi... đi siêu thị mua mấy thứ ạ.” “Ngày mai đi không được sao?” “Cần gấp mà.” Hướng Dương Viễn sợ bỏ qua thời cơ chuẩn tốt nhất, quyết định không dây dưa, dứt khoát mở cửa. Dì Lý cười như Phật Di Lặc đi đến, giơ tay đang định nhấn chuông. “A! Dương Viễn cũng ở nhà a!” “Chào... dì... Lý... ạ...” “Sao thế? Muốn ra ngoài à?” “Ày... Không ạ... Dì vào nhà ngồi chơi!” “Sao lại gây thế này, công việc bận lắm sao? Phải chú ý sức khoẻ đó nha!” “Ha ha ha, cảm ơn dì đã quan tâm ạ.” Thật ra, dì Lý là người tốt, cậu cũng không có ghét bỏ gì bà. Cậu tránh như tránh tà đơn giản là vì nội dung câu chuyện lúc này... “À, đúng rồi, Dương Viễn có bạn gái chưa?” Ài, quả nhiên không lần nào thoát khỏi loại chuyện dằn vặt tinh thần này. Hướng Dương Viễn là một đứa trẻ hiền lành, mặc dù trong đầu đang có vạ con ngựa chạy điên cuồng ‘Sao lại là vấn đề này hả không có gì khác là sao hả nhìn cháu giống người có bạn gái lắm hả người ta làm việc hai mươi bốn tiếng đó bạn gái là cái gì vậy hả hoàn toàn không có thời gian mà nghiên cứu luôn’, nhưng ngoài miệng lại lễ phép trả lời: “Dạ, không có.” (Vẫn là nguyên văn không chấm phẩy ạ) Dì Lý tỏ vẻ không tin: “Sao lại không có được chứ? Hay là ngại không muốn nói hả? Có phải là cô bé đó đẹp quá nên muốn giấu đi?” “Dĩ nhiên không phải ạ.” Bạn gái cũng không phải là sách người nhón sao có thể nói giấu là giấu được cơ chứ... “A, vậy chắc là con gái theo đuổi cháu quá nhiều nên hoa cả mắt không biết chọn ai đúng không?” “Làm gì có chuyện đó a!” Ở mà không đúng, sao lại hạ thấp bản thân thế chứ? “Không có thật sao? Cha mẹ cháu không giục gì sao? Tuổi không còn nhỏ, phải nắm chắc a! Cháu xem, Tiểu Đản với Tiểu Tất ở lầu dưới đó, không hơn kém cháu bao tuổi mà người ta đã có con rồi đó.” “Cháu thấy cứ như bây giờ là tốt lắm rồi...” Tiểu Đản với Tiểu Tất trông cũng đâu có vui vẻ mà dì, vừa thấy cháu đã nói rất hối hận hồi trước không dùng biện pháp an toàn, kết quả giờ có con mệt gần chết. Mỗi ngày chỉ có thể ngủ ba tiếng, so với cháu trực đêm còn khổ hơn ý. “Nói chúng không thể đánh bậy được! Dương Viễn à, cháu cứ yên tâm đi, dì quen nhiều cô gái tốt lắm, nhất định sẽ tìm cho cháu một cô.” Những cái khác thì Hướng Dương Viễn có thể cho từ tai nọ qua tai kia được, tỏ vẻ có lệ để qua đi nhưng nghe thấy câu cuối này cậu lập tức thấy lạnh cả lưng. Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nhảy dựng lên xua tay, lắc đầu liên tục: “Không cần đâu dì, cháu không vội đâu. Với cả cháu đi làm ở chỗ khác, yêu xa không an toàn a.” Mẹ Hướng vẫn im lặng cắn hạt dưa ở bên, nhàn nhạt thở ra một câu: “Mẹ không ngại chuyện con từ chức đâu.” “...” Hướng Dương Viễn ứa mồ hôi lạnh, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn mẹ mình: ‘Mẹ! Mẹ không định giúp đỡ con trai sao, đừng làm hỏng kịch của con chứ!’ Mẹ Hướng cùng cậu nhìn nhau một lúc, trong mắt ánh lên một tia, dứt khoát quay đầu đi: “Lý lão sư à, vậy chuyện chung thân đại sự của Dương Viễn nhà tôi liền nhờ dì hết.” Dì Lý vui vẻ nói: “Không thành vấn đề! Cứ để tôi lo cho!” “...” Hướng Dương Viễn khóc không ra nước mắt, vừa đau lòng vừa thấy may mắn khi hai ngày nữa là hết ngày nghỉ, hi vọng ông trời phù hộ cho cậu thoát khỏi đại nạn này, cậu không muốn xem mắt a. Nhưng mà đồng chí Hướng Dương Viễn này, người khác giới thiệu đối tượng cho cậu để yêu đương, cũng không phải giới thiệu khách làng chơi cho cậu để bán mình. Cậu không thấy mình phản ứng hơi quá sao? Sự thật đã chứng minh, Hướng Dương Viễn là một đứa trẻ lạc quan với chậm chạp một cách đáng sợ, bởi vì chiều ngày hôm sau, khi mẹ Hướng bảo muốn đi với cậu ăn bữa cơm thân mật làm cậu cảm động nghĩ ‘Đây chính là vàng sáng của tình mẹ’, liền đồng ý. Mãi đến khi hai người đến nhà hàng, vào phòng riêng, Hướng Dương Viễn bắt đầu kiểm điểm lại sự thông

minh của bản thân. ‘Bữa cơm thân mật’ nghe đã thấy có vấn đề. Mình đã làm cảnh sát 2 năm, sao một chút cảnh giác cũng không có? “Tiểu Dương Viễn à, dĩ trước đây từng dạy Tiểu Trúc. Nó mới tốt nghiệp đại học đã làm ở ngân hàng nước ngoài rồi đó, là một cô gái ưu tú đó!” Di Lý vừa thấy bóng Hường Dương Viễn liền như sôi đỗi. Ánh mắt triu mến nhìn cậu mà nhanh tay kéo cậu ngồi xuống bên cạnh rồi vội vàng giới thiệu hai bên nam nữ trẻ tuổi cho nhau: “Tiểu Trúc à, đây là Tiểu Hường ở tầng trên của cô. Vừa tốt nghiệp đại học là nó đã làm cảnh sát rồi, là đứa trẻ ưu tú đó!” Hường Dương Viễn thầm nghĩ, bởi vì là giáo viên dạy văn cho nên dĩ giới thiệu cũng phải dùng phép tu từ sao? Ai đã lâu không tiếp xúc với con gái, làm thế nào để nói chuyện không thô lỗ với không thô tục nhỉ? Tiểu Trúc không cẩn thận như cậu, quay sang chào mẹ Hường, rồi trang nhã quay sang phía Dương Viễn cười: “Xin chào, tôi là Trúc Thanh Mai.” (Mai này là mơ chứ không phải hoa mai nha. Thanh mai: Mơ xanh???) “Cô, chào cô...” Hường Dương Viễn đầu đang loạn nỗ lực kéo một nụ cười: “Tôi là Hường Thang.... Ách., Dương Viễn.” Ánh mắt mẹ Hường như thể muốn giết người, cậu thấy áp lực rất nhón. Mẹ Hường với dĩ Lý nhanh chóng kiếm cơ rồi đi, để lại hai người thanh niên ‘bồi dưỡng tình cảm’. Cả căn phòng rộng lớn chỉ còn Hường Dương Viễn mất tự nhiên cùng với Trúc Thanh Mai mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng lựa chọn phương án vùi đầu vào bát cơm. Lại là, có chút chột dạ khó hiểu. “Nhìn anh có vẻ rất đỗi đó, cả ngày chưa ăn gì sao?” Trúc Thanh Mai nhin không được đành lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này. “Ừm.” Hường Dương Viễn vội đáp, hắng giọng một cái nói: “Cô có muốn ăn gì nữa không? Đùng khách khí ha.” Đùng là ngốc! Trúc Thanh Mai tức giận lườm cậu một cái: “Ăn no rồi, không thấy ngon miệng.” “Ồ.” Hường Dương Viễn suy nghĩ một chút rồi tốt bụng đề nghị: “Hay là tôi đi mua cho cô thuốc tiêu hoá nhé.” “...” Thấy thần sắc phức tạp của đối phương làm cậu thấy rất xấu hổ. Nhìn cô nương thần tình phức tạp, Hường Dương Viễn cảm thấy rất xấu hổ. Haiz, nếu tên Hùng Hạo Nhiên chuyên cười trên sự đau khổ của người khác với không tim không phổi kia ở đây thì nhất định sẽ chết vì cười mất. Đùng vậy, nhân phẩm tệ như thế chỉ có thể coi đây là chuyện cười, căn bản sẽ không để tâm. Rốt cuộc dậy thần kinh nào ở sai vị trí rồi, còn hi vọng hấn ghen chứ. Phi phi phi, ai hi vọng hấn ghen, quan hệ của hai người chỉ là đồng nghiệp thôi mà! Mình đi xem mắt thì liên quan gì đến hấn cơ chứ! Nhưng lần trước thấy hấn với Tạ Cảnh Định đứng với nhau, trong lòng mình có chút chua xót mà... A, loạn hết cả lên! Rốt cuộc mình đang nghĩ cái gì cơ chứ!!!! Trúc Thanh Mai không nhin nổi nữa, bất đắc dĩ nói: “Hường Dương Viễn, anh này giờ không chọc cơm thì cũng ngẩn người. Chẳng lẽ tôi rất đáng sợ sao?” Hường Dương Viễn hồi thần từ đồng suy nghĩ hỗn loạn kia, quỳnh lên, nhanh chóng hạ đũa, nói: “Không có đâu! Cô... Cô còn muốn ăn gì không? Đùng khách khí...”

16. Chương 16: Về Chuyện “cuộc Đối Thoại Đây Cạm Bẫy”

“Đồ đệ ngoan, đang làm gì đỗi? Có nhớ tôi không?”

“Ngày nào cũng hỏi không thấy phiền sao?” Hường Dương Viễn vừa đưa Trúc Thanh Mai về, đang đi trên đường mà lòng rối như tơ vò, lời vừa ra khỏi miệng không tự chủ mà mang đây mùi thuốc súng.

“Không hề phiền nha.” Hùng Hạo Nhiên hiển nhiên không bị dọa vắn cợt nhả như thường: “Được rồi, tôi biết cậu ngại biểu đạt tình yêu với tôi mờ. Thôi thì đổi chủ đề vậy, ngày mai cậu về lúc mấy giờ? Tôi ra bến xe đón cậu.”

Hường Dương Viễn nghiêm mặt, tức giận nói: “Tôi có thể tự về, anh là một tên thương binh đó, vạn nhất có chuyện gì thì tôi không muốn chịu trách nhiệm đâu.”

“Ai bảo tôi là thương binh, cậu có tin là tôi lúc này chỉ dùng một tay là nhắc được cậu không?”

Hường Dương Viễn bị chọc cười, nhin cười, hừ một tiếng: “Tối mai về, đùng đón.”

“Vậy lại càng không được, trời tối như thế, nhớ cậu bị giật tiền hay cướp sắc thì sao đây?”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Ai, việc này khó nói, như tôi đây lúc nào cũng cố gắng ‘giữ mình trong sạch’ mà còn có lúc không kiềm chế được nữa là người khác.”

Hường Dương Viễn bó tay, hung hăng nói: “Vậy thì tôi trét bùn lên mặt rồi đeo túi rách là được chứ gì?”

Hùng Hạo Nhiên cười to, sau đó nghe thấy điện thoại có tiếng rõ ràng là tiếng hôn: “Không cho cái. Trước hết tôi tặng cậu một cái hôn, đồ đệ ngoan nhớ mang cho thầy đặc sản thật ngon.”

Mặt Hướng Dương Viễn nóng lên: “Làm trò gì đó! Biến thái! Ai thêm cái nụ hôn kia của anh chứ! Lấy về!”

“Cũng được thôi. Khi nào về thì trả cho tôi.” Hùng Hạo Nhiên cười đến càng phơi phới, cậu ngơ ngác mãi mới ý thức được là mình lại bị chiếm tiện nghi, thẹn qua hoá giận, cắn giận nói: “Cút! Lưu manh!”

“Hết lưu manh lại đến biến thái. Cậu đừng làm người khác hiểu lầm là tôi với cậu có cái gì đó chứ.”

Ngày nào anh cũng diễn ‘cái gì đó’ với tôi mà còn sợ người khác hiểu lầm sao? Hướng Dương Viễn chỉ muốn lườm hằm một phát: “Không thèm nghe anh nữa. Đang bực mình. Khi nào về thì tôi báo, anh tắm sớm rồi ngủ đi!”

“Bực cái gì?” Hùng Hạo Nhiên không dứt, không ngại tốn tiền điện thoại nói: “Mau nói chuyện với tôi đi, không là tôi sẽ giảng đạo cho cậu.”

“Anh không bỏ đá xuống giếng là tốt lắm rồi, ai muốn anh giảng đạo cơ chứ?” Hướng Dương Viễn lầm bầm, buồn rầu nói: “Thực ra cũng không có gì hết. Lúc này vừa bị mẹ lừa đi xem mắt thôi.”

Hùng Hạo Nhiên sững người, hiển nhiên chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, nửa ngày cũng không nói được gì.

“Ài, cô gái kia cũng không tệ.”

“...Thế sao còn bực.” Âm thanh bên kia thấp mấy độ, ngay cả ngữ khí cũng nghiêm túc hơn hẳn, nghe có chút u ám.

“Nhưng tôi lại phá hỏng.”

“...” Có người tức, thẳng thắn không bày tỏ quan điểm.

“Nếu như mẹ tôi mà biết chuyện khẳng định sẽ mắng chết tôi. Bây giờ về nhà là phải bị thẩm vấn. Nghĩ đến là đau đầu.”

“Rốt cuộc là cậu tiếc vì không dụ dỗ được cô gái đó hay là sợ mẹ mắng hả?”

“Sao tôi lại phải dụ dỗ cô ấy? Tôi cũng đâu phải là Lục Tây muốn lấy vợ đến phát điên. Tôi cũng không có cảm giác gì với cô ấy.” Cậu khẽ thở dài: “Nói đến cũng thấy lạ. Rõ ràng tôi là một người đàn ông trưởng thành vậy mà trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương rồi kết hôn? Ài, Hùng Hạo Nhiên, không phải tôi lãnh cảm chứ?”

Đúng lúc này, có một cô gái mặc thời trang đi qua, nghe thấy câu cuối cùng của cậu không nhin được quay lại, khinh bỉ liếc cậu một cái.

Hùng Hạo Nhiên thả lỏng, miễn cưỡng ngáp một tiếng, dùng ngữ điệu giả ngu nói: “Hướng Thang Viên, lẽ nào cậu còn chưa phát hiện là mình không cần phải có bạn gái sao?”

“Ế? Vì sao? Tôi là đàn ông đó.”

“Vậy tôi hỏi cậu. Mỗi ngày, sau khi tan sở, có người nào cùng cậu ăn cơm không?”

“Có, anh...”

“Lúc ăn xong, có người nào đưa cậu về không?”

“Có, anh... Ài, không đúng, là tôi đưa anh về chứ?”

“Cũng không khác nhau lắm! Còn có, có ai cùng cậu trải qua cuối tuần không?”

“Có, anh...”

“Nhìn nhật kí điện thoại, có ai hay gọi cho cậu ân cần hỏi thăm không?”

“Có, là anh... Toàn gọi sai khiến tôi...”

“Đừng nhảm như thế! Quay lại chủ đề, năm hết tết đến, có ai mà cậu muốn tặng quà không?”

“Ây... Là anh ép tôi mà...”

“Đừng giả vờ. Tôi biết cậu ngại thừa nhận mà. Gặp phải chuyện không vui, có ai ở bên an ủi cậu không?”

“Có, anh...”

“Gặp chuyện vui, có ai chia sẻ với cậu không?”

“Có, anh... bắt tôi mời cơm...”

“Có người mà khi sinh bệnh, bị thương làm cậu cuống lên?”

“Tôi nói không có thì anh có tin không...”

“Thế là được rồi!” Hùng Hạo Nhiên vỗ tay cái đập: “Lần này thì đồ đệ ngoan đã nghĩ thông chưa?”

“Có vể, có chút đạo lý...”

“Thế nên a, cậu còn cần bạn gái làm cái gì? Kiếm người chơi đấu địa chủ với chúng ta à?”

“Ồ...” Hướng Dương Viễn bị tẩy não, trong thời gian ngắn không tỉnh được, chỉ có thể thuận theo nội tâm của mình, lo âu hỏi: “Vậy chẳng may anh kết hôn thì không phải tôi rất thê thảm sao?”

“Yên tâm đi. Tôi đã nói là không kết hôn mà, chỉ cần cậu tốt với tôi, tôi sẽ không bỏ rơi cậu, thấy sao?”

“Tôi đối với anh đã rất tốt...” Hướng Dương Viễn gãi đầu, chỉ sợ hấn đổi ý, vội nói: “Cái đó, một lời đã định.”

“Ừm! Một lời đã định.”

^^

Bánh Trôi ơi là Bánh Trôi, sao cứng lại để con Gấu kia lừa xoay vòng vòng rồi định chung thân thể kia hở????!!!!!!

17. Chương 17: Về Chuyện “tiểu Chim Cút Và lão Chim Cút”

Lúc về đến nhà thì trong lòng Hướng Dương Viễn vẫn đang rối rắm.

Trải qua một đoạn đường dài bình tĩnh suy nghĩ, cuối cùng cậu cũng ý thức là mình lại mơ mơ hồ hồ bị Hùng Hạo Nhiên thực sự chiếm tiện nghi, nhưng lúc này điều đó không quan trọng nữa. Lúc này, trong đầu cậu đang tính xem sau khi mở cửa mẹ sẽ nói gì.

Cậu mà nói cô gái kia tuy là cao gầy, hoạt bát đáng yêu, ngũ giăng tứ mỹ nhưng mà cậu lại không có hứng thú, có gặp nữa cũng không có hứng thú sao?

(Ngũ giăng tứ mỹ:

Ngũ giăng: Nói văn minh, nói lễ phép, nói vệ sinh, nói trật tự, giảng đạo đức

Tứ mỹ: tấm lòng mỹ, tiếng nói mỹ, hành động mỹ, hoàn cảnh mỹ)

Đại khái, còn chưa nói hết thì mẹ già sẽ đem bảo vật gia truyền – ‘chối phát trần’ ra để khai thông đi...

Ài, đợt trước Lục Tây gấp gáp hò hét đi xem mặt, chính mình không nên yên lặng nhìn cậu ta coi như trò cười a, tình huống bây giờ, nói không chừng là báo ứng vì cười cậu ta lại già đầu độc thân, sốt ruột tìm bạn đời quá.

Thuôi, đuổi cổ ra là một đao, rứt cổ lại cũng chỉ một đao, đi vào rồi nói.

Giữ vững tinh thần ‘đánh không đánh trả, mắng không cãi lại’, Hướng Dương Viễn mở khoá, bắt an đi vào nhà.

Lúc vào nhà, Hướng Dương Viễn tâm tình rất ngổn ngang.

“Đã về?” Mẹ Hướng bê một rổ táo từ bếp ra, nhàn nhạt liếc cậu một cái, mặt không biểu tình, so với lúc trước hò hét muốn xem con dâu như hai người khác nhau.

Hướng Dương Viên kiên định tin rằng đây chỉ là bình tĩnh trước cơn bão, cảm thấy không chừng sẽ nhận được câu “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại”, thế là nín thở chăm chú nhìn, bày ra bộ dạng sẵn sàng quỳ nhận sai.

(Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại: Tội bất hiếu có ba, không con nối dõi là tội lớn nhất)

Kết quả mẹ Hướng không hỏi gì, chỉ đi qua cậu đem táo để lên khay, quay qua giục cha Hướng: “Mau thử táo tôi mới mua đi, có ngon hơn tuần trước hay không?”

“Vừa mới ăn no xong, không ăn được nữa a...” Cha Hướng đang xem dở trận bóng, đau khổ nói còn sờ sờ bụng tròn vo.

“Thế sao ông còn giấu gói cá khô chiên ở dưới gối ôm?” Mẹ Hướng lập tức thay đổi thái độ, chỉ rõ chứng cứ phạm tội.

“Ày...”

“Lão già đáng chết, đồ ngon không ăn, cả ngày cứ như trẻ con ăn vụng quà vặt!”

“Tình cờ thôi ha ha, không cần quá để ý đâu.”

“Tình cờ? Hôm qua không phải ông cũng nói thế sao?”

“...” Hướng Dương Viên yên lặng đứng quán sát hồi lâu mới nói: “Cha, mẹ, con... đi tắm...”

Tắm xong đi ra, cha mẹ đã vào phòng ngủ mở máy sưởi xem TV, phòng khách hiem khi yên tĩnh lại. Hướng Dương Viên vào phòng ngủ, giống như hồi bé ngồi trên bệ cửa sổ, hé mở cửa, đưa mặt ra ngoài hít vào một hơi không khí lạnh lạnh.

Cửa phòng có tiếng gõ nhẹ, cha Hướng mở cửa đi vào. Cậu giật mình, lúc này yên tĩnh, hồn liền bay đến giữa trời rồi.

“Cha...”

Cha Hướng đi đến bên cửa, vỗ vai động viên con trai: “Cha đã nói qua với mẹ con rồi. Yên tâm đi, mẹ sẽ không ép con nữa đâu.”

“Hà?” Hướng Dương Viên tròn mắt ngạc nhiên, cha Hướng gật gật đầu, đang định nói ‘Mẹ con cũng là người thông tình đạt lý’ thì lại nghe con trai lầm bầm: “Cha là người bị thê quản nghiêm mà cũng dám nói với mẹ con a.”

“...” Cha Hướng bỗng cảm thấy vợ mình nói không sai. Con trai càng lớn càng không đáng yêu mà. Lúc trước ngoan ngoãn học hành đến nơi đến chốn còn làm cho mình đau lòng, mà bây giờ, thường thường làm ông muốn có cảm giác kích động muốn đập cho phát.

“Cha?”

Cha Hướng nhìn bộ mặt đầy vô tội của con trai một lúc, thở dài nói: “Vẫn là còn bé mới tốt. Con chỉ biết dính lấy chúng ta, một bước cũng không rời, như chim cú con vậy.”

“Cha, không thể hình dung cái gì anh tuần chút sao?”

“Có thể chứ. Bây giờ con cánh lớn cứng cáp rồi, không phải trở thành một...”

“Chim ưng?”

“... Đại chim cú.”

Hướng Dương Viên hắc tuyến: “Thế còn cha?”

“Con là Đại thì cha đương nhiên là Lão chim cú rồi.”

Cậu bật cười, cười rồi thấy lòng có chút chua xót.

“Lão chim cú không quản được tiểu chim cú nữa rồi, nhưng con phải hiểu mẹ con chỉ muốn con như bao người khác, sinh hoạt an an ổn ổn. Lúc con quyết định theo nghề cảnh sát làm chúng ta rất lo.”

“Cha, con vẫn luôn tự biết chăm sóc bản thân thật tốt mà. Đừng lo gì, không phải còn có... Ày, đồng nghiệp chăm sóc con mà.”

“Công việc bây giờ có làm con vui không?”

“Có ạ, rất vui mà.”

“Vui vẻ là tốt rồi.” Cha Hướng vuốt đầu con trai, nói: “Biết là con làm gì cũng đều nghiêm túc nhưng khi gặp được người mình thích nhất định phải dùng cảm theo đuổi. Đừng vì công việc mà trễ nải việc khác.”

“Con biết rồi.” Hướng Dương Viễn nghiêng đầu, cẩn thận suy nghĩ một chút. A, lúc này ngoại trừ cha mẹ, người thích hẳn là Hùng Hạo Nhiên đi...

Phi!!! Kẻ đáng ghét nhất cũng là hẳn!!!!

18. Chương 18: Về Chuyện “cái Đố Đố”

Sân ga, Hướng Dương Viễn vừa xuống tàu, đứng giữa đám đông tìm kiếm bóng dáng Hùng Hạo Nhiên.

Cậu vốn nghĩ rằng, khi mình vừa đến sẽ có một người gọi to ‘Đồ đệ ngoan!’ rồi nhào tới đón, kết quả là, bây giờ chỉ có mình cậu với đồng hành lý lớn với nhau. Cái tên luôn miệng phải bảo vệ cậu khỏi bị giạt tiền cướp sắc vẫn không thấy mặt mũi đâu.

Rõ ràng đã nói cho tên đó chỗ mình đứng chờ rồi. Hướng Dương Viễn hơi thất vọng. Nghĩ tới nghĩ lui quyết định gọi điện xác nhận chút.

Có lẽ bị tắc đường đi?

“Alô! Hướng Thang Viên.” Hùng Hạo Nhiên một lúc sau mới buồn bã, ỉu xiu nghe điện.

“Anh... Anh đang làm gì vậy?”

“Đang ngủ, tối hôm qua không ngủ ngon. Mệt chết đi được.”

Giữa sân ga huyền não tiếng người dường như không nghe rõ giọng nói trong điện thoại. Hướng Dương Viễn mím môi, bỗng thấy tủi thân, cảm giận nghĩ, chơi game, chơi game, bảo sao không ngủ ngon. Nghĩ cậu ngu à!

“Ồ, đã hơn 8h, cậu về đến nơi chưa?”

“Rồi.”

“Nếu không thì đi tàu điện ngầm về đi. Ngày mai tôi qua đón cậu đi làm.”

“KHÔNG! CẦN!” Hướng Dương Viễn bùng nổ, cảm thấy mình thật sự đang ăn dưa bở, thậm chí ngồi trên tàu còn phí công hồi hộp.

Anh ta không đến càng tốt hơn! Có gặp mặt nhau cũng bị anh ta làm tức chết! Mình mới không mong chờ cái gì!

Nghiến răng nghiến lợi cúp máy, cậu kìm nén cơn giận, nhắc hành lý lên đi ra phía tàu điện ngầm.

“Cậu là heo à! Mắt cũng không biết nhìn phía trước, cũng không biết quay đầu tìm? Còn có, lỗ tai điếc đặc, người ta đang đứng bên ngoài hay ở nhà cũng không biết! Đúng là đàn chết luôn! Sao tôi lại có một đồ đệ ngu ngốc thế chứ!”

Vừa mới cất bước, đã có người đứng phía sau kéo cậu qua, lực không hề nhẹ, lỗ mũi làm rơi hành lý trong tay cậu, một tay vươn lên má cậu, dùng sức nhéo.

Hướng Dương Viễn sững người, cơn tức bỗng xì hơi, trong nháy mắt gạt ra

“Này! Đau!” Đè xuống niềm vui, cậu giãy ra xoay người lại. làm bộ cũng phải nhéo Hùng Hạo Nhiên. Hắn cười cười nắm lấy tay cậu sau đó ôm cả cậu lẫn hành lý: “Hướng Thang Viên, hoan nghênh trở về.”

Hương Dương Viễn nhìn Hùng Hạo nhiên, bỗng nhiên thấy mặt nóng lên.

“Ài, tôi đi xa thật xa đón cậu. Cậu không muốn bày tỏ gì với tôi sao?” Hùng Hạo Nhiên lưu manh cười, đưa ngón trỏ chỉ chỉ môi mình: “Không phải có thứ muốn trả lại cho tôi sao?”

“Làm ơn ra dáng cảnh sát một chút được không? Trước mặt mọi người đừng có đáng khinh chứ!” Cậu bước ra chỉ vào đồng hành lý dưới chân: “Mau cầm lên, tôi tê hết cả tay rồi!”

Hùng Hạo Nhiên rất bất mãn: “Tôi chỉ nói đến đón cậu chứ có nói đến làm cửu vạn đâu.”

“Nhưng đồ bên trong đều là mang cho anh.”

“Vậy thì cậu lại càng phải có thành ý. Mang đến tận cửa tôi mới nhận.”

“Vậy quên đi. Cứ để đó đi. Với tôi mà nói thì có đưa cho anh hay ném vào thùng rác cũng chả có gì khác nhau.” Hương Dương Viễn hừ một tiếng, xoay người đi.

“... Hương Thang Viên! Cậu giỏi! Dám giương nanh múa vuốt trước mặt tôi! Muốn chết hả! Hương Thang Viên! Hương Thang Viên!” Hùng Hạo Nhiên gào to, dễ dàng nhắc đồng hành lý, nhanh chân đuổi theo.

Ngay sau đó, người phải thét lên là Hương Dương Viễn.

“Ê! Tay anh rất lạnh đó! Đừng luồn vào! AAAAAAAAAA! Hùng Hạo Nhiên!!!! Tên khốn nạn!”

“Ha ha ha ha!”

Ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ, Hương Dương Viễn có một ngày trời đẹp ánh nắng ban sáng xua đi cái lạnh ngày đông, một ngày đẹp trời để bắt đầu.

Đương nhiên, cũng có thể là bắt đầu một ngày mệt gần chết. Bởi vì nghênh đón Hương Dương Viễn trở lại là...ca trực cả ngày.

“Dương Viễn! Cậu đã về!” Lục Tây ở trong phòng nhìn thấy Hương Dương Viễn, hưng phấn lạ thường nhảy ra, khua tay múa chân: “Mau mau. Mở web của cục, có thứ hay cho cậu xem!”

Hương Dương Viễn vẫn đang chìm trong cơn lười ngày nghỉ, không muốn lãng phí ánh mắt, chỉ hơi tò mò hỏi: “Cái rề? Tăng lương à?”

“Hức, cũng không hay đến thế. Nhưng cậu xem khẳng định sẽ rất vui.” Lục Tây di chuột, tạch tạch vài cái rồi kéo cậu qua nhìn: “Nhìn đi!”

Cậu ‘Ồi!’ một tiếng, kích động khác với thái độ lúc này, nhìn chằm chằm màn hình.

Là giấy khen công trạng và huân chương của Hùng Hạo Nhiên.

“Cái này...” Hương Dương Viễn nghi ngờ nhìn Lục Tây: “Hình như cậu đã báo với tôi rồi mà.”

“Nhưng nhìn thấy tận mắt mới xúc động chứ! Huân chương hạng ba đó! Lần đầu tiên tôi được thấy một người có huân chương hạng ba! Dương Viễn, cậu tha hồ tự hào đi!”

“Tôi? Vì sao lại tự hào?”

“Bởi vì đây là việc vui của Hùng đại ca chứ sao! Không phải hai người là... cái đó đó sao?”

Hương Dương Viễn trợn mắt, suýt nữa nhảy dựng: “Hai người chúng ta là cái đó đó là cái gì??!! Đồng chí Lục Tây, tốt hơn hết là cậu nên nói rõ cho tôi! Tôi với anh ta chả có gì gì cậu đừng có đoán lung tung cần thận tôi kiện cậu bịa đặt phỉ báng!”

“Hai người các cậu không phải... cái đó, đồng sự với cả thầy trò gì gì đó sao?” Lục Tây bị dọa, luống cuống nói: “Này, cái đó đó mà cũng là bịa đặt phỉ báng à? Vậy lần sau tôi không nói thế nữa. Dương Viễn à, cậu cậu cậu bình tĩnh chút đi.”

“...”

Im lặng...

Im lặng...

Im lặng...

Lúc này, trong phòng không ai lên tiếng, dường như tiếng kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Mà Hường Dương Viễn đứng giữa bầu không khí yên lặng đó có kích động muốn tự tử.

^^^

Mỗi lần kích động là lại một tràng ko chấm phẩy gì hết thôi à Thang Viên

19. Chương 19: Về Chuyện “con Mèo”

10h sáng, đồn công an tiếp nhận một vụ án. Hường Dương Viễn nhìn lên nhìn xuống không dưới 10 lần, cuối cùng nhắc điện thoại gọi cho trung tâm chỉ huy.

“Xin chào, trung tâm chỉ huy nghe.”

“Tôi là Tiểu Hường ở đồn công an XX.”

“Có chuyện gì sao?”

“Tôi... muốn hỏi một chút, vụ án vừa nãy...”

“Ý cậu là vụ tìm mèo hả?” Ngươi khí đối phương tràn đầy hả hê: “Chúc các cậu may mắn! Ha ha ha!”

“...” Trung tâm chỉ huy thay người lúc nào vậy? Đại thúc thích nói trịnh trọng kia đâu mất rồi?”

“À đúng rồi! Cây ở công viên Hồ Tân kia khá nhiều đó, tìm sẽ rất phiền, các cậu nhất định phải tìm người biết leo cây đó.”

“Đã...biết...a”

Cúp điện thoại, Hường Dương Viễn quay lại phòng, yếu ớt hỏi: “Các đồng chí, ai trong số các đồng chí biết leo cây?”

Các vị đồng nghiệp đang ngồi trong văn phòng không hổ là những tay lão làng lão đời, vừa nghe thấy tình huống không ổn liền đồng loạt cúi đầu bận rộn làm việc. Thậm chí Lưu Đại Vĩ còn cầm hẳn quyển ‘Quy phạm xử lý công việc trong cơ quan công an’ (đại ý thể) lên đọc, lẽ nào anh ta không thấy mình đang cầm ngược hả???

Hường Dương Viễn đứng ở cửa bị ăn quả bơ, khóc không ra nước mắt.

Con người từ lúc bắt đầu ca làm văn trắng trợn lười biếng – Hùng Hạo Nhiên sau khi đọc xong tin giải trí cuối cùng, phong cách mà vút tờ báo, dí đầu thuốc xuống gạt tàn, tung chìa khoá trong tay trực tiếp kéo vai Hường Dương Viễn ra ngoài, vừa đi vừa oán giận nói: “Chẳng lẽ trên đời này còn có thứ mà thầy cậu không làm được sao? Dám đi hỏi người khác, đến cùng có biết ai mới là cộng sự của cậu không hửm?”

Hường Dương Viễn bị thương nhìn hẩn hỏi: “Anh đi thật à?”

Hùng Hạo Nhiên hừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường: ‘Cậu bé nhà mình thật là thiếu hiểu biết, sư phụ đây vách đá cũng đã trèo qua thì leo cây là cái gì cơ chứ!’

“Vâng vâng vâng, đúng là khoác lác không bị tính là vi phạm pháp luật mà.”

Hùng Hạo Nhiên nhú mày: “Không tin sao?”

“Không tin.” Hường Dương Viễn nói như đinh đóng cột.

“Khinh bỉ tôi là phải trả giá rất lớn đó, khả khả.” Hùng Hạo Nhiên cười xấu xa, lên xe hỏi: “Đi đâu?”

“Công viên Hồ Tân.”

Công viên Hồ Tân là nơi mà mấy cụ già hay đến, cách đồn công an không xa, đi mấy phút là đến nơi. Bà cụ mất mèo đang cuống lên, lôi tay Hường Dương Viễn mà thở ngắn than dài, đau lòng muốn chết. Cậu vốn là người dễ mềm lòng, lần này làm tình thần trách nhiệm tăng cao, quyết tâm phải tìm ra mèo con.

“Mèo con, mau ra đi! Meo meo meo, đừng quậy nữa, bà nội con gấp muốn chết rồi kìa.” Vén mấy bụi cây thấp, cậu dùng giọng tràn ngập tình cảm mà gọi mèo con.

Đã tìm được 20 phút rồi mà công viên lại lớn như thế, bóng dáng mèo con vẫn không thấy đâu.

Hùng Hạo Nhiên đứng sau cậu, ngậm điều thuốc, nhàn nhàn thở ra câu: “Hương Thang Viên, mong cậu thật tròn.”

“...Ngại ghê, tôi mặc quần đó.”

“Không sao, cố gắng nhìn vẫn có thể nhìn ra được hình dáng.”

“Làm khó anh rồi...”

“Hừm, nhìn nhiều thành quen.”

“... Nếu như tôi không nhầm thì anh cũng là cảnh sát đó, phiền anh chuyên nghiệp chút đi, đến chỗ khác tìm đi.”

“Tôi đang tìm mà.”

“Sao tôi lại không thấy thế?” Hương Dương Viễn thẳng eo, hung ác trừng Hùng Hạo Nhiên: “Tôi chỉ thấy anh đang nói mát thôi.”

“Tôi nói mát hồi nào, mong của cậu vốn rất...”

“Hùng Hạo Nhiên!!! Nếu không làm việc thì rút! Tôi không cần tên cộng sự háo sắc!!!!” Hương Dương Viễn giận thật rồi, cơn tức không phải nhỏ, nếu không phải biết bản thân không đánh lại tên này thì cậu nhất định đập tên gốc trước mặt một trận ra trò.

Hùng Hạo Nhiên nhìn cậu mắng một lúc, im lặng, đi chỗ khác.

Biết sai rồi? Hương Dương Viễn nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, nghĩ thầm, không phải nãy mình mắng quá nặng lời chứ? Lại đi mắng một tên lưu manh không biết xấu hổ...

Kết quả, Hùng Hạo Nhiên đi đến cây đa um tùm cách bọn họ không xa, chỉ lên trên: “Đồng chí cảnh sát Hương à, nó ở đây lâu rồi, là tôi tìm ra đó.”

Ha?! Hương Dương Viễn giương mắt, nhোảng cái hết sức.

Con vật nhỏ lông mềm mềm ở làm ổ trên cây không thềm động đậy, ngủ đến là sượng. Màu lông trắng pha vàng, con vật bé nhỏ, đúng là con mèo đang mất tích của bà cụ mà.

“...Hùng Hạo Nhiên.”

“Hừm?”

“Anh, đã, sớm, tìm, thấy?”

“Đúng thế.”

Hương Dương Viễn kìm nén mong muốn bóp chết tên này hỏi lại: “Tại sao không nói cho tôi?”

“Nhìn cậu giả tiếng mèo kêu rất hay.”

“...”

“Đồ đệ ngoan, cậu muốn cảm tạ tôi như nào đây?”

“Này, hình như đây cũng là vụ án của anh đó...”

“Nhưng người bà cụ nhờ là cậu a.”

“Anh còn có thứ gọi là liêm sỉ không?”

Hùng Hạo Nhiên nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc... lắc đầu.

Hương Dương Viễn đang tức muốn xì khói mà cũng phải bật cười, đập lên vai hấn một phát: “Nghiêm túc chút đi, trèo lên mang nó xuống đi.”

Hùng Hạo Nhiên không trả lời, chỉ sâu xa nhìn cậu.

Hương Dương Viễn có dự cảm không tốt.

“Đồ đệ ngoan, không phải cậu không tin là tôi biết leo cây chứ?”

“...” Nhất định là có việc không hay sắp xảy ra.

“Nếu không thì... cậu thử leo lên xem?”

“...”

20. Chương 20: Về Chuyện “trèo Cây Và Đầu Cá Hầm”

Vòng tay ôm chặt cành cây, Hương Dương Viễn sợ hãi tột độ nhìn xuống dưới, nhìn xuống mà sợ nhắm tịt mắt lại.

“Mau xuống đi, ngốc thế!” Hùng Hạo Nhiên đứng dưới gốc cây giữa cổ, đứng chỉ huy rất có khí thế: “Chân phải giẫm thử lên cành to kia xem có chắc không.”

“Không được!” Cậu hét to: “Tôi mà đi chuyển là ngã đó, tôi biết mà!”

Một tay ôm cây, một tay ôm mèo mà lưng lay treo người, nếu như không phải vì sĩ diện thì cậu đã gào khóc rồi. Lúc này trèo lên cây còn dương dương tự đắc là trèo cây cũng chỉ có thể mà thôi, lúc này cuối cùng cũng hiểu rõ, nói trước bước không qua a

“Hùng Hạo Nhiên!!! Tôi hận anh! Tôi sẽ không đời nào viết tổng kết cuối năm cho anh!!!”

“Có sức gào không bằng xuống nhanh đi. Phiền quá là tôi đi đó.”

“Anh dám! Tôi giết anh!” Hương Dương Viễn sắp phát điên, tuy là lòng tự tôn to nhớn cùng với đạo đức nghề nghiệp nên cậu không cho phép bản thân mình ở hạ phòng nhưng so với lòng tự tôn thì mạng sống tương đối quan trọng hơn, hành động thiếu suy nghĩ thì ngã xuống không chết cũng bị thương ít nhiều a!

“Muốn giết tôi thì cũng phải xuống dưới trước đã. Nghe lời đi. Bước chân phải ra!”

Trong lòng đem tên Hùng Hạo Nhiên kia ra mắng triệu lần, Hương Dương Viễn cuối cùng bất chấp hết, dựa theo lời của tên kia bỏ xuống một chút.

“Sắp đến rồi. Đừng sợ. Nắm cành cây bên trái đó. Giẫm lên hốc cây đó đi.”

“Rất...rất ghê đó. Chờ tôi tĩnh tâm chút...”

“Không có gì đâu. Can đảm chút đi, làm theo lời tôi là được.”

“Anh thì thoải mái rồi. Đúng... đứng ở chỗ này cũng không phải là anh...Vạn nhất...vạn nhất tôi mà có chuyện gì để xem anh ăn nói sao với mẹ tôi...”

Bên dưới cây yên lặng một lúc rồi có tiếng nói: “Hương Thang Viên.”

“Gì!!!”

“Tôi sẽ không để cho cậu xảy ra chuyện gì.”

AAAAAAA!!!

Đừng tưởng anh dùng cái giọng thâm tình, chân thành đó thì tôi sẽ bị lừa! Tôi hận anh hận anh hận anh a!!!!

Không biết có phải là oán khí trên người cậu toả ra quá mãnh liệt không mà làm mèo con đang ôm trong ngực giãy giụa một hồi làm cậu sợ hết hồn, luống cuống tay chân dỗ mèo con: “Mèo con, ngoan nha, đừng cử động nữa, xuống dưới sẽ mua cho mèo con đồ ăn ngon.”

Tên tiểu tử này đang làm gì thế?! Không biết mình ở dưới cũng đang lo lắng sao?! Hùng Hạo Nhiên bùng nổ, không nhìn nổi người kia nữa, dứt khoát xắn tay áo nhảy lên cây, leo qua các cành cây, nhanh nhẹn mà thuận thực trèo đến bên cạnh Hường Dương Viễn.

“Này, anh đang làm gì đó?” Hường Dương Viễn thấy mấy cành cây rung rung liên bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một lúc sau trợn mắt nhìn tên ngoài hành tinh kia cách mình có hai bước chân: “Anh, anh sao lên nhanh như vậy? Thật sự là trèo lên sao...”

“Phí lời, chẳng lẽ tôi bay?” Hùng Hạo Nhiên duỗi tay ôm lấy mèo con, trọng giọng nói ầm chửi trách cứ thân mật: “Chút việc nhỏ cũng không làm xong, xuống dưới kia sẽ tính sổ với cậu.”

“Tôi đây còn chưa tức, không cần tên ác nhân nào đó cáo trạng trước đâu.” Cậu cuối cùng có thể khống chế thăng bằng, mà có tên kia bên cạnh thì cậu cũng an tâm hơn.

Vẫn là ý lại tên này quá mức a. Gay go quá.

“Nói thật ra, tôi rất tò mò...”

“Tò mò cái gì?” Cậu rất tin tưởng trực giác của mình, tên khốn này sẽ không thoát ra được ngà voi gì đâu.

“Cậu ngốc như thế, nếu không có tôi bên cạnh thì có thể sống nổi sao?”

Thấy chưa.

“Thật ra là, không có anh bên cạnh, không biết chừng tôi còn thọ hơn nhiều.”

“Tiểu tử thú! Có tin tôi cho cậu một đập bay thẳng xuống không?”

“Theo tình huống bây giờ thì tôi đập anh có vẻ dễ hơn đó.”

“...Còn không đi theo!”

“Biết rồi!”

Vật hồi nguyên chủ, bà cụ ôm mèo con vui vẻ nói cảm ơn, Hường Dương Viễn đỏ mặt xoa tay liên tục, chợt dạ khi cảm thấy ánh mắt mèo con tràn đầy khinh bỉ.

Ài, hy vọng sự kiện kêu cha gọi mẹ trên cây không bị lan truyền, cậu chưa muốn thành trò cười cho các cụ đâu.

Lúc về đến đồn là vừa đẹp 12h trưa, Hùng Hoạ Nhiên đỗ xe, thấy các đồng chí đồng nghiệp đang di cư từ phòng làm việc đến phòng ăn đột nhiên tràn đầy hứng khởi nói: “Đồ đệ ngoan, thầy cậu mời cậu một bữa đồ nướng nha?”

Lại thế rồi, ai biết được trên người hắn ta có ví hay không chứ! Hường Dương Viễn còn đang chìm trong ưu thương do bị mèo con khinh bỉ, lạnh lùng nói: “Tôi đang nóng trong người.”

“À Tôi ăn, cậu nhìn, ok?”

“...”

“Được rồi, được rồi, đi ăn đâu cá hằm.”

“Ăn ở nhà ăn không được sao?”

Hùng Hạo Nhiên nhứ mày, bày vẻ uy khuất: “Trong một tuần cậu nghỉ phép tôi ngày nào cũng ăn ở nhà ăn, ngán muốn chết rồi.”

“Tôi không ngán a, anh ra ngoài ăn đi.”

“Không được, không có cậu thì tôi không ăn được gì.”

“...” Quả nhiên tên này chỉ vì lừa mình trả tiền mà mấy lời không biết xấu hổ cũng có thể nói được a! Hường Dương Viễn khẽ nắm tay lại, cắn răng nói: “Vậy trước khi tôi đến đồn công an với hơn hai mươi năm kia anh sống kiểu gì mà chưa chết đói thế?”

“Là tôi kiên cường chịu đựng chờ đến ngày cậu xuất hiện.”

“Vậy thì uất ức cho anh quá...”

“Hừm, nhưng cậu cũng đừng quá áy náy, chỉ cần đi theo tôi ăn cá là tôi sẽ tha thứ cho cậu.”

Hương Dương Viễn không nhúc nhích, thái độ kiên quyết muốn đấu mắt với Hùng Hạo Nhiên, sau đó lại thấy mình bị đánh bại rồi.

^^^^

Anh chịu đựng thật vất vả quá, Gấu à!

iêm muốn thay Bánh Trôi đập anh vài phát

21. Chương 21: Về Chuyện “hai Mặt”

Đầu cá hầm Hoàng Ký là một quán cơm nhỏ nhưng đắt hàng, bằng hiệu là hình đầu cá hầm đầy đặn là món Hương Dương Viễn thích nhất. Hùng Hạo Nhiên từng không thích ăn ở đây vì đồ ăn quá thanh đạm nên không thường đến, thế mà hiện tại cũng thành khách quen ở đây.

Ừm, đại khái là nếu ăn đồ nướng, mấy món lẩu cây cũng không dụ cậu đi được nên đầu cá hầm chính là sát thủ dành chiến thắng cuối cùng! Đi thôi.

Món ăn rất nhanh được bưng lên, Hùng Hạo Nhiên gọi thêm một đĩa ớt nhỏ, ăn từng quả từng quả đến happy. Mà Hương Dương Viễn sau khi trải qua trận chiến hoành tráng ở công viên thì da ngực cũng dán vào lưng luôn, xối một bát cơm lớn rồi vui đầu chiến đấu.

“Hương Thang Viễn, tôi biết cậu vì sao lại thích ăn đầu cá rồi!” Liếc mắt nhìn mấy tờ quảng cáo trên tường, Hùng Hạo Nhiên đột nhiên bày vẻ ‘bỗng nhiên tỉnh ngộ’.

Biết rõ đây là cái bẫy mà cậu vẫn không nhận được, tức giận hỏi: “Vì sao?”

“Vì cậu ngốc nên phải cố gắng bồi bổ chứ sao, hahahahahahahaha!”

“...” Tên khốn này quả nhiên không phun ra được ngà voi nào mà! Hương Dương Viễn trong lòng cảm hận chém tên kia, coi đầu cá như đầu con gấu kia mà hung hăng gặm nát.

“Giận rồi?”

“Không thèm.”

“Được rồi, được rồi.” Hùng Hạo Nhiên thu lại nụ cười, dùng giọng dỗ trẻ con nói: “Ngốc thì sao cơ chứ. Có ngốc nữa thì tôi vẫn thích.”

Lời này quá mức ám muội làm cậu vốn là cây ngay mà trái tim cũng nảy một cái, mặt xoạch một cái đỏ bừng bừng, gấp miếng cá lên đến miệng rồi mà cũng không ăn.

“Bởi vì.... Nhìn cậu ngốc thật sự chơi quá vui, hahahahahaha!”

Hương Dương Viễn muốn trực tiếp đem đầu cá vút lên mặt tên kia.

Buổi chiều tan tầm, Hương Dương Viễn cơm cũng không ăn mà đến thẳng phòng nghỉ, một đầu gối lên tay vịn salon, đắp một chăn nhỏ, ngủ.

Hùng Hạo Nhiên dựa vào cửa dùng giọng dạy dỗ nói: “Các cụ có câu, ăn no nghĩ chuyện *** dục, cậu thì còn chưa ăn đã ngủ là không đúng.”

“Ngại ghê cơ... Tôi không có sức mà nghĩ đến chuyện *** dục...” Hương Dương Viễn xoay người lại, sống dở chết dở rên rỉ một câu: “Mệt chết đi được! Mau qua đấm lưng cho tôi...”

“Nghĩ hay nhỉ!” Hùng Hạo Nhiên đi tới, dùng sức vỗ lên mông cậu qua lớp chăn: “Dậy! Đi ăn cơm với tôi!”

“Không muốn...” Hương Dương Viễn đau khổ lắc đầu.

“Khôgn ăn cơm tối thì lấy sức đâu để đi tuần?” Hùng Hạo Nhiên không buồn tha mà quay đầu cậu lại, nhéo nhéo tai cậu, nhưng vừa nhìn thấy cậu uể oải, động tác liền nhẹ đi nhiều.

Sau kỳ nghỉ an nhàn, đột nhiên trở lại công việc có cường độ cao làm người ta không chịu nổi a. Huống hồ thể lực vốn không tốt mà buổi sáng mới bị tên ngốc nào đó bắt treo cây, buổi chiều lại xử 7 8 vụ nữa, mệt muốn chết.

“Hùng Hạo Nhiên...” Hường Dương Viễn sổng dở chết dở kêu, âm thanh như muỗi kêu.

“Hả?”

“Nếu như tôi ngắt thì có tính là tai nạn lao động không?”

“Không thể!”

“Ồ... Thật ác.”

“Tôi ra ngoài mua bánh bao cho cậu nha. Muốn ăn nhân gì?”

Hường Dương Viễn mơ mơ màng màng mở một mắt, nói: “Không muốn...Không muốn ăn sủi cảo nhân hẹ...”

Hùng Hạo Nhiên buồn cười véo mũi cậu: “Bánh bao chứ không phải sủi cảo!”

“Tuỳ đi...” Hường Dương Viễn nhắm mắt lại, cảm giác có một bàn tay ấm áp đang xoa thái dương cậu, không nặng không nhẹ, rất thoải mái.

Ài, nếu như ngày nào cũng có đái ngộ này thì thật tốt. Hường Dương Viễn hạnh phúc mà tiếc nuối nghĩ

22. Chương 22: Về Chuyện “thỏ Không Ăn Cỏ Gân Hang”

Tỉnh lại sau giấc ngủ, bụng đã réo ùng ùng, Hường Dương Viễn nằm lay lắt, không muốn động đậy luôn.

Đói quá, thèm ăn một cái bánh bao thịt lợn thật to tạt mập quá cơ, ai có thể mua cho mình thì đời sau chấp nhận làm trâu làm ngựa báo đáp a...

Hai phút sau, Hường Dương Viễn giật mình, không ngóng được đồ ăn mà lại nhận được một tin dữ. Khu vực đồn công an quận có mấy vụ án, nếu không giải quyết xong thì cứ chuẩn bị nghe trung tâm chỉ huy mắng cho cầu huyết lâm đầu đi. Thế nhưng cậu chưa viết báo cáo a!!!!

Cứu.. mệnh!!!!

Lần này đến cả chuyện bò đi mua bánh bao đều bị biến thành hy vọng xa xa vời vời luôn rồi...

Chấp nhận số mệnh mà đứng lên, đèn cũng không bật, đầu óc đặc lại, mờ mịt ra ngoài. Vừa đi vừa mắng con gấu khốn nạn kia lúc cần nhất vĩnh viễn không giúp gì, bây giờ chắc chắn đang ngủ như chết ở đâu rồi.

Thật vất vả mới mò đến được cửa, chưa kịp mở ra đã bị một người đẩy đột ngột từ ngoài vào, cậu tránh không kịp liền bị ăn một phát cụng đầu.

“Ngốc! Đứng lên mà còn không bật đèn, định tiết kiệm điện à?” Hùng Hạo Nhiên đi đến không những không an ủi mà còn vỗ gáy cậu mấy phát.

Hường Dương Viễn một tay che trán, một tay ôm gáy, nửa ngày mới tỉnh lại, tức giận nói: “Hỗn đản! Tôi mà bị chấn động não thì anh chịu trách nhiệm đi!”

“Ha, muốn nhân cơ hội ở bên tôi cả đời hử? Nói sớm chút thì tôi chấp nhận lâu rồi.” Hùng Hạo Nhiên đặt mấy hộp cơm lên bàn, bê mấy cái ghế nhỏ lại: “Đến đây nào, ăn thôi.”

“Không ăn, tôi đi viết báo cáo.” Hường Dương Viễn không thèm ghi nợ, thỏ phì phò ra ngoài. Hùng Hạo Nhiên nhanh chân chặn lại, tóm lấy vạt áo sau của cậu, coi cậu như gà con mà tha về.

“Anh làm trò gì thế hả!!!!”

“Ta đây nhọc công khổ sở đi ra ngoài mua bánh bao cho cậu đó. Cậu dám không ăn hử? Hơn nữa, trời tối cậu không bật đèn mà đi qua đi lại trong phòng làm gì? Cậu nghĩ mình là Nhiếp Tiểu Thiên hả?”

(Nhiếp Tiểu Thiên là nhân vật hồn ma chưa được siêu thoát trong Thiên nữ u hồn)

Hương Dương Viễn tức nổ mũi: “Tôi không bật đèn vì nghĩ anh đang ngủ, sợ đánh thức anh đó!”

“Cậu là heo à! Tôi muốn ngủ trên giường thì làm sao có thể vứt cậu ngủ ở salon được chứ! Tôi là người ích kỷ như thế sao!”

“Anh....vốn rất ích kỷ mà...” Hương Dương Viễn tự biết mình đuối lý, khí thế lập tức hạ xuống.

“Thật sự là tôi bị cậu làm tức chết rồi.” Hùng Hạo Nhiên vò loạn đầu cậu rồi chạm vào cái trán đang đỏ ửng của cậu: “Đồ đệ ngốc của tôi, đầu bị động một phát như này nhờ sau này lại ngốc hơn thì sao giờ.”

“Nói bừa, tôi đây chưa bao giờ ngốc nhá!” Hương Dương Viễn đỏ mặt gạt tay hấn xuống: “Tôi đi viết báo cáo đã, à mà mấy giờ rồi?”

“Còn sớm, mới hơn 8h.” Hùng Hạo Nhiên đắc ý cười hắc hắc hai tiếng, một mặt bày bộ dáng tranh công nói: “Nói cho cậu biết một tin tốt, báo cáo kia a tôi đã viết xong hộ cậu rồi!”

Hương Dương Viễn ngẩn người, nghiêm túc hỏi lại: “Trông tôi rất dễ lừa sao?”

“Lừa cậu là cú con, tôi đã dùng mail của cậu để gửi rồi.”

“Thật, thật á?!” Hương Dương Viễn thoát nhìn còn lo lắng hơn: “Báo cáo không thể viết linh tinh được, tôi phải đi xem còn cứu vớt được gì không!”

Từ văn phòng trở về liền thấy Hùng Hạo Nhiên khoanh tay mặt mắt hứng ngồi đó.

“Cái đó... viết rất tốt...”

“Vô nghĩa! Còn không mau cảm ơn tôi đi!”

“Cảm ơn” Hương Dương Viễn cười theo, đang định biểu hiện chút mình đã nhìn hấn với cặp mắt khác xưa nhưng nghĩ lại liền nghiêm mặt: “Cảm ơn cái gì mà cảm ơn. Đó cũng là phận sự của anh, làm tốt là dĩ nhiên rồi.”

“Nhưng mờ viết không xong thì người nghe mắng là cậu đó a”

“Ai bảo bình thường anh không chịu làm gì, đẩy hết mọi chuyện qua cho tôi làm cơ.” Cậu ngồi xuống ghế, cầm bánh bao hỏi: “Bánh bao mua hết bao tiền, tôi trả anh.”

Hùng Hạo Nhiên ngồi xuống cạnh cậu: “Không cần tiền, muốn lấy thân báo đáp cơ.”

“Ngại ghê cơ, tại hạ bán nghệ không bán thân.”

“Làm sao thầy cậu lại không mua được đây, chỗ béo bở không được dành cho người ngoài mà.” Hùng Hạo Nhiên tăng bốc không biết ngưng

“Thỏ không ăn cỏ gần hang.” Hương Dương Viễn gặm bánh béo, hai má phồng phồng, dùng ánh mắt như nhìn tên ngốc nhìn Hùng Hạo Nhiên: “Cũng được, nếu anh đã kiên trì thì sáng mai qua nhà tôi cầu hôn đi.”

“Được, đầu tiên, tôi tặng cậu sính lễ.” Hùng Hạo Nhiên cười lớn, một tay giữ lấy gáy cậu, mạnh mẽ ịn lên mặt cậu một nụ hôn.

“Này! Anh làm gì đó! Điên à!”

“Đồ đệ ngoan đỏ mặt thật là đáng yêu a Nào, thêm cái nữa.”

“Biến thái! Bắn xa ra đi! Đừng để tôi đánh anh nha!”

“Ha ha ha ha ha ha...”

^^^^^

Suốt ngày bày trò mèò với nhau ư ư ư ư ư ư >”

23. Chương 23: Về Chuyện “uy Hiếp”

2h30p sáng, hai vị cảnh sát của chúng ta quần quần áo lên người, chuẩn bị đi đến ngoại thành xử lý một vụ đánh nhau nhỏ.

Nhiệt độ ngoài trời đã xuống dưới 0 độ, trời vừa mưa nên trên mặt đất còn vụn băng, bước chân lên là nghe răng rắc. Hướng Dương Viễn vừa ra khỏi cửa đánh cái hắt xì, vội vàng hà hơi vào lòng bàn tay rồi úp lên tai.

Hùng Hạo Nhiên nhìn cậu lạnh đến hai má đỏ bừng, trong lòng có chút ngứa ngáy.

“Hương Thang Viên.”

“Gi?”

“Cậu thật đáng yêu.”

“Hả?!”

Một giây sau, Hùng Hạo Nhiên trực tiếp dùng hành động để biểu thị tình cảm của mình, chính là thò tay vào cổ cậu.

“Tên khốn! Anh làm trò gì thế!!!” Hướng Dương Viễn quả nhiên giật nảy mình, nhảy ra xa, đứng một bên hận không thể bóp chết con gấu kia.

Hùng Hạo Nhiên phát huy phong cách vô sỉ của bản thân đến cực điểm, cợt nhả nói: “Sính lễ cũng đã đưa mà cũng không được sờ chút nào sao?”

“... Không thể.”

“Tôi lại càng muốn sờ.”

Hướng Dương Viễn vội né, tức giận nói: “Thích đùa giỡn kiểu lưu manh đúng không!”

“Chuyện đều là hai bên tình nguyện làm sao có thể gọi là lưu manh được cơ chứ?” Hùng Hạo Nhiên bày vẻ cây ngay không sợ chết đứng, trông vào lại tưởng đã cười người ta vào cửa rồi ấy chứ.

“Ngại ghê, tôi đây một chút cũng không tình nguyện...”

Hùng Hạo Nhiên làm bộ không nghe thấy, mạnh mẽ vỗ vai Hướng Dương Viễn: “Ài, hơn nữa sính lễ cũng đã nhận, tiếp theo có phải nên là động phòng?”

“Nằm mơ, còn chưa bái đường đâu!”

“Vậy lúc nào cậu mới bái đường với tôi?”

“Kiếp sau. Anh đầu thai làm mỹ nữ thì tôi sẽ cân nhắc một chút.”

“Kiếp sau lâu quá, tôi sợ cậu không nhớ nổi. Bây giờ tuy tôi không phải là mỹ nữ nhưng ít ra cũng là mỹ nam. Thôi thì cậu dùng tạm đi.”

“Không thể!”

“Đồ đệ ngoan...”

“Làm nũng cũng không được!” Hướng Dương Viễn ngạo kiều ngẩng đầu nhìn thấy tên kia đang đứng dựa vào tường, bộ dáng chán nản thì trong lòng hiềm có cảm giác đặc ý khi chiếm thế thượng phong.

Nhưng cũng không duy trì được lâu thì cậu lại bắt đầu buồn bực. Thế mà mình lại ấu trĩ đi cãi nhau, coi như thắng cũng không vui nổi a.

Ài, ở cùng tên khốn này một thời gian thì quả nhiên IQ cũng bị tổn thương...

Hướng Dương Viễn nhớ tới 27 tháng trước, lần đầu tiên ra ngoài làm nhiệm vụ, đi xử lý một vụ quần ẩu.

Khi đó, cậu còn chưa tu tới cảnh giới cái gì cũng kệ như bây giờ, mà mới chỉ là sinh viên khoa văn hay ngại ngần. Lần đầu tiên được nhìn quần áo bằng vũ khí ở khoảng cách gần như thế, bị dọa đến mức không dám xuống xe cảnh sát.

Ban đầu Hùng Hạo Nhiên còn có chút bộ dáng trưởng bối, đứng bên ngoài cửa khuyết cậu, dùng lý lẽ khuyên, khuyên khuyên khuyên, khuyên đến mức không nhịn được, trực tiếp mở cửa lòi cậu ra.

Hương Dương Viễn cuống lên chợt thốt ra câu: “Thầy Hùng à, nhà tôi chỉ có mình tôi là con trai thôi!”

Hùng Hạo Nhiên ngẩn người, rồi hỏi: “Nên?”

“Tôi chưa muốn bố mẹ nhanh chóng linh tiền liệt sĩ như thế này a!” Hương Dương Viễn oà khóc, nói: “Nhà chúng tôi không thiếu mấy đồng kia a!!!”

Hùng Hạo Nhiên dở khóc dở cười, nhìn cậu một lúc lâu rồi vỗ hông mình bảo: “Nhìn xem đây là gì?”

Hương Dương Viễn liếc một cái, đáp: “Súng á...”

Khẩu súng 64 tiêu chuẩn của cảnh sát, nhìn qua rất uy phong.

Hùng Hạo Nhiên gật đầu nói: “Đồ đệ ngoan đừng sợ. Nếu có ai dám chạm vào cậu, thầy cậu thay cậu cho đầu hấn nở hoa.”

“...”

Mặc dù biết lời đó phần lớn là để lừa cậu nhưng trong lòng cậu thấy kiên định hơn một chút,

Đây chính là cái gọi là... ‘Cảm giác an toàn’ đi.

Cho nên mãi đến tận ngày hôm nay, sau 27 tháng, mặc dù thái độ mù quáng sùng bái với Hùng Hạo Nhiên đã chừa con dư lại mấy, thì cậu vẫn theo thói quen, khi bản thân không chắc chắn thì nhìn khẩu súng bên hông, nghĩ lại câu lừa người ngày đó, rồi tự thuyết phục bản thân kiên định đi về phía trước.

“Này, anh cứ đứng nhìn như thế sao?”

Mấy mấy phút để đến hiện trường, kẻ gây chuyện hấy xe cảnh sát liền tản đi, chỉ còn dư lại hai tên thanh niên còn đang cứng đầu quần nhau, không ai nhường ai.

Mà Hùng Hạo Nhiên cứ đứng một bên nhìn say sưa...

“Này, hỗn đản!”

“Sao?”

“Đi tách bọn họ ra...”

“Không vội.”

“Cho tôi xin bộ dáng cảnh sát cái.”

“Suýt, tùy cơ ứng biến.”

“...” Hương Dương Viễn nghiêng răng tức giận: “Anh không đi thì tôi đi! Nếu như bị ngộ thương...”

Lời còn chưa dứt, Hùng Hạo Nhiên nhanh chân bước đi, mặt nghiêm, hàm bạnh ra, hoàn toàn khác hẳn bộ dáng bình chân như vại hống chuyện lúc nãy: “Làm gì thế hả! Đang làm gì hả! Còn không dừng lại! Muốn ngồi xổm trong trại tạm giam đúng không!”

Hương Dương Viễn đi sau tên kia, nhìn bóng lưng đó, đột nhiên phát hiện ra một điều.

Ô Chẳng lẽ vô tình mà nắm được điểm uy hiếp được anh ta sao?

24. Chương 24: Về Chuyện “ai Cũng Không Được Phép Bắt Nạt Đồ Độ Của Tôi!!!”

Sau khi Hùng Hạo Nhiên nhảy can thiệp thì cũng tách được hai tên đang hăng tiết gà ra. Hùng Hạo Nhiên nhìn một tên trông hung dữ, nói: “Họ tên?”

“Đồng chí cảnh sát, là tên kia đầu tiên...”

“Họ tên!”

“...Tôi là người bị hại a!”

“Tôi hỏi họ tên anh! Anh thử để tôi phí lời lần nữa xem!”

“Lô, Lô Tiểu Quân...”

Hùng Hạo Nhiên nhớ tên, nói: “Lấy chứng minh ra.”

“Không mang.”

“Vậy thì đọc số căn cước.”

“Đồng chí cảnh sát...” Người này bên ngoài có vẻ hung dữ, lại không ngờ mình chọc phải phiền phức, nhưng đáng tiếc đồng chí cảnh sát Gấu của chúng ta không bị ảnh hưởng, sắc mặt còn có chút khùng bố: “Không nhớ ra thì đi theo tôi về đồn, ngồi xổm đến khi nào nhớ ra thì thôi!”

“Ai nha nha, tôi nhớ rồi, nhớ rồi!” Người tên Lô Tiểu Quân vội đọc số căn cước, Hùng Hạo Nhiên lườm anh ta một cái: “Vì sao đánh nhau?”

“Hắn, hắn ta gây sự trong cửa hàng của tôi!”

“Trong cửa hàng?” Hùng Hạo Nhiên nhú mày không hỏi thêm gì, Lô Tiểu Quân lại gấp gấp giải thích thêm: “Tôi làm ăn buôn bán đứng đắn, bán đồ nướng ở phố phía sau kia.”

“Tên kia là ai?”

“Tôi không biết, trước giờ chưa từng thấy, mấy ngày nay đột nhiên đòi ta đưa tiền bảo kê, tôi không cho, hắn liền...”

“Hắn gây sự thì anh có thể báo cảnh sát, không biết đánh nhau là ảnh hưởng đến trị an hả!” Hùng Hạo Nhiên đột nhiên dửng dưng làm Lô Tiểu Quân sợ hết hồn, liên tục nói: “Tôi biết mình sai rồi, đồng chí cảnh sát, tôi đảm bảo không đánh nhau nữa. Nhưng...Nhưng lần này anh phải làm chủ cho tôi...”

So với Hướng Dương Viễn ở bên kia thì có vẻ không được thuận lợi lắm.

“Họ tên.”

“Ông đây sao phải nói cho mày? Tiểu tử thôi, mày ở đâu đến? Có biết ông đây là ai không?”

“...Họ tên.”

“Đừng có mà khoác đại vĩ lang cho tôi, cảnh sát thì giỏi a! Nhân lúc ông còn chưa động thủ thì mau rút! Cái thân thể bé tí thế này ông đây chỉ cần một tay là quật mày ngã chết!”

(khoác đại vĩ lang: giả ngu, khoe khoang)

“Phiền anh báo họ tên, trình chứng minh thư.”

“Ông đây không nói đó! Mày định làm gì! Mày bắt tao đi! Có giỏi thì bắt tao đi! Mày có tin ngày mai ông đây ngày mai kiện mày không!”

“Tiên sinh, phiền anh tỉnh táo chút, tôi không hề nói muốn bắt anh, nhưng mà anh đã đánh nhau...”

“Nói ít lời cmn vô nghĩa đi! Lúc ông đây ra đời lẫn lộn không biết mày còn đang mọc răng ở đâu đâu!” Tên đàn ông thô lỗ ngắt lời Hướng Dương Viễn, chửi chửi chưa đã nghiền đã thô lỗ đẩy mạnh vai cậu: “Cút ra chỗ khác!”

Hướng Dương Viễn mím môi, không bùng nổ, tỉnh táo như trước nói: “Phiền anh không động thủ.”

mày mà hai năm qua luyện căn cơ đủ chắc, nếu là trước đây mà bị đẩy như thế thì chỉ có hôn đất.

“Tao động thủ thì sao! Tao động thủ đấy! Động thủ này!” Tên này hung hăng hơn còn vung tay định đâm cậu.

“CMN, mày dám bắt nạt đồ đệ của tao hả?!” Hùng Hạo Nhiên chạy vài bước qua đứng trước mặt Hướng Dương Viễn, nổi nóng vịn tay tên kia, ‘răng rắc!’ một tiếng, trong vòng một nốt nhạc đã còng tay hắn lại: “Lừa đảo chiếm tài sản, tập hợp gây sự, nguy hại đến trị an xã hội, giờ còn dám đánh lén cảnh sát?! Có phải răng cửa dài quá không! Lát nữa tao cởi cảnh phục ra thay mày bẻ răng nha!”

“A!A! Cảnh sát đánh người!” Tên kia liều mạng giãy ra, hoảng sợ phát hiện sức lực của đối phương chẳng khác gì gấu, hoàn toàn không phải đối thủ của mình: “Mày tên gì! Tao cũng phải kiện cả mày nữa!”

“Hùng Hạo Nhiên, số hiệu cảnh sát 105941, nhìn cho rõ mà kiện!” Hùng Hạo Nhiên đưa thẻ cảnh sát vỗ vào mặt tên kia, trên tay không hề buông lỏng, không quản hắn có bao nhiêu thắm: “Động ai không động lại dám động đồ đệ tao. Tao chưa lấy dùi cui ra hầu mày coi như là nể lắm rồi! Loại cặn bã xã hội như mày mà không tính sổ thì quả là có lỗi với cảnh phục này.”

“Mày! Mày! Mày! Mày! Mày biết tao là ai không! Bọn mày chết chắc rồi! Chết chắc rồi!”

Hùng Hạo Nhiên khịt mũi coi thường, lôi người đến xe cảnh sát. Hướng Dương Viễn sau khi im lặng đứng xem liền quay sang vẫy tay với ông chủ đang mắt tròn mắt dẹt hóng, nhẹ nhàng nói: “Anh cũng đến đồn công an khai báo đi.”

Bởi vì đã xảy ra xung đột với kẻ tình nghi nên công việc đành phải giao lại cho tiểu tổ trực ban làm. Lần đầu tiên bị thẩm vấn, Hướng Dương Viễn lúng túng sau khi bị đả kích đành buồn rầu về phòng nghỉ.

Trong phòng nghỉ, thấy tên đồng cảnh ngộ kia còn đang vừa hát hành khúc Thổ Nhĩ Kỳ vừa trải chăn.

Hướng Dương Viễn nhìn thấy hắn liền giận không có chỗ phát tiết, nhịn không được liền mắng: “Anh còn nhỏ lắm hả, Hùng Hạo Nhiên? Không biết kiềm chế tâm tình hả? Không biết cùng bị cáo cãi nhau là tội kỵ của cảnh sát hả?”

Hùng Hạo Nhiên cũng không để ý, trải sẵn chăn ra rồi cười hi hi: “Cậu không mệt hay sao mà còn sức mắng người. Ài, để tôi rót cốc nước ấm, nhanh nhanh thẩm giọng.”

Cậu nhìn chằm chằm tên kia bày vẽ không có chuyện gì hết chỉ hận mài sắt không thành kim: “Nếu ngày nào đó anh bị mấy chuyện như này làm mất chức, tôi sẽ không ngạc nhiên chút nào.”

Hùng Hạo Nhiên mặt dày đi qua hỏi: “Lẽ nào cậu rất hi vọng tôi bị mất chức?”

“Tôi là lo lắng đó!” Hướng Dương Viễn không tự chủ mà cao giọng, nói xong liền thấy mình bị hổ, buồn buồn cúi đầu.

Hùng Hạo Nhiên xoa nhẹ đầu cậu, đang định nói thì người phụ trách ghi chép án của tổ cảnh sát là Trương Lâm đến, nghiêm túc nói: “Hai người phạm nhân khó nhằn cho tôi rồi ở đây ân ái hả?”

Hướng Dương Viễn gạt tay tên kia, dùng sức uống cốc nước ấm.

Hùng Hạo Nhiên rất bất mãn, trắng mắt liếc Trương Lâm: “Hỏi được gì không?”

Trương Lâm gật đầu, lấy tay che mắt làm bộ rưng rưng muốn khóc nói: “Nghĩ lại quá trình mà ghê người, tổ tiên mười tám đời đều bị người ta hời hợt.”

Hướng Dương Viễn nhìn anh đồng cảm, Hùng Hạo Nhiên lại không có chút gì gọi là cảm kích: “Đây là nhiệm vụ của cậu, đừng có mà giả bộ đáng thương, tôi cũng không mời cơm đâu.”

Hướng Dương Viễn thật muốn làm bộ không quen con người này.

“Tên Hùng Hạo Nhiên kia, anh không hổ với danh hiệu ‘Vất cổ chày ra nước’ của đồn ta nha!” Trương Lâm trở lại bình thường, vỗ tay cái đốp, đưa tài liệu trong tay ra, nhỏ giọng nói: “Lương Dũng, 29 tuổi, người địa phương, có tiền án trộm cắp tiền, gần đây là tình nghi của mấy vụ lừa đảo tài sản.”

Hùng Hạo Nhiên nhú mày: “Tái phạm.”

“Mèo mù vớ cá rán, các cậu cũng quá may đi!”

Hướng Dương Viễn nhớ tới mình ở hiện trường bị người ta công kích, kín đáo nói: “Tôi cũng không ngại đem vận may này tặng cho anh đâu...”

“Ha ha, không cần đâu, các cậu cứ giữ đi! À đúng rồi, tên khốn này vẫn nên giao cho đội hình sự xử lý thì tốt hơn. Hạo Nhiên này, anh quen bên kia, hỗ trợ liên lạc chút nha?”

Hùng Hạo Nhiên gật đầu, cầm điện thoại bấm số.

“Tạ Cảnh Định hả? Là tôi đây, chuyện là như này, vừa nãy bên tôi...”

Hướng Dương Viễn mệt rã người ngồi ở đầu giường, vừa nghe thấy ba chữ ‘Tạ Cảnh Định’ thì mệt mỏi bay sạch sành sanh. Oán hận ngẩng lên, cậu không biết anh mắt này của mình đang lảng trí Hùng Hạo Nhiên.

Tạ Cảnh Định! Lại là tên này! Đúng là yêu quái âm hồn bất tán!

25. Chương 25: Về Chuyện “đầu Giường Cãi Nhau, Cuối

giường làm hoà”

Tầm 10 phút sau xe của đội hình sự đã đến giải phạm nhân lên xe. Tạ Cảnh Định cũng không vội đi mà dựa vào cửa xe nói chuyện cùng Hùng Hạo Nhiên.

Hướng Dương Viễn thơ ơ nhìn nhưng trong lòng đang sôi trào sự khinh bỉ ‘đang làm việc lại dám cấu kết làm bậy’, hai tên kia thật không biết xấu hổ!!!

Thật ra chỉ cần cậu đi lên một chút là có thể nghe thấy...

Tạ Cảnh Định: Má nó chứ, nhà ăn ở đội hình sự lên giá rồi, bảo với đội trưởng thì hắn còn không thèm để ý tôi a!!!!

Hùng Hạo Nhiên: Ha, nhà ăn chỗ chúng tôi rất tiện nghi, mỗi tội khó ăn.

Tạ Cảnh Định: Tôi ăn rồi, chả khác gì cho lợn ăn, còn không bằng tăng giá như bên tôi. Đau khổ lắm hả!

Hùng Hạo Nhiên: Không đâu, đồ đệ của tôi biết nấu cơm.

Tạ Cảnh Định: Phi, khoe khoang vừa thôi. Khi nào cho tôi ăn thử nhá?

Hùng Hạo Nhiên: Ngại ghê! Thức ăn của đồ đệ tôi, chỉ có tôi được ăn thôi.

Tạ Cảnh Định: ... Sao mi không ngại đến chết đi?! Một tôi hơn nửa đêm chỉ vì một cú điện của anh mà phi như điên đến!

Hùng Hạo Nhiên: Anh cũng có thể gọi người khác đến mà, tôi cũng đâu chỉ đích danh anh.

Tạ Cảnh Định: Vậy có giỏi thì đừng gọi di động của tôi chứ...

Hùng Hạo Nhiên: Anh phải đi rồi kìa, bye bye!

Tạ Cảnh Định: Mịa! Tên xấu xa Hùng Hạo Nhiên kia! Ông đây muốn tuyệt giao với mi!

Hùng Hạo Nhiên: ...

Tạ Cảnh Định cuối cùng cũng lên xe, một đồng chí khác ở trong xe chờ lâu mà vẫn không mất kiên nhẫn, còn kéo cửa xe híp mắt nhìn Hùng Hạo Nhiên, vẫy vẫy tay, nhiệt tình nói: “Khi nào rảnh qua đội chơi nha!”

Xe nghiêng ngang phóng đi, Hùng Hạo Nhiên nhìn theo mấy chiến hữu cũ, vừa quay đầu liền thấy ánh mắt lạnh lùng của ai đó.

“Sao vậy? Lạnh đến đông mất hả?” Tâm tình Hùng Hạo Nhiên có vẻ không tệ, theo thói quen đi đến giày vò mặt cậu: “Nào, để thầy đây sưởi ấm cho cậu.”

Cậu không khách khí gạt tay hắn đi, cười một cái, để lại câu ‘Gái lầu xanh’ rồi quay người đi vào đồn.

Hùng Hạo Nhiên theo sát phía sau, vỗ mông cậu: “Cậu ngứa da hả Hướng Thang Viên.”

Hướng Dương Viễn cũng không quay lại, lạnh lùng nói: “Đừng có tấy máy chân tay với tôi, tôi cũng không quá thân với anh, từ nay về sau vẫn nên bảo trì khoảng cách thì hơn.”

Hùng Hạo Nhiên giật mình, nhướn mày.

“Này, anh làm gì thế!” Hướng Dương Viễn đang đi bỗng thấy cổ bị kéo, bị lôi một đường vào phòng nghỉ: “Hùng Hạo Nhiên, anh có chừng mực chút đi, không hiểu tôi nói gì hả!!”

Hùng Hạo Nhiên đóng mạnh cửa, hai tay nắm lấy vai cậu, ép cậu nhìn thẳng mặt mình, ra lệnh: “Cười một cái.”

Hướng Dương Viễn ngẩn người, tức không chịu nổi liền mắng: “Thần kinh à! Anh thấy tôi lúc này cười được sao?”

“Không cười thì để tôi hôn một cái.”

“Nằm mơ!” Hướng Dương Viễn tát tên kia một phát, kết quả lại là đến gần môi Hùng Hạo Nhiên, sau đó đá văng giày nhảy lên giường, cuộn chặt drap giường, thở hồng hộc mà gào: “Đừng có coi tôi là đứa trẻ 3 tuổi mà gạt! Nói cho Hùng Hạo Nhiên nhà anh biết, tôi hoàn toàn chưa mất đi trí thông minh, đầu óc còn đang rất tỉnh táo!”

“...” Hùng Hạo Nhiên neho mắt, âm trầm nhìn đồ đệ mình đang hung hăng càn quấy, có chút xấu xa nghĩ, ngốc như thế này mà sao còn không ngại dám nói là chưa mất đi trí thông minh chứ?

“Đêm nay anh ra sô pha mà ngủ. Trước khi tôi hết giận thì đừng có đến gần tôi!”

“Cậu điên rồi hả, Hướng Thang Viên? Dám ngược đãi cả tôi, cần thận tôi ném cậu đi!”

Hướng Dương Viễn vốn đã cực kì khó chịu rồi, vừa nghe thấy câu này, đỉnh đầu liền bốc khói: “Được! Anh ném đi! Anh vừa được dịp đến đội hình sự mà bán rẻ tiếng cười đó, tôi đây biết anh cầu còn không được mà! Khốn nạn!”

“... Đừng tưởng là cãi nhau thì cái gì cũng nói được! Tôi lúc nào bán rẻ tiếng cười hả!”

“Trong lòng anh tự biết!”

“Không hiểu gì luôn!”

“Ha! Cùng với ai đó đó, tôi cực kì không hiểu gì luôn!”

Lần này Hùng Hạo Nhiên thật sự bị cậu chọc đến tức điên, sải bước đến trước giường kéo cậu đến trước mặt mình, hung dữ nói: “Cậu thử ồn ào nữa xem!”

Hướng Dương giãy dụa mà không thoát được, cuống lên, nhắm mắt, dùng sức đập đầu về phía trước.

“Hướng Thang Viên!!! Tôi đánh cậu thật đấy!”

“Giỏi thì đánh đi!!!” Tuy là chủ động mà đối phương lại không sao trong khi bản thân lại bị đụng đến nỗi đom đóm mắt, Hướng Dương Viễn vẫn cố nhìn đau, không chịu thua: “Ai đánh ai còn chưa biết đâu!”

Hùng Hạo Nhiên trừng cậu một lúc lâu, cuối cùng không thể nào xuống tay được, đành bất mãn nói: “Tiểu tổ tông ơi, coi như tôi sợ cậu rồi...”

Hướng Dương Viễn quay mặt đi, vẫn đang tức.

“Cậu ý...” Hùng Hạo Nhiên sờ đầu cậu, cười cười: “Bình thường thì hiền lành, đến lúc đánh không lại, chửi không thì thầy này nhất định phải đem cậu nâng trong tay mà dỗ mới chịu.”

Cậu nghe thấy thế mặt bùm một phát, đỏ bừng, lẩm bẩm: “Rõ ràng là tại anh già rồi mà còn không đứng đắn thì có. Đã cảnh cáo không được vỗ mông tôi rồi...”

“Thật ư?” Hùng Hạo Nhiên cười cười nhìn cậu, đưa tay vò tóc cậu: “Sao tôi lại thấy có người đang kiểm chuyện với tôi nhưng thật ra là có ý khác thể nhỉ?”

“Nói vậy.”

“Đề ta xem nào, ừm...” Hùng Hạo Nhiên hé mắt: “Vừa nãy vẫn bình thường, lúc nào bắt đầu giận dữ nhỉ?”

“Này, tôi buồn ngủ rồi, nếu anh không muốn tiếp tục cãi nhau thì để tôi ngủ.”

“Nhưng tôi còn muốn...”

Một ánh mắt sắc như dao lia qua.

“Được được, ngủ thì ngủ.” Hùng Hạo Nhiên gơ tay đầu hàng.

Sau khi rửa mặt, Hùng Hạo Nhiên chậm rãi cởi áo khoác rồi chui vào chăn. Người nào vốn đã ngủ đột nhiên cứng đờ, rồi tự cho là bất động thanh sắc lùi ra xa 20cm.

Xấu hổ ư? Hùng Hạo Nhiên không biết xấu hổ mà dính lại, giọng nói đặc biệt dịu dàng: “Đồ đệ ngoan.”

“Khò...Khò...”

“Bộ dáng lúc nổi giận của cậu cũng thật là đáng yêu.”

“Khò...Khò...”

“Nhưng mà đừng giận làm hại bản thân là được.”

“Khò...Khò...”

“Tôi sẽ đau lòng.”

“Khò...Khò...”

“Cũng đừng ghen linh tinh.”

“Khò... Anh nói cái gì?!” Hường Dương Viễn lập tức mở mắt.

“Không có gì, không phải cậu đang ngủ à?”

“Hùng Hạo Nhiên!” Hường Dương Viễn bị người nào đó chọc đến nhảy dựng lên.

Hùng Hạo Nhiên cười hì hì xoay cậu lại, nhấc người lên, cúi đầu mũi chạm vào mũi cậu nói: “Ngủ đi, không ngủ mà tí nữa lại có vụ gì thì không dậy nổi đâu.”

Cậu ngơ người, âm ức nói: “Anh như vậy mà tôi ngủ được hả!”

“Đó là chuyện của cậu.” Hùng Hạo Nhiên nằm xuống, tìm tư thế thoải mái duỗi người, nhắm mắt lại: “Tôi ngủ đây, ngủ ngon.”

“...” Hường Dương Viễn âm ức nhìn tên kia coi như không có chuyện gì xảy ra, thật muốn đập hất bay khỏi giường!

26. Chương 26: Về Chuyện “vì Vé tàu Mà Lấy Thân Báo Đáp”

Trước khi đến Tết, Hường Dương Viễn đi tìm đồn trưởng Thường ký văn kiện.

Đồn trưởng Thường bận đến sứt đầu mẻ trán, râu ria cũng không có thời gian mà cạo. Vôn cũng là người nghiêm nghị, lúc này lại thêm mấy phần khí chất âm trầm.

Hường Dương Viễn vừa vào phòng liền thấy hình tượng cuồng công việc này của cấp trên liền cảm khái—Không hổ là Đồn trưởng, bộ dáng lôi thôi lếch thếch như này mà lại khiến người khác phải tôn kính a.

Đưa văn kiện rồi cậu đứng yên một bên, yên lặng nhìn chăm chăm giày mình rồi ngẩn người.

“Quốc khách năm ngoái cậu không về phải không?”

Đến lúc cậu chuẩn bị há mồm ngáp thì bị đồn trưởng Thường nói cho sợ hết hồn phải nuốt lại: “À, vâng, phải trực.”

Đồn trưởng Thường cũng không ngẩng lên, tiếp tục hỏi: “Trung thu cũng phải trực?”

“Vâng.”

“Trong nhà cũng không có ý kiến gì sao?”

“A, không có.” mới là lạ.

“Cậu vất vả rồi.:

“Không sao không sao đâu a.” Cậu lắc đầu như trống bỏi, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu mong chờ.

“Thế thì Tết này cậu yên tâm mà về nhà đi. Trực ban tôi sẽ tìm người thay cho cậu.” Đồn trưởng Thường kí nhanh văn kiện rồi đưa lại cho cậu: “Đồn ta chỉ có mình cậu không ở đây, đừng ngại.”

“À, vâng, cảm ơn đồn trưởng.” Hướng Dương Viễn nửa ngày rồi mà hồn vẫn chưa về, ai bảo bình thường bị lãnh đạo mình mắng thành quen, tự nhiên lại dạt dào tình thương như này, khó tránh thụ sủng nhược kinh.

Nhưng mà không phải trực thật là quá tốt, đỡ cho mẹ ai oán như năm ngoái, lỗi nhải trách cậu hơn nửa năm mới tha.

Quay về phòng làm việc, cậu lật lật lịch, bắt đầu chán nản vì việc trước mắt.

Vốn là phải trực đến mừng 3 Tết nên cậu đã đặt vé tàu mừng 4, bây giờ sợ không đổi được.

Nếu như bám trên tàu thì thế nào cũng vinh dự đứng ở trang nhất mặt báo. Cậu không muốn vừa đón được gió xuân từ đồn trưởng Thường thổi, không muốn quay qua quay lại lại phải làm bản kiểm điểm 10 nghìn chữ đâu

(bám tàu là cái này 1842.img.pp.sohu.com.cn/images/blog/2011/3/27/0/9/u5750651812fac397f35g214.jpg)

Đang lúc đầu đầu, tên Hùng Hạo Nhiên vốn chuồn ra sân hút thuốc quay lại mang theo một thân toàn mùi thuốc đi vào. Cậu tức giận lờn tên kia một cái lại thấy bản mặt đang đắc ý dạt dạt đang nhìn mình. Đầu óc đột nhiên có điện chạy qua bất ngờ đình trệ.

Từ cái ngày cãi nhau ầm ĩ một trận không lý do kia rồi dùng một cái cũng không hiểu sao lại làm lành được, đến giờ mỗi lần cậu nhìn thấy tên kia thì đầu óc như bị BUG cần phải restart.

“Cậu sao lại nhìn tôi chằm chằm?” Hùng Hạo Nhiên đi đến.

“Anh không nhìn tôi thì sao biết tôi nhìn anh?” Hướng Dương Viễn không tự nhiên đáp, dùng giọng kiêu ngạo để che giấu sự quần bách bên trong: “Ngại ghê, Tết này không thể trực cùng anh rồi, tôi cũng vừa mới biết thôi.”

“Ồ.” Hùng Hạo Nhiên đứng thẳng, hai tay đút vào túi quần, không giật mình, cũng không bày vẻ lẩn lộn khóc lóc cò kè mặc cả, ngược lại, giống như đã biết từ trước, nhàn nhạt hỏi: “Về nhà à?”

“Ừm.”

“Mua được vé chưa?”

“Chưa.”

“Thế cậu định về kiểu gì?”

“Tôi sẽ nghĩ cách.”

“Bóp vai cho tôi đi, không chừng tôi lại giúp được cậu đó nha.” Hùng Hạo Nhiên nhếch mép cười đê tiện.

“Nếu như anh có thể biến ra vé tàu thì tôi đây cũng không ngại phục vụ toàn diện.” Hướng Dương Viễn dĩ nhiên không ngốc mà đem hy vọng đặt hết lên người tên kia, để lịch qua một bên, cậu bắt đầu cân nhắc đến tính khả thi của vé máy bay.

Hùng Hạo Nhiên không trả lời, biểu tình vi diệu, yên lặng một lát, cuối cùng lời ví của mình ra, từ từ từ từ chậm chậm rút ra một tờ vé tàu màu hường phấn, đưa đến trước mặt cậu, nói: “Phục vụ toàn diện của cậu có cần hẹn trước không? Buổi tối hai ngày tới tôi đều rảnh.”

Cậu giật mình, không thể tin được mà cướp lấy vé tàu nhìn nhìn. Thật sự là tên cậu, thời gian là 3h chiều ngày kia cũng là đêm 30.

“Hùng Hạo Nhiên! Anh vẽ bừa hả?!” Cậu không thể tiếp thu được sự thật, lật qua lật lại tờ vé để kiểm tra: “Không phải vé rởm chứ?”

“Hứ, tôi không có rảnh như vậy.” Hùng Hạo Nhiên kéo một cái ghế qua chỗ cậu, ngồi xuống muốn giật lại vé: “Thôi vậy, đồ vô tâm, vẫn là để cậu tự tìm cách thì hơn.”

“Không được!” Cậu vội vàng cất phiếu cẩn thận rồi ngượng ngùng nói: “Cảm ơn, tôi sẽ trả tiền cho anh.”

“Thế thôi?”

“Tối nay tôi mời anh một bữa, hải sản được không?”

“Hừ!”

“Ăn xong tôi mời anh đồ nướng nữa, muốn ăn bao nhiêu cũng được?”

“Hừ!”

“Rồi... rồi mời anh đi uống bia...”

Hùng Hạo Nhiên không chịu nổi nữa, nửa cười nửa không hỏi: “Cậu có phải đang muốn quỵt nợ không?”

“...” Nghĩ đến cục đá lúc này bây giờ đang đập vào chân mình, mặt cậu đỏ bừng, có xúc động muốn cắn đứt lưỡi mình luôn.

Tan rằm, cậu quần lấy mặc cả, cuối cùng Hùng Hạo Nhiên đồng ý cùng cậu đi siêu thị mua hải sản.

Thật chất là cậu định tự mình xuống bếp đồ tên kia, để hấn quên đi vụ phục vụ toàn diện ma quỷ kia đi mà thôi...

Hùng Hạo Nhiên có chút không vui, dọc đường oán hận cậu càng ngày càng giảo hoạt. Đến siêu thị liền như ông nội, muốn ăn gì thì chỉ tay rồi nói: “Hương Thang Viên, mua cái kia.”

Hương Dương Viên lập tức chạy qua chọn chọn lựa lựa, chả khác gì mấy bé học sinh ngoan ngoan.

Chịu thôi! Ai bảo cậu nợ ơn huệ lớn hơn trời kia của Hùng Hạo Nhiên cơ chứ, còn suýt nữa phải lấy thân báo đáp đó...

Nửa giờ sau, hai người đại thắng đi về.

“Hùng Hạo Nhiên này, anh mua vé kiểu gì thế? Không cần chứng minh thư của tôi sao?” Trên đường về cậu không chịu nổi đành hỏi.

Hùng Hạo Nhiên cười cười: “À, thì lấy thẻ của cậu chứ sao. Mà cũng không dễ lấy đâu nha. Thầy cậu đây đã từng gây người ở tổ tuần tra nửa năm đó, kỹ thuật đảm bảo hạng nhất luôn.”

(tổ tuần tra chuyên đi lượn lờ trên đường, thấy tên nào móc túi thì tóm cũng là một trong những nhiệm vụ của họ)

“...Anh trộm?!!”

“Đúng thế.”

“Quá xấu hổ rồi đó! Anh là cảnh sát làm sao lại làm mấy thứ trộm gà trộm chó không sạch sẽ như này hả!!!”

“Thế thì trả vé lại cho tôi.”

“...” Một câu nói đã thành công làm cậu vui lại nanh vuốt. Kể thừ thời mới là trang tuần kiệt. Nhược điểm của mình bị người ta nắm được, vạn nhất tối nay con gấu này xù lông chơi xấu muốn cậu phục vụ toàn diện kia thì cậu thiệt thòi lớn rồi.

“Đồ đệ ngoan, tôm hùm đất làm thật cay vào.”

“Được.” Hường Dương Viễn nắm chặt áo khoác Hùng Hạo Nhiên, thở ra từng làn hơi trắng. Mùa đông đi xe máy, thật sự đủ lạnh.

“Hầu nhớ cho nhiều ớt xay một chút đó.”

“Được.”

“Tôm ngâm rượu phải...”

“Tài nấu nướng của tôi chỉ có hạn, đừng có dùng thực đơn 5 sao mà đòi hỏi tôi!”

“Thế à... Vậy sau này cậu phải chăm chỉ luyện tập thêm vào.”

“Luyện tốt để hầu anh hả?”

“Hừm... dĩ nhiên rồi.”

“Nghĩ hay nhỉ! Tôi còn chưa bảo anh hầu hạ tôi đâu.” Hường Dương Viễn đứng ở phía sau hất làm mặt quỷ.

“Tôi cũng không ngại phải hầu hạ cậu đâu. Đã bảo cậu sớm chuyển qua nhà tôi đi mà cậu còn không muốn.”

“...” Cậu quyết định dừng đề tài nguy hiểm này lại, chuyển đề: “À này, Hùng Hạo Nhiên.”

“Anh thật sự từng ở tổ tuần tra à?”

“Hả?”

“Tổ tuần tra đó. Anh nói mình gốc ở đó nửa năm mà. Lúc nào vậy?”

“Cậu nghe nhầm hả?” Hùng Hạo Nhiên rất thông cảm nói: “Hường Thang Viên này, tôi phát hiện tai cậu với đầu óc thật giống nhau. Có lớn mà không có khôn a.”

Lại thế nữa! Cậu cắn răng, hận hân, đưa tay vào túi áo tên kia, véo eo hất một phát.

Hùng Hạo Nhiên a một tiếng, đầu xe loạng choạng, tức giận gào: “Đang ở đường lớn đó! Cậu có muốn tự tử vì tình thì cũng chờ tôi tìm chỗ tốt đã!”

27. Chương 27: Về “bí Mật Phía Sau Những Ngày Trục”

Ngày hôm sau, Hường Dương Viễn dường như thấy mình đã phát hiện chuyện gì đó khá quan trọng.

Trên danh sách trực ban trên trang web, liên tiếp 7 ngày đều có tên của Hùng Hạo Nhiên.

“Lưu đại ca, sao Hùng Hạo Nhiên ngày nào cũng phải trực vậy? Anh ta không định ăn Tết à?” Hùng Hạo Nhiên vừa chạy ra ngoài, cậu đàn phải kéo Lưu Đại Võ ở gần mình lại để hỏi.

Lưu Đại Võ còn đang bận thu thập vụ án, vội vàng đáp: “À, bởi vì làm thay cậu mà.”

Cậu giật mình, có dự cảm không tốt lắm: “Với tôi... có liên quan... sao?”

“Dĩ nhiên, các tiểu tổ khác đều phải thế vào lịch trực của cậu, lão Hùng lại đi đổi với bọn họ. Ài, nói trắng ra là đi làm thay cho cậu còn gì.”

“... Là anh ta tự nguyện?”

“Ha ha, tên gốc này là muốn hành xác mà, đến đồn trưởng Thường cũng phải bó tay.”

“...”

“Ồ? Cậu không biết à? Tên đó tự mình đi nói với đồn trưởng Thường là năm ngoái cậu không có thời gian mà về, người trong nhà đều có ý kiến.” Lưu Đại Võ cuối cùng cũng bỏ tài liệu xuống, cau mày suy nghĩ một chút, bỗng dừng thất thanh hét: “AAA, đúng rồi, tên đó còn bảo tôi đừng nói cho cậu...Ai nha, tôi chết chắc rồi...”

“Nói gì mà vui thế?!” Trung tâm của câu chuyện vừa nảy — đồng chí Hùng Hạo Nhiên ngậm nửa điều thuốc đứng ở cửa: “Ê Hướng Thang Viên! Trong ngăn kéo của tôi còn bao thuốc, ném cho tôi phát.”

Hướng Dương Viễn vẫn đang chìm trong suy nghĩ khiếp sợ, bình tĩnh nhìn hấn một lúc mới đi cầm bao thuốc, mòng du đi đến.

“Ngốc này, tôi bảo cậu ném qua mà.”

“Tôi muốn đi bộ, không được sao?”

Hùng Hạo Nhiên rút điều thuốc, buồn cười búng trán cậu: “Được rồi, quay lại đi, tôi đi hút một điều rồi về.”

“Tôi đi cùng anh.”

“Hử? Chắc chứ?” Hùng Hạo Nhiên vừa ngậm điều thuốc vừa nói trông chả khác gì lưu manh: “Nếu như cậu lại bị viêm mũi thì tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu nha.”

“Anh vẫn nên lo bản thân liệu có bị ung thư phổi hay không thì còn thực tế hơn đó.” Hướng Dương Viễn ngơ ngẩn đi ra sân, không biết nên ngã bài với Hùng Hạo Nhiên như nào. Có một loại khó chịu làm bức bối không chịu được, còn cả cảm xúc không rõ tên đang loạn trong lòng cậu.

Cậu thật muốn quay lại ôm lấy tên kia rồi cắn một phát lên cổ hấn!!!

“Hướng Thang Viên, cậu vẫn chưa tỉnh ngủ à?” Hùng Hạo Nhiên đuổi theo, cong ngón tay gõ gõ lên gáy cậu: “Tôi thấy cậu là lạ đó.”

Hướng Dương Viễn bị gõ đau, cau mày tránh đi, xoắn xuýt một hồi, cuối cùng lại nói: “Tôi muốn hỏi anh là làm sao anh lại mua cho tôi vé buổi chiều? Sáng sớm mai tôi cũng đi được mà.”

Hùng Hạo Nhiên cười ha ha: “Dĩ nhiên là vì tôi muốn cậu ở lại. Cùng tôi đi ăn bữa tất niên nhé!”

“Anh... thật sự không về nhà ăn Tết sao?”

“...” Hùng Hạo Nhiên dường như không ngờ cậu sẽ hỏi chuyện này, mặt cứng đờ, cũng chẳng để ý mà đáp: “Không sao đâu. Dù sao thì.... Tôi cũng không đốt pháo gì, ở lại đồn cũng vô cùng tốt.”

Hướng Dương Viễn im lặng, mũi có chút xót, nửa ngày cậu mới rũ mắt hỏi: “Ồm, anh không muốn tôi ăn Tết cùng anh sao?”

“Dĩ nhiên muốn chứ.” Hùng Hạo Nhiên gãi má mình: “Tôi có thể cùng cậu xem pháo hoa, thật vui mà.”

“Vậy tôi không đi nữa, được không?”

Hùng Hạo Nhiên biến sắc nhưng sau một giây lại cợt nhả như thường: “Vậy thì tôi đây cầu còn không được, nhưng mà, hiếm khi lão Thường quan tâm cấp dưới mà cậu lại không cảm kích, thật là mất mặt lão ý mà.”

Rõ ràng không liên quan gì đến đồn trưởng Thường, mọi chuyện đều là anh giở trò quỷ còn gì... Hướng Dương Viễn há miệng nhưng không nói ra được.

“Hơn nữa, cậu không sợ phụ huynh giận sao? Năm ngoái cậu chết dí ở đây không về, kết quả là sao?”

Mùng 2 Tết năm ngoái, khu vực của bọn họ phát sinh vị cháy rất nghiêm trọng. Hướng Dương Viễn vừa ra ngoài định đi cùng cha mẹ đến nhà dì chúc tết, nhưng vừa nhận được điện thoại của đồn thì chào hỏi cũng không kịp, đi suốt đêm trở lại đồn làm mẹ Hướng giận đến giờ chân, mỗi ngày đều gọi cho cậu mắng đến máu chó đầy đầu.

Hướng Dương Viễn không ngờ anh ta còn nhớ chuyện lúc đó, sau khi kinh ngạc dường như có chút cảm động.

“Được rồi, tôi biết cậu không nỡ xa tôi, cùng lắm khi nào quay lại nhớ mang nhiều đồ ăn ngon cho tôi nhé.”

Hướng Dương Viễn buồn buồn gật đầu, còn nói: “Đừng có tự mình đa tình. Tôi đây rất nỡ xa anh thì có.”

“Cậu ý, chình là vệt chết còn mạnh mẽ!”

“Anh mới là con vịt!”

“À mà, tôi thích ăn cua lông xào bánh mật, cậu ở nhà nhớ chăm chỉ luyện làm rồi về làm cho tôi ăn nhá.:

“Vì sao chứ! Tôi không muốn!”

“...Này cậu đâu có như thế này.”

“Trước khác,nay khác! Tôi đã cảm động xong, giờ lại thấy anh thật ngứa mắt!”

“Trả vé tàu cho tôi.”

“Anh chỉ đến thế mà thôi! Có bản lĩnh thì mua vé tàu cả đời cho tôi ý! Sau đó cả đời lôi cái này ra mà uy hiếp tôi đi!”

^^^^

Cua lông xào bánh mật:

28. Chương 28: Về “valentine Hạnh Phúc”

Tết vừa qua, đồn công an liền đón chào một ngày lễ quan trọng nữa.

Hướng Dương Viễn từ trước đến giờ vốn chẳng quan tâm gì đến ngày này, nhưng năm nào cũng phải nhớ, là vì...

“Ngày LỄ hôm nay, buổi tối phải có người trực trên các phố, những người nào còn độc thân thì tự giác báo tên.” Sáng sớm ngày 14 tháng 2, quản lý lịch trực của đồn là đồn phó Lâm thông thả đi vào văn phòng, hoá nhân kim tinh đảo một vòng quanh các ái tướng của mình.

Hướng Dương Viễn rất muốn chìm nghỉm trong đám người đang ra về điếc kia nhưng dưới *** uy của lãnh đạo đành bất đắc dĩ gơ tay.

Hùng Hạo Nhiên ngồi cạnh cậu vừa uống trà vừa cười.

“Hùng Hạo Nhiên, cậu có bạn gái hồi nào mà không gơ tay hả?” Đồn phó Lâm phát hiện sơ hở, ánh mắt loé tinh quang.

“Đến anh còn thấy tôi không giống người có bạn gái a.” Hùng Hạo Nhiên dựa vào ghế, lười biếng nhả chữ: “Dù sao sau này đồ đệ ngoan của tôi đi đâu thì tôi đi đó. Anh cứ tính cậu ấy thành hai người là được. Tôi cần gì phải gơ tay nữa.”

Hướng Dương Viễn đỏ mặt, cố gắng làm người tàng hình, trong lòng đang xoắn hết lại.

Đồn phó Lâm vốn quen thói bồ bịch của Hùng Hạo Nhiên rồi nên cũng chỉ cười cười hỏi thêm: “Thế sau này Hướng Dương Viễn kết hôn thì cậu cũng muốn đi theo sao?”

“Làm gì có chuyện đó.”

“Cậu đã hỏi qua ý kiến của người ta chưa?”

“Không cần hỏi, tôi chính là con giun trong bụng cậu ấy. Cậu ấy có muốn gì, tôi đều biết hết.”

“Ha ha ha ha ha ha...”

CMN, đừng có lôi tôi vào đùa chứ, tôi không có quen mấy người a... Hướng Dương Viễn đỏ trán, trong lòng muốn nôn.

Lúc chạng vạng, trời mưa nhỏ, những đôi nam nữ sóng đôi dưới tán ô đi lại xung quanh đài phun nước ở trung tâm quảng trường nhỏ, mặt ai cũng hiện vẻ hạnh phúc tràn ngập.

Valentine, khắp nơi tràn ngập ánh đèn rực rỡ, hương hoa cùng mùi chocolate, không khí đầu ấp lãng mạn.

Hương Dương Viễn đứng dưới hiên, trên người mặc cảnh phục, vừa lạnh vừa đói nhìn những đôi tình nhân đi qua đi lại. Thầm nghĩ đêm nay liệu có giống năm ngoái không nữa? Năm ngoái có người không chịu đóng tiền nhà mà đến đồn rồi cùng đi với mình...

“Đồ đệ ngoan, đón!” Hùng Hạo Nhiên nghỉ giữa ca trực tranh thủ đi siêu thị, quay lại lôi cậu ra khỏi đồng suy nghĩ, còn hào phóng ném cho cậu một thanh chocolate: “Quà Valentine.”

Hương Dương Viễn sớm đói đến mức bụng dán vào lưng rồi, nhanh chóng xé vỏ, ăn từng miếng lớn.

“Ăn chậm chút, ở đây vẫn còn mà.” Hùng Hạo Nhiên giơ túi trong tay lên: “Có phải thầy cậu rất chi là quan tâm đến cậu không?”

“Ừm.” Hương Dương Viễn liếc mắt nhìn cửa siêu thị có treo quảng cáo “Chocolate hiệu XX khuyến mãi mua 3 tặng 1”, lười cãi nhau với tên kia. Trước giờ so sánh độ không biết xấu hổ, cậu tự nhận mình không phải đối thủ của Hùng Hạo Nhiên.

“Quà đáp lễ đâu?”

“...” Hương Dương Viễn dừng một chút, lấy ra 20 đồng ném cho Hùng Hạo Nhiên, qua loa nói: “Chúc mừng Valentine.”

“Không có thành ý gì hết. Thật là đau lòng.”

“Thế anh muốn gì?” Hương Dương Viễn trợn mắt nhìn Hùng Hạo Nhiên cất 20 đồng kia vào túi rồi cân nhắc tính khả thi của việc đòi lại nó.

Hùng Hạo Nhiên nhìn bốn phía một chút, chỉ vào sạp bán hoa nhỏ mới dựng, nghiêm túc nói: “Cậu qua đó, mua 99 bông hồng tặng tôi.”

Hương Dương Viễn cầm nín một phút. Đến lúc năng lực ngôn ngữ quay lại, điều đầu tiên làm là mắng: “Thần kinh! Nằm mơ!”

“Nghĩ đến vé tàu về nhà của cậu đi!” Hùng Hạo Nhiên xuất đại chiêu.

Quả nhiên, một câu làm nổi lên vô số chuyện, Hương Dương Viễn lập tức thua, á khẩu không đáp trả được.

Hùng Hạo Nhiên đẩy đẩy tay cậu, giục: “Nhanh lên, tôi chờ chỗ này. Nhớ màu đỏ đó.”

Hương Dương Viễn ai oán nhìn hắn, thật khó mà: “Bây giờ đang là ca trực, để đến tan ca rồi làm nhé? Vạn nhất bị bắt gặp thì hai chúng ta không chịu nổi đâu...”

Hùng Hạo Nhiên hơi cúi đầu, bộ mặt phải chịu uỷ khuất gì to hơn lấm lấm: “Hương Thang Viên, có phải cậu không yêu thầy...”

“Chưa bao giờ yêu.”

“Vé tàu...”

“Tan tầm sẽ tặng! 99 bông! Toàn màu đỏ!”

Hùng Hạo Nhiên suy nghĩ một lúc, cuối cùng đành ‘bắt đắc dĩ’ đồng ý: “Cũng được, nhưng mà lúc tan ca, tôi muốn cậu quỳ gối tặng anh rồi anh làm thụ nhá =)))”

“...”

^^^

Ồ, Bánh Trôi quỳ gối tặng anh rồi anh làm thụ nhá =)))

Xì poi: Chương sau: “Thổ lộ”

29. Chương 29: Về Chuyện “thổ Lộ”

11h đêm, phiên trực của mọi người cuối cùng cũng nhận được lệnh thu quân.

“Aiiii, mệt chết đi được. Năm nào cũng muốn mấy tên không có bạn gái như chúng ta đau khổ xem người ta yêu đương, ác cỡ nào chứ!” Lưu Đại Võ lớn tiếng than thở, quàng vai Hướng Dương Viễn: “Dương Viễn cùng đi ăn khuya không?”

Hướng Dương Viễn thấy như mình đã gặp được cứu tinh, gật như gà mổ thóc: “Được được đi đi thôi đi thôi!”

“Ngại ghê, hoa đã có chủ, bên ngoài vui lòng không ngắt.” Hùng Hạo Nhiên nhanh chân đuổi theo, kéo cổ áo Hướng Dương Viễn, tặng Lưu Đại Võ cái lườm sắc lẹm: “Trả cậu ấy lại cho tôi.”

Hỏi: Trong đồn, có ai dám tranh Hướng Dương Viễn với Hùng Hạo Nhiên không?!

Đáp: Không có!

Thế là Lưu Đại Võ không nhìn ánh mắt cầu giúp đỡ của Hướng Dương Viễn, dứt khoát thu tay, tiện thể lau luôn mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Ai nha đột nhiên tôi nhớ ra còn có việc. Đi trước nhé!”

Hướng Dương Viễn bị đả kích, vô lực nói: “Lưu đại ca, anh là một vị cảnh sát của nhân dân, làm phiền anh có chút lập trường...”

Lưu Đại Võ đứng lại, quay đầu cười, vừa hay biểu đạt lập trường của mình: “Chúc hai người hẹn hò vui vẻ, bye!”

“ ... ”

Hùng Hạo Nhiên vẫy vẫy tay chào đồng đội đang chuồn nhanh một cái, đặc ý kéo vai Hướng Dương Viễn lại, ghé sát vào tai cậu nói: “Đồ đệ ngoan, quà của tôi đâu?”

“Xin chào, anh có phải muốn mua hoa tặng bạn gái không?”

“... Đúng.” Tuy là không phải bạn gái nhưng họ giống nhau ở điểm ngược không biết lý lẽ.

“Anh có muốn gói giấy không? Chúng em khuyên anh nên gói thật đẹp nha. Nhưng mà bây giờ cũng muộn rồi giấy đẹp không còn nhiều lắm.”

“99 bông hồng đỏ là được rồi.”

“Anh thấy bó này được không? Ý nghĩa là ‘Yêu em mãi mãi’, bạn gái anh nhất định sẽ rất thích!”

“Được rồi, được rồi. Cứ lấy bó đó đi, bao nhiêu?” Vì để giấu người khác, cậu còn cố tình cời cảnh phục, giờ lạnh quá.

“Bó này giá gốc là 1098, giảm giá cho anh là 798. Xin hỏi anh thanh toán bằng tiền mặt hay bằng thẻ?”

(1098 tệ 3.840.00 Đ, 798 tệ 2.790.00 Đ)

“... Bao nhiêu cơ?” Hình như nghe nhầm gì đó.

“798.”

“ ... ”

“A, nếu như anh thật sự muốn mua, chúng em bớt cho anh còn 698 nhé?” (2.440.00 Đ)

“ ... ”

“Anh ơi?”

“Ngại quá, tôi cảm thấy tình cảm của mình với bạn gái vẫn chưa đến mức ‘mãi mãi.’ Mặc dù biết làm vậy rất mất mặt nhưng cậu quen lúc đi trực không đem ví, nếu không, có thể phùng má giả làm người béo thì cậu cũng không dám nói như vậy...”

“Ha, cái đó... Thế anh cảm thấy đến mức nào rồi?”

“Đại khái tầm... 50 đồng đi.” Bên người chỉ đem có vài đồng tiền lẻ, may mà còn đòi lại được 20 đồng kia rồi.

“... Ngại quá, nếu là 50 đồng thì chỉ có thể mua 5 bông hồng đỏ không bọc thôi.”

“Ồ...”

“Ha Ha...”

Cô gái đứng bán hoa phức tạp trả tiền thừa cho cậu, Hướng Dương Viễn cầm bó hoa bọc báo cũ đi như chạy trốn khỏi quán nhỏ.

Thật là mất mặt mà. Hướng Dương Viễn thề, sau này ra ngoài đều đi vòng qua đường này... không, chỉ cần thấy tiệm hoa đều phải tránh đi.

Trở lại cửa siêu thị, không thấy Hùng Hạo Nhiên đâu. Cậu còn đang muốn mắng tên đầu xỏ kia một trận nữa, vừa tức vừa nhìn quanh.

Người đi lại đã ít hơn, các cửa hàng cũng đang lục tục đóng cửa, mặt đường có chút ẩm ướt, ánh đèn đường vàng vàng, làm khung cảnh càng thêm quạnh quẽ. Người bình thường quay đầu lại là thấy, lúc này lại không thấy nổi cái bóng.

Theo bản năng siết chặt hoa hồng đang cầm trên tay, gai hoa đâm vào lòng bàn tay có chút đau.

Lúc này đã nói rõ ràng là ‘Chờ tôi ở đây, tôi đi nhanh về nhanh’ rồi mà...

Cảm giác đau từ lòng bàn tay như dòng điện nhỏ, men theo lòng bàn tay tràn về nơi yếu ớt nhất. Hướng Dương Viễn thất vọng phát hiện, lúc Hùng Hạo Nhiên không đúng hẹn xuất hiện trong tầm mắt mình, trong lòng lại có chút bất an, nghĩ hẩn...

Dùng sức vỗ vỗ mặt mình, Hướng Dương Viễn nghĩ mình chắc bị đường đầy đôi tình nhân lúc này kích thích, chỉ là nhất thời không thấy người ta thôi, cần gì cảm giác lạ này.

Tìm quanh đó, cuối cùng cũng thấy tên đáng chết kia đang đứng dưới đèn đường cách siêu thị hơn 100m, nhàn nhã hút thuốc.

“Sao không nói đã trốn đến đây hả! Nếu như tôi không tìm được anh thì sao?” Hướng Dương Viễn oán trách đi tới, nhu tình lúc này sau khi nhìn thấy bản mặt muốn đâm kia đã biết mất không còn tăm hơi.

“Cậu cam lòng bỏ rơi thầy sao?” Mở miệng lại càng muốn đập.

“Cam lòng!” Trực tiếp đưa thứ trong tay đến trước mặt Hùng Hạo Nhiên, Hướng Dương Viễn không tình nguyện nói: “Nhận!”

Hùng Hạo Nhiên chớp chớp mắt, hỏi: “Đây là gì?”

“Là quà Valentine mà anh muốn đó!”

“...Nhìn qua thật... ki bo.”

“Ki bo bằng anh mua chocolate mua 3 tặng 1 không?” Hướng Dương Viễn cứng mặt, cứng đờ đáp: “Còn không nhanh nhận lấy, giữ mãi thật mất mặt.”

“Quà Valetine tặng như thế không có tý thành ý nào. Quả nhiên không thể quá kỳ vọng vào cậu được.” Hùng Hạo Nhiên ném điếu thuốc đi, bất đắc dĩ nhận hoa, ngửi một chút, đột nhiên cười.

“Cười cái gì? Lần đầu tiên được nhận quà Valentine, mừng quá hả?” Hướng Dương Viễn khinh bỉ liếc hẩn, giật lại áo khoác với chocolate của mình.

“Nói đúng hơn, đây là đầu tiên tôi được người yêu tặng quà trong ngày Valentine.”

Hướng Dương Viễn vừa gặm một miếng chocolate, suýt nữa bị nghẹn, nỗ lực nuốt xuống mới nói được: “Ngại ghê, chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường.”

“Cậu có thấy đồng nghiệp bình thường nắm tay nhau trên đường không?”

“Chúng ta cũng đâu có nắm tay nhau trên đường.”

Hùng Hạo Nhiên duỗi tay, chính xác nắm được tay cậu, đắc ý nói: “Bây giờ thì có.”

“...” Cậu lại thua hần, mấy lần muốn rút ra nhưng không thành, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Hùng Hạo Nhiên, chúng ta là cảnh sát, không thể làm chuyện trái với tác phong như vậy...”

Hùng Hạo Nhiên kéo cậu đi về phía trước, mắt nhìn thẳng, coi như không nghe thấy gì, nhưng khoé miệng mang theo nụ cười nhẹ.

Dưới màn đêm chỉ còn ánh đèn đường, nhìn gò má hoàn mỹ kia, Hướng Dương Viên sau lần đầu tiên gặp Hùng Hạo Nhiên đã không còn ‘sức đề kháng’ nữa rồi. Lúng túng nhìn xung quang, xác định không ai chú ý tới bọn họ, liền trùm áo khoác lên cái nắm tay của hai người, làm đà điểu Châu Phi.

“Hướng Thang Viên.”

“Sao?”

“Thật ra, lúc này tôi nghĩ, nếu như cậu cố gắng tìm tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết một chuyện.”

“Vậy bây giờ anh có thể nói được rồi.”

“Tôi thích cậu.”

Hướng Dương Viên ngơ ngác đi theo Hùng Hạo Nhiên một hồi rồi mới trợn mắt lên: “À!”

Hùng Hạo Nhiên liếc nhanh qua cậu, nói: “À cái gì mà à, đến che giấu còn không biết đường che.”

Hướng Dương Viên tỉnh táo lại, hỏi: “Làm sao anh lại biết là tôi không biết?”

“Không phải cậu cũng thích tôi sao? Lẽ nào cậu không biết là tôi biết?”

“Đang thi đọc về à?”

Hùng Hạo Nhiên cười cười, nắm chặt tay cậu hơn, nói: “Dù sao, cứ vậy đi.”

“Này, vậy là sao chứ? Đừng nói có lệ chứ!”

“Nhất định phải nghe lời nói thật tình đúng không?”

“...” Hướng Dương Viên mặt đỏ lên, không tự nhiên cắn môi nói: “Không thềm, anh tuyệt đối đừng nói, nói tôi cũng không nghe.”

Hùng Hạo Nhiên im lặng nửa ngày, nói: “Coi như chúng ta đã thổ lộ với nhau đi.”

“Đại khái thế.”

“Người bình thường thổ lộ đều như này sao?”

“Thôi đi, anh cũng đâu phải là người bình thường, tôi có thể hiểu.”

“Ồ...”

^^^

Đây gọi là thổ lộ hả???!!!!

30. Chương 30: Về “viên Đan Bọc Đường”

Trời tối, vắng người, Hướng Dương Viên bắt xe, tiễn Hùng Hạo Nhiên đến dưới nhà hần. Đừng hiểu nhầm gì nha. Ai đưa ai về là chuyện bình thường thôi, đừng so sánh gì nha, đặt tên ai trước ai đều không có liên quan gì hết nha.

Hùng Hạo Nhiên trước khi xuống xe, lưu luyến không nỡ buông móng gấu, quơ quơ hoa trong tay, nói: “Hướng Thang Viên này, cảm ơn quà Valentine của em nha. Anh sẽ nhớ em lắm. Nào, qua hôn cái...”

Tài xế taxi tò mò nhìn qua gương chiếu hậu, Hướng Dương Viên nhào qua người tên kia mở cửa xe, một cước đạp hần xuống, kêu to: “Về nhà nhớ uống thuốc đó!”

Hùng Hạo Nhiên đứng trong gió, cười híp mắt vẫy vẫy tay chào cậu. Chỉ có người cực kỳ quen tên kia như cậu mới nhìn ra bên trong ánh mắt có vẻ vô tội kia là niềm vui sau trò đùa dai, cười trên sự đau khổ của người khác.

Hương Dương Viễn rất muốn hỏi những người đang đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt liệu có giống như cậu, bất cứ lúc nào cũng có kích động muốn bóp chết đối phương hay không? Bọn họ không phải mới xác định quan hệ sao? Tại sao bây giờ đã muốn chia tay luôn rồi?

“Bạn trai cậu à?” Xe chạy một đoạn rồi lúc gặp đèn đỏ thò bác tài nhin không được, quay xuống hỏi nhỏ.

Hương Dương Viễn nhăn mặt, tức giận nói: “Không phải, tôi không thân quen lắm.”

“VẬY CÁC CẬU...”

“Tên đó hồi bé bị rơi xuống sông nên đầu óc có chút vấn đề. Tôi là người chăm sóc được mẹ hắn mời đến.”

“Ồ...” Bác tài bất quá nhìn cậu qua kính chiếu hậu một lúc rồi nói: “Cậu chăm sóc thật chu đáo a. Còn cosplay nữa. Nhìn bộ cảnh phục này này, giống thật ghê, cậu mua ở đâu vậy?”

Trong lòng cậu có một vụn con thảo nê mã đang phi nước đại bên trong: “... Bác tài à, tôi chợt nhớ còn chút việc, cho tôi xuống ở đây đi!”

Lúc về đến nhà đã hơn 12h đêm, cậu đi bộ một đoạn đường dài nên giờ mệt muốn học máu luôn.

Sợ đánh thức mấy người lớn tuổi ở tầng dưới, cậu còn cẩn thận bước nhẹ nhàng, không chế âm thanh mình phát ra.

Mình đây thật đúng là thanh niên tốt bụng, như này mới xứng làm cảnh sát nhân dân chứ

Hương Dương Viên trong lòng tự thấy cảm động với hành động của chính mình, đồng thời phỉ nhổ cái tên luôn cười trên nỗi khổ của người kia vài phát.

Còn một tầng nữa là đến nhà, Hương Dương Viễn lấy lại nhịp thở, rồi bước lên chiếu nghỉ.

Một bóng người đột nhiên tập kích cậu, giọng đê thấp, có chút khàn khàn nói “Cướp sắc!” liền nhào tới cậu. Hương Dương Viễn giật mình, trước khi đầu óc kịp nghĩ thì thân thể đã hành động trước, kéo người bám trên người mình ra, quay lưng sẵn sàng làm tư thế quật vai.

Tên kia trầm thấp cười, thuận thế từ sau ôm lấy cậu, ở tư thế mập mờ này hắn khẽ tai nói nhỏ: “Đồ đệ ngoan, vừa gặp đã nhiệt tình thế này rồi sao? Làm thầy đây thực sự thụ sủng nhược kinh a.”

“Khốn nạn! Anh rảnh quá hả?!!” Hương Dương Viễn tức đến bốc khói, bất đắc dĩ bị Hùng Hạo Nhiên ôm không động đậy được, cũng không dám nói quá to, tức nổ phổi mà chỉ có thể giơ chân giẫm mạnh lên chân tên kia: “Thả tôi ra!”

“Ồi!” Hùng Hạo Nhiên giả bộ rất chi là đau, buông tay ra, ai oán nói: “Chờ em cả nửa ngày trời, ôm một chút cũng không cho. Anh sắp đông lạnh rồi đây này.”

Cậu lườm tên kia một phát, thấp giọng mắng câu “Đáng đời!” rồi chạy lên tầng, lấy chìa khoá mở cửa.

Hùng Hạo Nhiên nhanh nhẹn chen vào ngay một giây trước khi cửa đóng sầm lại.

“Này, tôi cho anh vào à?”

“Đều là người một nhà rồi còn cái gì cho với chả không cho, còn không bằng người lạ a.”

“...Anh thật không khách khí nha.”

“Đương nhiên! Ài, anh còn chưa hỏi em đâu, sao lại về trễ thế?”

Nhắc đến chuyện này làm cậu lại tức không để đâu hết: “Còn không phải tại anh sao! Chả khác gì tên biến thái hệt! Tôi chẳng lẽ còn không biết xấu hổ mà ngồi xe đó hả?”

“Khà khà.”

“Cười cái đầu anh ý! Đã tiến về nhà rồi còn chạy qua đây làm gì?”

“Máy sưởi trong nhà anh hỏng rồi, đến tá túc một đêm.”

“Không phải anh không sợ lạnh sao? Nhà có hỏng máy sưởi cũng không cần qua đây.”

“Gần đây sức đề kháng giảm, không qua không được.”

“Cũng đâu phải anh không biết là nhà tôi không có máy sưởi...”

“Có chứ!” Hùng Hạo Nhiên ôm chặt lấy cậu: “Đây chính là máy sưởi của anh nè!”

“...” Hướng Dương Viễn cầm nín không nói được gì, nửa ngày sau mới dở khóc dở cười nói: “Hùng Hạo Nhiên, anh đi xa như thế chỉ vì muốn cho tôi ăn đạn bọc đường thôi sao?”

Hùng Hạo Nhiên nhéo nhéo mặt cậu, nói: “Nhớ em mà.”

“...Ài, anh nói làm tôi buồn nôn luôn.” Hướng Dương Viễn không tự nhiên nói, trên mặt khả nghi đỏ ửng.

“Được được được, nói thì em muốn nôn, không nói lại bị ăn đập. Muốn làm bạn trai của em cũng khó quá a!” Hùng Hạo Nhiên ấn đầu cậu vào vai mình: “Hướng Thang Viên, thầy của em tuy mặt dày nhưng cũng biết xấu hổ đó. Có buồn nôn cũng không được nói ra đâu.”

“Phi, ngày nào cũng đùa giỡn người ta như lưu manh mà sao không thấy anh nói xấu hổ.” Hai tai cậu nóng rực, vẫn muốn thoát khỏi tay anh, xấu hổ nhìn quanh nhà: “Được rồi, để em lấy quần áo cho anh, hai tên đàn ông suốt ngày ôm ôm, lạ lắm.”

“Anh không thấy lạ gì hết.”

“Bởi vì anh không biết xấu hổ.”

“Ồ.”

31. Chương 31: Về Chuyện “giường”

Tắm một trận nước nóng, Hùng Hạo Nhiên mang theo nệm cười tà tà, quen chân mò lên giường. Ừm... thật ra người ta chỉ là cười thôi, còn phần ‘tà tà’ hoàn toàn là do người nào đó tự động bỏ não thôi.

“A, vẫn là giường này thoải mái hơn. Sau này em có dọn nhà nhớ đem theo giường này qua nha.”

“... Dọn nhà cái gì? Nơi này tốt vô cùng, em không dại mà chuyển đi.”

“Hửm?” Hùng Hạo Nhiên dài giọng, ánh mắt âm trầm nhìn Hướng Dương Viễn: “Hướng Thang Viên, với quan hệ bây giờ của chúng ta, rất nhiều chuyện em nói không muốn không có nghĩa là không phải làm đâu nha.”

Cậu giật mình, đầu tiên, tự động bỏ não, sau đó, túm chặt chăn của mình, nhích ra xa chút: “Họ Hùng kia, ngày mai còn phải đi làm. Đừng có mà giở trò xằng bậy.”

“...” Hùng Hạo Nhiên ngơ ngác, cảm thấy rất oan ức: “Anh nói muốn giở trò xằng bậy hồi nào?”

“Nhìn bộ dáng YD thì biết...” (là *** đang đó)

“Này này, anh thật sự chỉ nói là dọn nhà thôi mà.”

“Cái đó... ai biết nửa đêm anh liệu có bị cảm thú nhập thân hay không chứ?” Cậu không thể yên tâm với tên này được.

Hùng Hạo Nhiên âm trầm nhìn cậu, bó tay, thẳng thắn cởi áo ngủ ném qua một bên, lưu manh nói: “Há, cái này không ai nói chắc được. Anh là một người đàn ông rất khoẻ mạnh đó.”

Cậu bị dọa chảy mồ hôi lạnh: “Hùng Hạo Nhiên! Em còn chưa sẵn sàng... Anh đừng ép em...”

Hùng Hạo Nhiên không đáp, đặt giờ đồng hồ, vỗ vỗ gối, từ từ nằm xuống rồi quay mặt sang nhìn cậu: “Thang Viên này.”

“Gi!”

“Có phải em vẫn chưa quen với quan hệ lúc này của mình không?”

“...” Cậu im lặng lúc lâu rồi nói: “Có một chút.”

“Vì sao?”

“Không biết, đừng hỏi em.” Cậu tiếp tục lựa chọn cosplay đà điểu Châu Phi, trùm chăn quá đầu: “Coi như này giờ em chưa nói gì hết đi!”

“Là cầm thú hay là giả trò? Làm sao anh có thể coi như em cái gì cũng chưa nói được cơ chứ!” Hùng Hạo Nhiên không buông tha mà nhích lại gần, hơn nửa người đều dựa lên cậu, một tay kéo kéo chăn: “Em đừng ngủ, chúng ta phải nói chuyện.”

“Vì sao chứ! Có gì để mai nói không được à!” Hướng Dương Viễn bị quây đến không chịu được, hất chăn ra, trợn mắt nhìn lên người đang đè lên mình: “Em còn đang đấu tranh tư tưởng đó, đâu phải anh không biết!”

“Ý anh không phải là chuyện này.”

“Thế nói chuyện gì?”

“Anh đột nhiên phát hiện ra một điều, em chưa chính thức thổ lộ với anh a.”

Cậu bị sự nhảy đề tài làm rối lên, nghĩ một lúc mới e dè nói: “Thổ lộ ư...”

“Chưa từng luôn! Em chưa từng nói với anh bốn chữ đó đâu.” Hùng Hạo Nhiên cuốn một lóc mềm mại của cậu, bộ dạng mấy hững: “Nếu cả hai đều là đàn ông thì chuyện gì cũng phải bình đẳng chứ. Anh đã thổ lộ rồi, em cứ e ngại như vậy thì không được.”

(Bên Tàu là 4 chữ   là Anh yêu thích em, sang mình chỉ còn 3 thuôi nhưng Mỹ cứ để bốn cho đỡ nhầm với 3 chữ Anh Yêu Em ^^)

“...” Cậu cắn răng không phản bác được.

“Nói đi. Nói em thích anh.” (   )

“Anh thích em...” (   )

“Cầm thú nói nếu em không nghe lời thì hấn sẽ nhập thân anh đó.”

“Em... Em thích anh, được chưa...” Đây mà là thổ lộ sao? Là tra tấn bức cung thì có! Hướng Dương Viễn khóc không ra nước mắt.

Dĩ nhiên tên kia còn chưa thoả mãn: “Quá gượng ép! Anh không chấp nhận!”

“Vậy anh muốn sao!”

Hùng Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, liền nghĩ đến một thứ rất hay, nằm sấp xuống bên cạnh cậu, quay sang, miệng gần như chạm vào má cậu: “Ừm, nói cho anh nghe, em đã thích anh từ lúc nào?”

“Ai biết. Nhất kiến chung tình đi.”

“A ha ha ha ha ... Anh biết ngay mà. Lúc mới gặp đã thấy ánh mắt em nhìn anh rất lạ mà!”

“Đối với loại người không nhân phẩm, không trình độ, không trách nhiệm, tiện tay tiện miệng, chuyện đúng đắn không làm, lúc nào cũng có ý đồ xấu... thì cũng chỉ nhất kiến chung tình mà thôi.” Cậu thở dài.

“...”

“Đáng tiếc là đến khi nhìn rõ con người anh rồi thì đã quá muộn.” Cậu giơ tay, học theo Hùng Hạo Nhiên, búng lên trán anh một cái: “Anh nên mừng vì mình đẹp trai, thì ngay lần đầu gặp mặt đã lừa được em.”

Hùng Hạo Nhiên nhìn cậu lúc lâu mới bật cười, nói: “Lời thổ lộ này của em sắp dài bằng một vòng trái đất rồi đó ha.”

Cậu hừ một tiếng, nói: “Nếu như không phải em thích anh thì còn lâu mới chịu đựng mấy tật xấu chất chồng đó. Một lần nhẫn nhịn liên lâu như vậy.”

“Anh hiểu mà. Đồ đệ của anh là ngoan nhất.” Anh hôn mạnh lên mặt cậu, cảm thấy chưa đã, lại hôn cái nữa.

Cậu quay sang, yên lặng nhìn anh, trong mắt có một chút bất đắc dĩ, cũng có chút ản tình.

“Hùng Hạo Nhiên... Em thích anh.”

“Anh biết.”

^^^

Đồ Bánh Trôi ngạo kiều, yêu thế >////

32. Chương 32: Về Chuyện “hoạ Từ Miệng Mà Ra”

Hôm sau, Hướng Dương Viễn đi làm mang theo một quãng mắt đen sì, miễn cưỡng lên tinh thần nhập dữ liệu, Hùng Hoạ Nhiên kéo ghế sang ngồi cạnh cậu, vừa uống trà vừa nhìn cậu chăm chăm

“Ái dà! Hạo Nhiên à, sao hôm nay sao lại chăm chỉ làm việc thế này?” Lưu Đại Võ ngạc nhiên, chân thành khen ngợi.

Hùng Hạo Nhiên giãn gân cốt một chút: “Hừm, phải đó.”

Hướng Dương Viễn đang bận sút đầu mề trán nghe thấy thế muốn phun máu lên màn hình. Tên gốc này không phải chỉ chuyển địa điểm uống trà từ ghế sofa qua chỗ cậu thôi sao? Cái gì mà tích cực công tác cơ chứ! Chết mất a! Hai người kia rốt cuộc có để cậu vào mắt hay không đây!

“Đồ đệ ngoan, sai số liệu kìa.” Hùng Hạo Nhiên nhàn nhã nhắc nhở, Hướng Dương Viễn phục hồi tinh thần, nhìn lại, nhanh chóng sửa chữa.

“Anh cứu em đó nha. Nếu không em sẽ bị trung tâm chỉ huy mắng chết luôn.”

“Em không ngại nếu anh làm đâu.”

“Dương Viễn! Kể cậu nghe chuyện này hay cực luôn!” Lục Tây làm xong việc, nhảy qua chỗ cậu, khắp người toả ra không khí ngọt ngào.

Không cần phải nói cũng biết là tối hôm qua cậu ta trải qua lễ tình nhân rất sung sướng...

“Tôi đang bận.” Hướng Dương Viễn cũng không ngại đầu, không tỏ chút hứng thú gì.

“Thế à...” Lục Tây chớp chớp mắt: “Nhưng tôi rất muốn kể cho cậu mà, cậu nghỉ tay chút đi.”

Hướng Dương Viễn thở dài, xoa xoa thái dương: “Nói đi.”

“Khà khà.” Lục Tây ngoan ngoãn kéo một ghế qua, ngồi xuống rồi nói: “Hôm qua không phải tôi với bạn gái đi xem phim sao? Thuận tiện nói luôn, phim đó cũng hay, bạn gái của tôi nói...”

“... Cậu mà muốn khoe khoang thì nên tìm Lưu đại ca.”

“Ồ? Tại sao?”

Hùng Hạo Nhiên ngồi một bên xen vào: “Bởi vì anh ấy tương đối ‘khát khao’, tuyệt đối thoả mãn tâm lý muốn khoe khoang của cậu luôn.”

“Ồ Nhưng mà tôi không muốn khoe khoang gì hết á. Nói tiếp, sau đó chúng ta sau khi xem xong cũng muộn, gần 12h đêm, liền gọi ý cô ấy đến nhà tôi ngủ, khà khà khà khà khà, cô ấy đồng ý...”

“Lục Tây này, tôi không có hứng thú với cuộc sống về đêm của cậu...”

“Đến rồi đến rồi. Bọn tôi đi đường thấy một tiệm hoa nhỏ, liền muốn mua cho cô ấy một bó hoa, tạo chút không khí ý ý. Cậu cũng biết đấy, con gái ai chả thích hoa lá gì đó mà.”

Hướng Dương Viễn đã chán không muốn cãi: “Sau đó cậu cầu hôn?”

“Không phải! Sau đó tôi nghe cô bán hàng kể chuyện cười.”

“...” Cậu cố nén kích động ném màn hình vào tên kia: “Xin phép hỏi một câu. Thế những thứ làm nền phía trước cậu vừa nói có tác dụng gì vậy?”

Đoạn Dao Dao đang chỉnh sửa tài liệu bên cạnh, ngẩng đầu liếc bọn họ một lượt rồi nói: “Cậu phải biết thông cảm cho một tên đàn ông sống hơn hai mươi năm mới được trải qua Valentine một cách chân chính chứ.”

“Ai bảo thế! Hồi tôi học lớp năm đã...”

“Tôi muốn tiếp tục công việc...” Hướng Dương Viễn đeo kính lên.

“Á! Đừng mà! Sắp nói xong rồi!” Lục Tây kéo tay cậu xuống, nói: “Tôi chỉ mua 10 bông hồng thôi, lại sợ bạn gái nghĩ tôi ki bo, thế nên hỏi cô kia 10 bông liệu có ít quá không. Kết quả, cô bán hàng nói, 10 bông là quá được rồi, trước khi tôi mua có một tên đàn ông đến đó, mở mồm muốn mua 99 bông, chọn tới chọn lui nửa ngày, cuối cùng lấy ra 50 đồng. Ôi zời ơi, cô ấy như bị sét đánh luôn. Á há há há há há há há há, loại đàn ông keo kiệt lại tinh tướng như thế mà cũng có bạn gái á! Hả là bạn gái tên đó bị mù rồi! Á há há há há há há buồn cười chết mất!”

“...”

“Sao cậu không cười? Không buồn cười à?”

“A... A... A...”

Người vốn bàng quan, chuyên tâm uống trà – Hùng Hạo Nhiên nhướn mày, bỗng dưng phát giận gọi một tiếng: “Lục Tây!”

“Hả, Hùng đại ca.”

“Tôi chợt nhớ ra, lúc này Lão Thường bảo với tôi là, tới hôm qua mọi người đều trực, chỉ có cậu nghỉ đi hẹn hò, cho nên hai ngày cuối tuần phải trực làm tiếp dân.”

“Hả?! Nói lúc nào vậy? Sao không nói cho tôi biết chứ!”

“Giờ tôi đang nói với cậu đó thôi!”

“Có nhầm không chứ! Trước giờ chưa bao giờ nghe thấy quy định này a! Cuối tuần nay tôi còn muốn mời bạn gái về nhà ăn cơm a!”

“Có ý kiến thì tự mình nói với lão Thường.” Hùng Hạo Nhiên đứng lên, nhàn nhã cầm cốc nước của Hướng Dương Viễn đi rót thêm nước: “Nói với chúng tôi vô ích thôi.”

“Tôi sao dám chứ...” Lục Tây bất mãn kéo ghế về chỗ: “Tôi khó khăn lắm mới có bạn gái, vạn nhất bị đá thì tôi sao sống nổi đây...”

Hướng Dương Viễn tò mò nhìn Hùng Hạo Nhiên vẻ mặt điềm nhiên như không, chờ anh ta về liền ghé tai hỏi nhỏ: “Thật hay giả vậy?”

“Vừa này là giả.” Hùng Hạo Nhiên đặt ly xuống cho cậu rồi mặc áo khoác cảnh phục vào: “Giờ tôi đi biến nó thành thật.”

“Này, anh không thù không oán với Lục Tây mà, sao lại chính cậu ấy?”

“Cậu ta mắng tiểu tình nhân của anh là tên đàn ông keo kiệt với cả tinh tướng, mối thù này đủ sâu chưa?”

“...”

33. Chương 33: Về Chuyện “hút Thuốc Và Nụ Hôn”

Đến lúc tan làm, Hùng Hạo Nhiên quay lại, anh mới ra ngoài sân hút thuốc, đi đến trước mặt Hướng Dương Viễn nhẹ nói: “Tiểu tình nhân có nhớ anh không?”

71

thì=" thấy=" hùng=" hao=" nhiên=" thì=" đang=" thì=" dưng=" thì=" cây=" thì=" ngô=" thì=" đồng,=" thì=" nhẹ=" thì=" nhàng=" thì=" mà=" thì=" thành=" thì=" thời=" nước=" thì=" mây=" thì=" nhà=" thì=" khói...=" thì=" "hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên!=" thì=" người!=" thì=" bị=" thì=" gọi=" thì=" ngẩng=" thì=" đầu=" thì=" nhìn=" thì=" xung=" thì=" quanh=" thì=" tìm=" thì=" người=" thì=" gọi=" thì=" mình.=" thì=" "ó=" thì=" đây!=" thì=" "thấy=" thì=" rồi!=" thì=" có=" thì=" chuyện=" thì=" gì=" thì=" sao?=" thì=" phòng=" thì=" hồ=" thì=" sơ=" thì=" có=" thì=" gián=" thì=" hả?=" thì=" "vào=" thì=" giúp=" thì=" em=" thì=" tìm=" thì=" đồ.=" thì=" "tìm=" thì=" gì?=" thì=" "đồ!=" thì=" "...đồ=" thì=" gì?=" thì=" "anh=" thì=" vào=" thì=" thì=" biết.=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" suy=" thì=" nghĩ=" thì=" một=" thì=" chút,=" thì=" dập=" thì=" thuốc=" thì=" rồi=" thì=" đi=" thì=" vào=" thì=" trong,=" thì=" "đồ=" thì=" đệ=" thì=" ngoan,=" thì=" em=" thì=" không=" thì=" phải=" thì=" muốn=" thì=" chơi=" thì=" trốn=" thì=" tìm=" thì=" với=" thì=" anh=" thì=" chứ?=" thì=" mở=" thì=" cửa=" thì=" phòng=" thì=" hồ=" thì=" sơ,=" thì=" rèm=" thì=" bên=" thì=" trong=" thì=" kéo=" thì=" kín=" thì=" rèm,=" thì=" chỉ=" thì=" có=" thì=" một=" thì=" ngọn=" thì=" đèn=" thì=" nhỏ=" thì=" đang=" thì=" sáng.=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" thấy=" thì=" lạ,=" thì=" hướng=" thì=" dương=" thì=" viễn=" thì=" đột=" thì=" nhiên=" thì=" từ=" thì=" sau=" thì=" cửa=" thì=" vườn=" thì=" tay=" thì=" ra=" thì=" kéo=" thì=" anh=" thì=" ra=" thì=" phía=" thì=" sau=" thì=" giá=" thì=" tư=" thì=" liệu,=" thì=" hơi=" thì=" ngừng=" thì=" đầu,=" thì=" hôn=" thì=" lên=" thì=" môi=" thì=" anh,=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" sưng=" thì=" sờ,=" thì=" còn=" thì=" chưa=" thì=" kịp=" thì=" rõ=" thì=" bảo=" thì=" bối=" thì=" của=" thì=" mình=" thì=" đang=" thì=" muốn=" thì=" làm=" thì=" gì=" thì=" thì=" đã=" thì=" cảm=" thì=" thấy=" thì=" môi=" thì=" ẩm=" thì=" áp.=" thì=" hạnh=" thì=" phúc=" thì=" bắt=" thì=" ngờ=" thì=" làm=" thì=" người=" thì=" vốn=" thì=" nhay=" thì=" bên=" thì=" như=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" cũng=" thì=" không=" thì=" ngoại=" thì=" lệ=" thì=" mà=" thì=" đứng=" thì=" hình,=" thì=" quen=" thì=" đáp=" thì=" lại.=" thì=" thấy=" thì=" đối=" thì=" phương=" thì=" không=" thì=" có=" thì=" phản=" thì=" ứng,=" thì=" cậu=" thì=" lại=" thì=" càng=" thì=" khẩn=" thì=" trương=" thì=" muốn=" thì=" chết,=" thì=" không=" thì=" dám=" thì=" mở=" thì=" mắt=" thì=" nhìn=" thì=" mà=" thì=" cũng=" thì=" không=" thì=" biết=" thì=" nên=" thì=" làm=" thì=" gì=" thì=" tiếp=" thì=" theo,=" thì=" chỉ=" thì=" có=" thì=" thể=" thì=" ngờ=" thì=" ngác=" thì=" duy=" thì=" trì=" thì=" nguyên=" thì=" trạng,=" thì=" hô=" thì=" hấp=" thì=" cũng=" thì=" loạn=" thì=" lên.=" thì=" trong=" thì=" chốc=" thì=" lát,=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" bị=" thì=" bộ=" thì=" dáng=" thì=" cứng=" thì=" nhắc=" thì=" đó=" thì=" chọc=" thì=" cười,=" thì=" nhân=" thì=" cơ=" thì=" hội=" thì=" mà=" thì=" cần=" thì=" nhẹ=" thì=" lên=" thì=" môi=" thì=" cậu,=" thì=" hài=" thì=" hước=" thì=" nói=" thì=" "hôn=" thì=" trộm=" thì=" anh=" thì=" là=" thì=" phải=" thì=" phụ=" thì=" trách=" thì=" đó,=" thì=" "thần=" thì=" kinh.=" thì=" hướng=" thì=" dương=" thì=" viễn=" thì=" cúi=" thì=" đầu,=" thì=" đỏ=" thì=" mặt,=" thì=" nhỏ=" thì=" giọng,=" thì=" "cũng=" thì=" được,=" thì=" vậy=" thì=" không=" thì=" cho=" thì=" anh=" thì=" hút=" thì=" thuốc=" thì=" nữa.=" thì=" "tại=" thì=" sao?=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" ngạc=" thì=" nhiên,=" thì=" nhíu=" thì=" mày.=" thì=" "chính=" thì=" anh=" thì=" đã=" thì=" nói=" thì=" là=" thì=" hôn=" thì=" anh=" thì=" một=" thì=" cái=" thì=" thì=" anh=" thì=" sê=" thì=" hút=" thì=" ít=" thì=" một=" thì=" điều=" thì=" mà!=" thì=" dùng=" thì=" giờ=" thì=" trôi=" thì=" "anh=" thì=" là=" thì=" bạn=" thì=" trai=" thì=" em!=" thì=" hôn=" thì=" anh=" thì=" mà=" thì=" còn=" thì=" tính=" thì=" toán=" thì=" nữa!=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" tức=" thì=" điên,=" thì=" dùng=" thì=" sức=" thì=" ấn=" thì=" cậu=" thì=" lên=" thì=" tường,=" thì=" "được!=" thì=" anh=" thì=" đã=" thì=" nói=" thì=" hôn=" thì=" một=" thì=" cái,=" thì=" hút=" thì=" ít=" thì=" đi=" thì=" một=" thì=" điều,=" thì=" nhưng=" thì=" anh=" thì=" vốn=" thì=" muốn=" thì=" hút=" thì=" hai=" thì=" điều,=" thì=" giờ=" thì=" anh=" thì=" muốn=" thì=" đòi=" thì=" thêm=" thì=" cái=" thì=" kia=" thì=" nữa!=" thì=" hướng=" thì=" dương=" thì=" viễn=" thì=" giật=" thì=" mình=" thì=" ngẩng=" thì=" lên,=" thì=" đôi=" thì=" mắt=" thì=" to=" thì=" tràn=" thì=" đầy=" thì=" tức=" thì=" giận,=" thì=" "tên=" thì=" lừa=" thì=" đào!=" thì=" anh=" thì=" dám=" thì=" trêu=" thì=" tôi!=" thì=" "trêu=" thì=" em=" thì=" thì=" sao=" thì=" nào?!=" thì=" ai=" thì=" bảo=" thì=" em=" thì=" hôn=" thì=" chẳng=" thì=" có=" thì=" tý=" thì=" tình=" thì=" cảm=" thì=" gì!=" thì=" "sao=" thì=" em=" thì=" lại=" thì=" không=" thì=" tình=" thì=" cảm=" thì=" chứ!=" thì=" "em=" thì=" đề=" thì=" ra=" thì=" điều=" thì=" kiện=" thì=" với=" thì=" anh.=" thì=" cần=" thì=" bản=" thì=" không=" thì=" phải=" thì=" là=" thì=" hôn=" thì=" từ=" thì=" tình=" thì=" cảm=" thì=" trong=" thì=" tim!=" thì=" "ha!=" thì=" cũng=" thì=" không=" thì=" biết=" thì=" là=" thì=" ai=" thì=" đề=" thì=" ra=" thì=" điều=" thì=" kiện=" thì=" này=" thì=" thể!=" thì=" nếu=" thì=" em=" thì=" không=" thì=" phải=" thì=" vì=" thì=" muốn=" thì=" tốt=" thì=" cho=" thì=" anh=" thì=" thì=" anh=" thì=" đi=" thì=" chết=" thì=" luôn=" thì=" đi!=" thì=" dù=" thì=" sao=" thì=" tét=" thì=" thanh=" thì=" minh=" thì=" cũng=" thì=" nhàn=" thì=" rồi,=" thì=" đi=" thì=" thêm=" thì=" một=" thì=" cái=" thì=" mộ=" thì=" cũng=" thì=" chẳng=" thì=" khác=" thì=" gì!=" thì=" "...=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" đỏ=" thì=" khóc=" thì=" đỏ=" thì=" cười=" thì=" nhìn=" thì=" hướng=" thì=" dương=" thì=" viễn,=" thì=" "miệng=" thì=" của=" thì=" em=" thì=" ý,=" thì=" càng=" thì=" ngày=" thì=" càng=" thì=" độc=" thì=" rồi.=" thì=" "cảm=" thì=" ơn!=" thì=" đều=" thì=" là=" thì=" học=" thì=" theo=" thì=" anh=" thì=" hết.=" thì=" hướng=" thì=" dương=" thì=" viễn=" thì=" nghiêm=" thì=" mặt=" thì=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" cũng=" thì=" chỉ=" thì=" biết=" thì=" giơ=" thì=" tay=" thì=" đầu=" thì=" hàng,=" thì=" "được=" thì=" rồi,=" thì=" được=" thì=" rồi,=" thì=" anh=" thì=" sai.=" thì=" dùng=" thì=" giận=" thì=" nữa,=" thì=" được=" thì=" không?=" thì=" "vậy=" thì=" thì=" anh=" thì=" ném=" thì=" thuốc=" thì=" đi.=" thì=" "tốt=" thì=" xấu=" thì=" gì=" thì=" cũng=" thì=" là=" thì=" dùng=" thì=" tiền=" thì=" mua,=" thì=" dùng=" thì=" lãng=" thì=" phí=" thì=" như=" thì=" thể...=" thì=" cậu=" thì=" cần=" thì=" chặt=" thì=" hàm,=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" lập=" thì=" tức=" thì=" ngậm=" thì=" miệng,=" thì=" trình=" thì=" ra=" thì=" thuốc=" thì=" lá,=" thì=" 'veo'=" thì=" một=" thì=" đường=" thì=" parabol=" thì=" vào=" thì=" thùng=" thì=" rác.=" thì=" "được=" thì=" rồi,=" thì=" tiểu=" thì=" tổ=" thì=" tông!=" thì=" hướng=" thì=" dương=" thì=" viễn=" thì=" 'a!'=" thì=" một=" thì=" tiếng,=" thì=" gật=" thì=" đầu,=" thì=" quay=" thì=" người=" thì=" định=" thì=" ra=" thì=" ngoài.=" thì=" "chờ=" thì=" đã=" thì=" nào.=" thì=" hùng=" thì=" hao=" thì=" nhiên=" thì=" kéo=" thì=" cậu=" thì=" lại,=" thì=" "muốn=" thì=" chạy=" thì=" sao?=" thì=" "chạy=" thì=" cái=" thì=" gì?=" thì=" tôi=" thì=" quang=" thì=" minh=" thì=" chính=" thì=" đại=" thì=" đi=" thì=" nà.=" thì=" "thuốc=" thì=" đó=" thì=" anh=" thì=" mới=" thì=" mua,=" thì=" em=" thì=" không=" thì=" thử=" thì=" nghĩ=" thì=" xem=" thì=" mình=" thì=" đã=" thì=" nợ=" thì=" anh=" thì=" bao=" thì=" nhiêu=" thì=" nư=" thì=" hôn=" thì=" sao?=" thì=" ">

34. Chương 34: Về Chuyện “cái Khẩu Trang”

Chớp mắt đã đến đầu tháng ba, Hường Dương Viễn rất xui xẻo... cậu bị viêm mũi nên vừa ra khỏi cửa đã hắt hơi liên tục, càng ngày càng nặng, đi làm việc bên ngoài không thể không đeo khẩu trang để tránh đủ thứ bụi bặm tấn công.

Tên Hùng Hạo Nhiên khôn khéo, rảnh rỗi không có việc gì làm liền dùng bút dạ màu vẽ vẽ lên khẩu trang của cậu.

Vẽ được vài lần, cuối cùng cậu cũng bùng nổ, bắt Hùng Hạo Nhiên đeo khẩu trang đã vẽ hình mũi heo đi cùng cậu ra ngoài, cuối cùng hai người còn chưa bước chân ra khỏi đồn đã bị lão Thường tóm gọn, dùng lí do hai người họ đeo linh tinh làm hỏng hình tượng của cảnh sát mà phạt hai người làm kiểm điểm ở cuộc họp hàng tuần.

Kết quả.... Hường Dương Viễn một tuần không thêm để ý tên kia luôn.

“Đồ đệ ngoan, tối nay đi đâu ăn cơm nào?”

Hường Dương Viễn nhìn không chớp mắt vào màn hình, không thêm để ý đến Hùng Hạo Nhiên.

“Tiểu tử tông của tôi ơi, anh nhận sai mà còn chưa đủ sao?” Hùng Hạo Nhiên thấp giọng: “Anh mời Ngài ăn bữa cơm thịnh tội có được không?”

Nói đến đây cậu lại muốn bùng nổ, mấy hôm trước của hôm trước trước của hôm trước trước trước, tên khôn khéo này cũng ăn nói nhẹ nhàng lừa cậu ra ngoài, kết quả, đến lúc tính tiền thì bảo quên mang ví, cuối cùng còn không phải cậu trả tiền sao!!!

“Hôm nay anh chắc chắn mang tiền mà.” Hùng Hạo Nhiên thành thật lấy ví nhét vào túi cậu: “Cho em, được chưa?”

Hường Dương Viễn im lặng một lúc, mở ví ra, quả nhiên, bên trong chỉ có hai tờ 10 tệ đáng thương nằm đó...

Hùng Hạo Nhiên cười hì hì: “Đồ đệ ngoan thông minh lên rồi ha.”

“...” Hường Dương Viễn ném ví lại cho anh ta rồi tiếp tục làm việc.

“Được rồi, đùa em thôi mà, thế em còn muốn giận đến lúc nào đây?”

Hường Dương Viễn dùng khoé mắt mà liếc anh, nghiêng răng nói, âm thanh nhỏ nhưng nghiêm túc: “Hùng Hạo Nhiên kia, em muốn chia tay!”

“Ha ha! Anh, không, nghe, thấy, gì, hết!” Hùng Hạo Nhiên đứng dậy, cầm theo tách trà đi rót nước như không có chuyện gì xảy ra.

Hường Dương Viễn nhìn theo lưng anh, cảm thấy mình lại bị đánh bại.

Từ Valentin xác định quan hệ đến giờ đã hơn nửa tháng, ngoại trừ Hùng Hạo Nhiên ngày càng chẳng khác gì lưu manh đùa giỡn cậu thì hình thức hai người ở chung của hai người vẫn chẳng khác gì trước đây. Nếu như không phải Hùng Hạo Nhiên chuyên chọn lúc không có ai xung quanh mà mặt dày hôn cậu rồi gọi một tiếng ‘người yêu’ thì cậu vẫn cho là lời thổ lộ hôm đó thật ra chỉ là cậu tưởng tượng ra...

Haiz, người khác bảo chuyện yêu đương đâu phải chuyện của một người, một chút cảm giác yêu đương cuồng nhiệt đều không thấy đâu, ngược lại cậu toàn bị anh ta chọc cho tức điên người.

“Nào, Hường Thang Viên, uống thuốc trước đã nào.” Dí một cốc nước đầy vào tay cậu, Hùng Hạo Nhiên ngồi xuống, lấy thuốc ra: “Há ra nào.”

Cậu tự nhiên nuốt vào, cầm nước uống, nước ấm vừa nha.

“Anh mới mua cho em khẩu trang mới, ở trong ngăn kéo bên phải đó.”

“Ồ.”

“Nhưng mà... có hai cái anh vẽ râu mèo lên rồi, cẩn thận đừng đeo nhầm nha.”

“...”

“Giờ đã có thể nói tối muốn đi đâu ăn chưa?”

“Ra chợ! 20 tệ đủ để mua đồ ăn.”

“Hải sản tươi có được không?”

“Anh mơ đi! Bác sĩ nói viêm mũi phải ăn nhiều rau dưa hoa quả.”

“Anh không phải bệnh nhân viêm mũi mà, có thể...”

“Không thể, nếu anh ăn ở nhà ăn thì em sẽ không nói gì.”

“Khà Khà, em đi đâu thì anh đó”

Hướng Dương Viễn tức giận trừng Hùng Hạo Nhiên, khoé miệng không nhin được mà cong cong, hơi ngẩn người, cơn giận cũng bay đi.

Nói chung là quen ở chung như vậy thì mới có thể yêu nhau đi? Ngược lại, cậu cũng không tưởng tượng được hai người tình nồng ý mật là như nào. Như bây giờ, cũng rất tốt.

35. Chương 35: Về Chuyện “sô Pha Là ‘đất Lạnh’ ”

Hướng Dương Viễn đứng trong bếp, quay lưng với cửa, hùng hùm khí thế làm thử món vừa học được – vịt nấu bia. Hùng Hạo Nhiên đi vào, miệng ậm ừ hỏi: “Đồ đệ ngoan, em để dao gọt hoa quả ở đâu thế?”

Hướng Dương Viễn tức giận quay lại, quả nhiên, tên chết tiệt kia đang ngậm một điều thuốc chưa đốt.

Cậu tìm dao gọt hoa quả trên giá rồi đưa cho tên kia, tiện thể giạt luôn điều thuốc trên miệng hắn xuống, ném vào thùng rác.

“Ê! Dù cho em bây giờ là quân gia nhưng em nghĩ mua thuốc lá không cần tiền sao?” (ko hiểu nên dịch bừa)

“Là em đang cứu anh, nghiện thuốc hại thân.” Hướng Dương Viễn không bị ảnh hưởng, cầm muối gõ lên tiếp tục đảo đồ.

“Hai ngày nay anh chưa hút điều nào đó!”

“Có muốn hút cũng đừng để em nhìn thấy!” Hình như hơi quá tay xì dầu, cậu có chút thất bại mà ném thử một miếng rồi thêm nước.

“Vậy anh ra ban công hút...” Hùng Hạo Nhiên trước khi quay người đi còn lưu luyến nhìn theo người bạn còn chưa được thực hiện sứ mệnh của mình đang nằm trong thùng rác kia... Cuối cùng cũng bỏ qua ý nghĩ nhặt lên để hút.

“Haiz, Hùng Hạo Nhiên này.”

“Sao thế?”

“Tìm cho em ít hành.”

“...” Thuốc bị ném mà còn bị sai bảo, lão đại Hùng Hạo Nhiên rất chi là mất hứng, lục trong đồng túi nilon tìm hành lúc này mới mua, mặt lạnh đưa cho Hướng Dương Viễn.

Hướng Dương Viễn tiện tay nắm luôn tay Hùng Hạo Nhiên.

Hùng Hạo Nhiên nhú mày, cười cười hỏi: “Không phải em cần hành sao?”

Cậu hơi dùng sức kéo anh về phía mình, một bên vẫn quấy nồi vịt, một bên quay đầu hôn nhanh lên môi anh, nói: “Đừng giận mà, em nấu cho anh ăn.”

Có một loại cảm giác được gọi là nháy mắt đã mở cở trong bụng, Hùng Hạo Nhiên vẫn còn thấy thèm thèm liến hôn lên trán cậu, vui vẻ hài lòng cầm dao ra ngoài gọt lê.

Ăn xong cơm, hai người làm ổ trên sô pha xem phim.

Một bộ phim rất nhàm chán, Hùng Hạo Nhiên xem không tập trung, Hướng Dương Viễn thì ngáp dài mấy cái rồi, ai cũng lười giơ tay chuyển kênh.

“Hướng Thang Viên này, bao giờ em mới chịu đến chỗ anh?” Véo véo mặt bánh bao của người kia, Hùng Hạo Nhiên tận dụng mọi lúc mà lấy phúc lợi của mình.

“Vì sao em lại phải chuyển đến chỗ anh? Ngại ngày nào cũng yên bình quá hả?” Hướng Dương Viễn hừ lạnh: “Đi làm bị anh nô dịch chưa đủ hay sao mà đến tan làm còn phải đến nhà anh nấu cơm châm trà rót nước hả?”

“Sao biết vậy? Tan làm anh hầu hạ em nhé.” Hùng Hạo Nhiên được voi đòi tiên, tay sờ xuống, sờ sờ sờ, tay lại sờ lên cổ người kia.

Hướng Dương Viễn cau mày, khinh bỉ nói: “Không biết nấu cơm, không biết dọn vệ sinh, đến quần áo cũng phải để em ném vào máy giặt, được hầu hạ kiểu này thì em xin thôi.”

“Khà khà, ai bảo em quá hiền lành cơ.” Hùng Hạo Nhiên cúi đầu, môi cọ cọ vào hai bên má với bên mắt cậu, Hướng Dương Viễn thấy ngứa ngứa mà lùi về sau nhưng vẫn không chặn được cái tên đang từng bước ép đến kia, đành đập đập người anh: “Ngồi tử tế cho em!”

Hùng Hạo Nhiên rất chi là bất mãn: “Sao thế? Là bạn trai của em mà còn không được có quyền lợi gì sao?”

Hướng Dương Viễn đỏ mặt quay sang bên cạnh, vòng vo đáp: “Em, em chưa quen như vậy. Hai người đàn ông, có chút lạ.”

“Em không phải thiên tài mà cũng biết chúng ta là đàn ông cơ đó!”

“Nhưng mà...” Cậu không được tự nhiên mà dời mắt đi: “Chỉ là... em cảm thấy chút sến...”

“Yêu đương vốn là chuyện sến sẩm rồi, em cứ quen là thấy tốt thôi.” Hùng Hạo Nhiên nghiêng qua, Hướng Dương Viễn cố lùi về sau, kết quả thành phí công.

“Hùng Hạo Nhiên! Cứ ngồi bình thường đi, ngồi gần không thấy nóng à!”

“Không nóng.” Hùng Hạo Nhiên lập tức đẩy cậu nằm xuống ghế: “Còn không mau thổ lộ với anh đi.”

“Thổ cái gì mà lộ! Không phải đã làm rồi sao!”

“Bối vì...” Hùng Hạo Nhiên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Em có nói thì anh mới hôn em.”

“...” Hướng Dương Viễn cảm nín nhìn anh một hồi, trên mặt chợt hiện vệt đỏ khả nghi, đành nói: “Muốn hôn thì hôn đi. Còn bày trò khởi động làm gì! Thần kinh!”

“Được rồi, được rồi. Tiểu tử tông, anh biết là em không chờ được mà.” Hùng Hạo Nhiên cười cười, tay nhẹ xoa cằm cậu, biểu tình bỗng nhiên nghiêm túc nhìn cậu.

Một lúc sau, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn môi cậu.

Hướng Dương Viễn vốn nghĩ lần này cũng giống mấy lần trước, chỉ chạm nhẹ rồi thôi, nhưng Hùng Hạo Nhiên lại không định làm như vậy, cọ cọ lên môi cậu rồi đột nhiên duỗi đầu lưỡi ra, tiến vào thăm dò đối phương ngay lúc cậu không phòng bị.

“A...” Hướng Dương Viễn ngạc nhiên tròn mắt, nhưng nhanh chóng bị cảm giác ẩm áp tê tê từ đầu lưỡi truyền đến mà vừa giận vừa xấu hổ nhắm tịt mắt lại.

Đi vào thăm dò đối phương, nhẹ nhàng cẩn thận liếm qua, vỗ về mà quán lên, còn có ý tứ câu dẫn.

Cảm xúc xa lạ làm đầu óc Hướng Dương Viễn đặc lại.

Cậu chưa từng nghĩ Hùng Hạo Nhiên sẽ có lúc ôn nhu dịu dàng như vậy. Thật sự rất lạ, vừa nghĩ đến chuyện người anh đang tỉ mỉ hôn là mình thì cậu chỉ thấy mặt đỏ tim đập, cực kỳ căng thẳng.

Nhưng...

Ngoại trừ căng thẳng, còn có một chút hưng phấn.

Giữa hai người đàn ông, thì ra cũng có thể tồn tại loại cảm giác như này a...

36. Chương 36: Về Chuyện “giết Gà Dừng Dao Mổ Trâu”

“Ê! Hùng Hạo Nhiên!” Vừa hét Hường Dương Viễn vừa suýt nữa đập bay người kia: “Anh đang làm gì thế hả!!!!”

Hùng Hạo Nhiên dùng sức đè người dưới thân, giọng có chút khàn khàn: “Hoặc là em nghiêm túc từ chối anh, hoặc là nằm yên cho anh!”

“Cái gì là nghiêm túc từ chối hả? Chẳng lẽ trên mặt em có viết bốn chữ ‘Dục cự còn nghênh’ hả?”

“Ngoan nào, đừng loạn.” Hùng Hạo Nhiên cúi đầu, tranh thủ gặm mấy phát: “Chúng ta đang lăn giường cũng không cần cho cả chung cư nghe đâu.”

“Giường cái đầu anh! Anh mà còn sờ loạn nữa thì em không khách sáo nữa đâu!” Hường Dương Viễn đỏ mặt đến mang tai, quả thực bị tên vô lại này đánh bại rồi.

Cậu thừa nhận, nụ hôn vừa rồi cho cậu cảm giác chân thực vô cùng, làm cậu đắm chìm trong đó, rất hưởng thụ. Nhưng cho dù có chân thực cũng không có nghĩa là chỗ đó đó bị sờ là dĩ nhiên! Dù sao cậu cũng là học sinh ngoan 20 năm, cộng thêm 2 năm là cảnh sát tốt, lúc này không gào không phản kháng thì mới là lạ đó!

“Hường Thang Viên này, rốt cuộc em có phải là đàn ông hay không?”

Hường Dương Viễn giận không có chỗ phát tiết: “Em nói không phải thì anh có không làm nữa không?!”

“Không thể! Dù em là đàn ông hay phụ nữ thì cũng thoát được.”

“... Đúng là làm khó anh rồi. Em cảm động đến chảy nước mũi luôn.”

“Khà Khà.” Hùng Hạo Nhiên nhân lúc đề tài chạy xa cả km, tiện tay làm bậy, cậu nắm lấy tay anh, lúng búng: “Đừng sờ mà...”

“Hường Thang Viên, anh không làm gì đâu. Chỉ dùng tay thôi có được không?” Hùng Hạo Nhiên hôn nhẹ lên khoé miệng cậu. Dùng biện pháp ôn nhu mà tiến công, ánh mắt kia... quả thực sắp chảy nước đến nơi rồi.

Hường Dương Viễn không đỡ được, đành nhìn chằm chằm trần nhà rồi nói: “Hình như chúng ta còn chưa đi đến mức này đúng không?”

“Vớ cả... Chúng ta còn chưa hiểu rõ nhau mà. Còn chưa biết có hợp hay không nữa. Vì thế liệu chúng ta có thể...”

“Hường Thang Viên! Có cần anh phải nhắc lại cho anh nhớ không? Chúng ta đã quen nhau 2 năm rồi.” Hùng Hạo Nhiên véo má cậu: “Hình như có người nào đó từng nói là vừa gặp anh liền nhất kiến chung tình ý nhỉ?”

“Hai năm không phải quá dài mà.” Hường Dương Viễn chớp chớp mắt: “Thời gian có dài thì mới hiểu được lòng nhau chứ.”

Hùng Hạo Nhiên không nhịn được mà bật cười: “Hường Thang Viên này, em thật là vô nhân đạo với anh.”

“Vì sao?”

Hùng Hạo Nhiên dừng một chút, nhẹ nhàng nắm tay cậu rồi đặt lên chỗ nào đó nóng bỏng của mình.

Hường Dương Viễn sợ hết hồn, không dám động đậy, mặt trắng bệch, nói: “Cái này... chuyện này... vấn đề này em còn chưa nghĩ đến...”

“Em có nghĩ đến hay không cũng không quan trọng, anh đã thay em nghĩ lâu lắm rồi.” Hùng Hạo Nhiên hôn cậu, môi lưỡi từng chút xâm chiếm lãnh địa.

Hường Dương Viễn mơ hồ hử một tiếng, không cam lòng ở thế yếu mà đáp trả.

Cuối cùng, Hường Dương Viễn vẫn bị anh làm cho ra một lần.

Hùng Hạo Nhiên nửa ngồi nửa quỳ trên sô pha, rút giấy dọn dẹp cho cậu. Còn Hường Dương Viễn thì gác tay lên che mắt, không động tĩnh, cậu giả chết, trong lòng đang tự an ủi bản thân, không có chuyện gì hết, coi như bị chó cắn một lần là được rồi.

Hùng Hạo Nhiên bắt đắc dĩ, sau khi ném giấy vào thùng rác thì kéo quần cậu lên, nghiêm túc ngồi xổm nhìn cậu đang

“Anh... đang làm gì thế...” Sau nửa ngày không có động tĩnh, cậu cuối cùng cũng nói, nhưng vẫn không chịu bỏ tay đang che mắt ra.

“Anh đang ngắm em đó.” Hùng Hạo Nhiên cười cười, vỗ vỗ bụng cậu: “Hường Thang Viên, em đừng bày vẽ bị người ta làm vậy bản thân thanh bạch được không? Người được lợi hình như là em đó.”

“Sao em lại thành người được lợi cơ chứ!” Hường Dương Viễn như đập phải đuôi lập tức bùng nổ, hùng hổ nói: “Em đâu có bảo anh làm! Là anh mặt quá dày, em không đành lòng từ chối anh thôi!”

Hùng Hạo Nhiên chắc chắn rồi nói: “Là anh mặt dày giúp em làm chứ không phải mặt dày bắt em khê rên, ôm anh rồi nói thật thoải mái đâu, cũng không bắt em nói ‘Nhanh một chút’ a”

Lời còn chưa dứt thì cậu đã vung tay đánh, nếu không phải Hùng Hạo Nhiên phản ứng nhanh thì hai cái răng cửa đã ‘lọt’ ở lại răng đi nhé’ rồi.

“Em cũng làm cho anh đó! Hoà!”

“Đúng đúng đúng, anh cực kỳ cảm động luôn.” Hùng Hạo Nhiên đặt mông ngồi trên sô pha, ôm người ta vào lòng: “Nếu như cậu em nửa ngày mới không tình nguyện làm một lần, làm đến chính mình sáng khoái rồi bỏ anh lại không thèm quan tâm, hại anh chỉ có thể tìm đồ để ngoạn động thủ, anh thật sự không biết tìm ở đâu nữa.”

Hường Dương Viễn mặt đỏ bừng, vẫn cố nói: “Em, em không có kinh nghiệm, anh không thể yêu cầu quá cao...”

“Dĩ nhiên rồi, cho dù em có không phục vụ chu đáo, anh vẫn phải chịu khó nhẫn nhịn mà hậu hạ em đến sướng cả người. Thầy của em là tốt nhất đúng không?”

Hường Dương Viễn lườm anh một cái: “Sắc quỷ! Em quyết định sau này sẽ theo kiểu Plato!”

“Ồ...” Hùng Hạo Nhiên gật gật đầu, một lúc sau hỏi: “Plato là tư thế như nào vậy?”

“Anh biến đi!!!!”

Hường Dương Viễn giấy giữa muốn đánh nhau một trận, cuối cùng vẫn là bị người ta áp xuống ghế mà gặm.

^^^

Lối diễn giải nổi tiếng nhất về tình yêu đồng tính nằm trong tác phẩm Bữa tiệc của Plato (427-347 TCN), nó được bàn đến và được xem như một loại quan hệ lý tưởng hơn và hoàn hảo hơn là thứ tình yêu dị tính tầm thường giữa nam-nữ. Tình yêu đồng tính theo Plato ít liên hệ tới tính dục vì ông tin rằng tình yêu và lý trí nên hòa vào với nhau. Ngày nay, yêu theo kiểu “platonic” hay “hồn bướm mơ tiên” mang nghĩa tình yêu không có tính dục giữa hai thanh niên.

Nói chung là bạn Bánh Trôi muốn thanh thủy văn =))))))))))

37. Chương 37: Về Chuyện “tình Cờ Phát Hiện Bí Mật”

Cuối tháng ba, đồn trưởng Thường để Hường Dương Viễn viết một tờ tuyên truyền chủ đề ‘Phát huy chính khí’ đầy khí thế để đưa lên phân cục tham gia hội thi quan trọng.

Lúc bàn giao nhiệm vụ, đồn trưởng Thường còn cường điệu: “Đồng chí Hướng Dương Viễn, mục tiêu của đồng chí chính là giải nhất, phải làm cho đồn ta vẻ vang đó!”

Hướng Dương Viễn chịu áp lực như núi nhưng vẫn đồng ý, hết cách rồi, ai bảo cậu là người duy nhất trong đồn học văn cơ chứ, không đánh lại người ta còn chưa tính, lại còn phải viết tuyên truyền, làm sao để sống đây chứ!!!

Ra khỏi phòng đồn trưởng, Hướng Dương Viễn lập tức lên website chính thức của phân cục, tìm danh sách khen thưởng mấy năm trước, rồi sẽ tìm người quen phỏng vấn chút để làm cho tốt.

“Ủi chà, sao phải tìm vất vả thế, đồn ta có một người đó a!” Sau khi Lục Tây biết chuyện liền vỗ vỗ vai Hướng Dương Viễn rồi quay ghế cậu 180 độ, làm cậu đối diện với ai đó đang vắt chéo chân đọc báo trên sofa: “Tiêu đề tôi đã nghĩ thay cho cậu luôn rồi. Đặt là ‘Tôi và Đại anh hùng, những chuyện cần kể’, cậu thấy rất hấp dẫn đúng không?”

“Củ rích! Tiêu đề kiểu này 10 năm trước còn không thèm dùng ấy.” Đoạn Dao Dao khinh bỉ: “Còn không bằng đặt là ‘Rèn luyện trong băng lửa, quần quýt yêu hận, sự thật về tình nhân đại chúng tại đồn công an XX’ còn hay hơn.”

“Hừ, cô cho là đang viết bài cho tạp chí tri âm hay sao thế? Buồn nôn chết người ta.” Lưu Đại Võ hững hờ gia nhập: “Tôi thấy phải đặt là ‘Tin cực nóng cho các bạn đây, cuộc sống của cảnh sát lưu manh, những điều bạn chưa biết’, Dương Viễn, cậu thấy sao?”

“Ông nói gà bà nói vịt, làm sao anh biết hết được người ta sống như nào.” Đoạn Dao Dao không phục: “Chủ đề của người ta là ‘Phát huy chính khí’ đó, lưu manh đến lưu manh đi, ai cho anh đặt vậy được!”

“Dương Viễn này, cậu đừng nghe hai người họ nói mò, tiêu đề bài viết phải đơn giản, như tôi đặt là vô cùng ổn rồi!” Lục Tây cực lực đề cử.

Mặt Hướng Dương Viễn không cảm xúc, nửa ngày sau mới nghiêng răng nhả chữ: “Mấy người, biến, đi, cho, tôi...”

Quần chúng vây quanh cuối cùng cũng im lặng, Hướng Dương Viễn mở danh sách, đối với nhân vật chính mọi người đề cử là Hùng Hạo Nhiên hoàn toàn không nhìn đến.

Trêu nhau sao? Muốn cậu ca tụng công đức trên trời của tên khốn nạn mười phần kia á, sợ là bản thảo còn chưa viết xong thì lương tâm của cậu đã bị mấy chữ đầu tiên giết chết rồi. Đây là ‘Phát huy chính khí’, nếu sau này có chủ đề ‘Vạch trần hiện tượng không văn minh’ thì cậu đương nhiên chọn Hùng Hạo Nhiên làm nhân vật chính, nhất định là câu chữ dạt dào, chữ tuôn như nước luôn.

Lật tìm trong danh sách khen thưởng của hệ thống công an thành phố trong mười năm qua, Hướng Dương Viễn ôm vận may tìm tìm, không quá vài tờ, cậu thấy một cái tên, cậu nghĩ mình hoa mắt quá rồi.

Cảnh sát điều tra của năm 2004 – Hùng Hạo Nhiên.....?????

2004? Khi đó Hùng Hạo Nhiên mới 23 tuổi, còn trẻ hơn cậu bây giờ mà đã cầm bằng khen rồi á?! Có nhầm không vậy? Hay là đánh nhầm tên? Hay là trùng tên? Hướng Dương Viễn nhất thời không biết nên nghĩ sao nữa. Theo bản năng quay đầu nhìn người đang ung dung đọc báo kia.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt ‘nóng bỏng’ của cậu, Hùng Hạo Nhiên ngẩng lên, cười híp mắt rồi gửi cho cậu một cái hôn gió không tiếng động.

Hướng Dương Viễn lập tức quay đầu đi, trên mặt nóng rực, tim đập thành thịch.

Khốn nạn, càng ngày càng không kiêng kỵ gì, chẳng lẽ anh ta không phát hiện mọi người trong sở gần đây toàn lồi hai người ra đùa sao? Phiền anh khiêm tốn một chút có được không hả?”

Đem lực chú ý tập trung vào danh sách kia, Hướng Dương Viễn tập trung suy nghĩ một lúc, cảm thấy khả năng trùng tên có vẻ lớn hơn. Nghĩ bằng đầu gối cũng biết, tên phía sau kia là tên lừa, là tên tam quan bất chính, có thể ở lại trong ngành cũng bị nhiều người oán trách rồi, sao lại lấy được bằng khen có chứ!

Năm 2004, tại chuyên án XXX lập công hạng ba, Hùng Hạo Nhiên.

...

Hướng Dương Viễn cơ hồ muốn đập cái tên kia xuống.

Lại đi xuống.

Năm 2006, công tác an ninh XXX lập công hạng nhất, Hùng Hạo Nhiên.

Năm 2007, chuyên án XXX lập công hạng hai, Hùng Hạo Nhiên.

Hướng Dương Viễn có chút buồn bực mà lật trang liên tục, ngoài mong muốn là mấy năm sau không còn thấy tên của Hùng Hạo Nhiên nữa.

Gần đây có một lần là năm ngoái bắt được tên cướp kia thì lập được công hạng ba, Hướng Dương Viễn có biết vụ này.

Lẽ nào, thật sự là cùng một người sao? Hướng Dương Viễn trầm tư một lúc lâu, trong lòng có chút mơ hồ! Chợt nhớ đến Hùng Hạo Nhiên không chỉ một lần đánh trống lảng mỗi khi nhắc đến chuyện đó.

“Nhớ năm đó, lúc anh ở đội hình sự...”

Mỗi lần nghe anh ta nói vậy, cậu không nhịn được muốn hỏi cho ra nhẽ nhưng lần nào cũng bị chuyển chủ đề.

Nhiều lần như vậy làm cậu cũng thật sự cho là anh đang khoác lác thôi.

Không ai nói cho cậu biết quá khứ của Hùng Hạo Nhiên ra sao, có phải anh từng tham gia đội hình sự không? Anh đến đồn lúc nào? Vì sao lại mệt mỏi như vậy? Rồi vì sao lại nhiều người tôn trọng anh như thế? Tại sao mỗi khi có vụ án lớn thì lại bị điều đến đội hình sự? Đồn trưởng Thường lần nào cũng đồng ý để anh đi mà người bên đội hình sự, có vẻ cũng rất thân quen với anh...

Hướng Dương Viễn yên lặng tắt danh sách kia đi, không hiểu vì sao, trong lòng có chút buồn bực.

38. Chương 38: Về Chuyện “ngày Càng Lún Sâu”

Hướng Dương Viễn không vui.

Hùng Hạo Nhiên ngồi xuống cạnh cậu liền cảm thấy bầu không khí nặng nề oán niệm.

“Hướng Dương Viễn này, em chưa ăn no à?” Tỉ mỉ nhìn ngó một lượt, Hùng Hạo Nhiên càng xác định trận oán niệm kia không phải ảo giác của mình: “Có cần anh mua bánh bao cho em không?”

“Anh nghĩ em là anh hay sao?” Hướng Dương Viễn tức giận xoay người, gõ gõ máy tính.

Hùng Hạo Nhiên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không phải vì em không viết được gì nên trút hết lên anh chứ?”

“Em không rảnh! Đi uống trà của anh đi, đừng làm phiền em làm việc!”

“Ồ...” Hùng Hạo Nhiên bỗng dừng ngoan ngoãn nghe lời, cầm cốc lên đi chỗ khác.

Lén lén quay đầu lại, cậu thừa dịp mọi người không để ý liếc nhanh tên kia một cái, tên kia đang ung dung đặt điều thuốc dưới mũi mà ngủ, bộ mặt rất hưởng thụ.

Không hiểu sao, nếu như bình thường cậu nhìn thấy bộ dạng này thì sẽ mắng anh ta là quỷ lười nhưng lúc này trong mắt cậu, động tác này, biểu cảm này đầy vẻ khiêu gợi...

Cậu sực tỉnh, cậu ý thức được mình vừa bị tên kia mê hoặc, vừa giận vừa xấu hổ, chỉ muốn đập đầu xuống bàn thôi.

“Em muốn hỏi anh chuyện này, anh phải trả lời thật lòng cho em.”

Sau khi tan làm, Hướng Dương Viễn ngồi sau lưng Hùng Hạo Nhiên, dựa vào lưng anh vì không thấy được biểu tình của anh nên lấy hết dũng khí mà hỏi.

“Em không nên hỏi chuyện quá riêng tư nhé, thầy em sẽ xấu hổ lắm đó.” Tiếng cười của Hùng Hạo Nhiên bị gió thổi bay phân nửa, chỉ nghe được đứt quãng.

Cậu đặt nhẹ tay lên eo anh, lại thấy do dự lần nữa.

“Hương Thang Viên?”

“Không có gì, lo lái xe đi.”

“Tiểu tử này, em chơi anh à?” Hùng Hạo Nhiên đưa một tay, vỗ vỗ lên mu bàn tay cậu, rồi nắm lấy đặt lên bụng mình để cậu ôm trọn anh: “Ôm chặt chút, anh muốn tăng tốc.”

Hương Dương Viễn nhăn mặt, véo bụng anh một phát, thành công nghe được tiếng kêu đau đớn.

Ăn tối xong, ngoài trời bắt đầu tí tách mưa, hai người đành ngồi sofa xem TV.

“Hương Thang Viên, em có muốn không?” Thỉnh thoảng sờ sờ người cậu, Hùng Hạo Nhiên dần muốn làm chuyện khác, thế là phờ vờ quyến rũ của mình ra, thổi nhẹ vào tai cậu. Người ta đang bày vẽ mỹ nam kế đó nha.

Hương Dương Viễn còn đang tập trung xem quảng cáo, không phản ứng kịp, ngơ ngác hỏi: “Muốn gì cơ?”

Hùng Hạo Nhiên cười xấu xa, tay lướt xuống, chạm lên tiểu gia khoả đang mềm nhũn cách lớp quần thể thao kia.

Một loạt ký ức khiến người ta đỏ mặt tim đập ồa về làm mặt cậu đỏ bừng, cậu vội vàng ngăn tay anh lại, lắp bắp: “Anh, anh, anh muốn làm gì... hả?”

“Ài, vợ chồng với nhau, mấy vấn đề này không cần ngày nào cũng hỏi chứ.” Hùng Hạo Nhiên cường thế đè người kia xuống, đầu gối chen vào giữa hai chân cậu, mạnh mẽ ma sát lên: “Em không thấy buồn chán sao, không muốn tiêu khiển chút sao?”

“Không hề buồn chán! TV hay cực kỳ...” Hương Dương Viễn đã biết phản kháng là vô hiệu mà trong lòng cậu cũng không muốn cự tuyệt. Chỉ là hôm nay có nhiều chuyện nên có chút mất tập trung.

Hùng Hạo Nhiên găm găm cổ cậu, bắt mãi: “Hương Thang Viên!”

“Hả?” Hương Dương Viễn cuối cùng cũng nhìn thẳng vào anh.

“Em cố tình à?”

“Sao thế? Không phải em rất phối hợp sao? Không hề động đậy mà.”

Hùng Hạo Nhiên cầm nín: “Em không chạm vào anh thì anh tiếp tục kiểu gì?”

“À...” Hương Dương Viễn hiểu ra, chủ động cởi quần Hùng Hạo Nhiên, bộ dáng muốn tốc chiến tốc thắng.

“Này này này này này!” Hùng Hạo Nhiên gạt quần xuống dưới đất, chặn động tác tiếp theo của Hương Dương Viễn, ấn tay cậu xuống sofa: “Em mà còn làm như vậy thì anh sẽ phản nản với tú bà về thái độ phục vụ của em đó nha!”

Cậu nhìn anh như nhìn một tên ngốc, tức giận nói: “Ai bảo anh bắt đầu cơ! Em sẽ tố cáo anh đi phiêu kỹ!” (đúng ra là chơi gái cơ nhưng Bánh Trôi đâu phải gái nên để từ cổ chút)

“Được, đồng chí cảnh sát ơi, bây giờ em hãy dùng bàn tay nhỏ nhắn của em để bắt anh đi.” Hùng Hạo Nhiên cười đến *** đang, Hương Dương Viễn nhìn mà chỉ muốn tát lật mặt.

“Anh rốt cuộc có muốn nữa không?”

“Em nói tiếp tục thì anh sẽ tiếp tục thôi.” Hùng Hạo Nhiên thả tay cậu ra, cúi người, hôn sâu cậu: “Tất cả đều nghe em.”

Hương Dương Viễn bị anh khiêu khích đến có cảm giác, vòng tay qua cổ anh, thấp giọng nói: “Đến đây đi!”

Hùng Hạo Nhiên nhẹ nhàng cười, rất chuyên nghiệp mà vuốt ve tiểu Thang Viên, hai tay không nặng không nhẹ mà xoa bóp nó, Hướng Dương Viễn thuận theo dục vọng của mình, vừa thở hổn hển vừa nói: “Đừng đùa nữa, khôn nạn.”

Hai chữ ‘khôn nạn’ cuối cùng, mắng người mà chẳng thấy chút khí thế nào, giống như là đang gọi biệt danh của ai đó vậy.

Hùng Hạo Nhiên hôn cậu, lấy từ trong túi quần ra một thứ.

Hướng Dương Viễn mở to mắt, sau khi nhìn rõ là vật gì thì suýt nhảy dựng: “Anh đeo nó thì làm sao vào được hả?”

Hùng Hạo Nhiên suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu em không ngại thì không mang cũng không sao.”

“Em để ý!” Hướng Dương Viễn đầu óc đã hỗn loạn, hình như có việc gì đang vượt khỏi tầm kiểm soát của cậu rồi a.

“Vậy thì anh đeo nhé.” Hùng Hạo Nhiên dứt khoát xé gói.

“Không cho!”

“Vậy thì không đeo nữa...” Tư thế chuẩn bị vứt đi.

“Không được!”

“...” Hùng Hạo Nhiên bó tay: “Rốt cuộc em muốn anh phải làm sao?”

Hướng Dương Viễn giãy giụa muốn ngồi dậy, ai ngờ vừa nâng eo đã làm cho Hùng Hạo Nhiên nhân cơ hội hai ba phát là lột sạch cậu.

Đồng chí cảnh sát Dương Viễn xấu hổ vô cùng, thẳng thắn giả chết, lại cosplay đà điểu châu Phi.

“Này, Thang Viên, em đừng có lần nào cũng dùng chiêu này chứ.” Hùng Hạo Nhiên nắm lấy dục vọng nửa ngẩng đầu của cậu, uy hiếp nói: “Không muốn thì thôi, em đừng bày vẽ như anh chuẩn bị cưỡng *** em như này chứ!”

Tai Hướng Dương Viễn nóng lên, vội vã hét lên: “Ai bảo là không muốn hả!”

39. Chương 39: Về Chuyện ‘lần Đầu Tiên’

Các cụ có câu ‘Lời không thể nói lung tung...’

Cuối cùng, Hướng Dương Viễn cũng hiểu được cái sự huyền bí trong câu nói đó.

“Họ Hùng kia, em có thể đổi ý không?”

Hùng Hạo Nhiên mới đưa một ngón tay vào, Hướng Dương Viễn đã xấu hổ muốn làm đào binh luôn, cảm giác khó hiểu, quái dị, đặc biệt không thoải mái khi bị xâm lấn thật sự làm cậu muốn học máu luôn.

“Em thấy sao?” Giọng Hùng Hạo Nhiên mang theo *** nghe trầm thấp, gợi cảm: “Em muốn làm anh đau lòng thì cứ việc chạy.”

Hướng Dương Viễn trầm giọng rên lên, vui mặt vào sô pha.

“Hướng Thang Viên, mong em thật là tròn.” Hùng Hạo Nhiên vừa cười vừa tăng thêm một ngón tay.

Hướng Dương Viễn khẽ run, phía sau không tự chủ mà co rút: “Đau quá...”

“Hà? Thật à?” Hùng Hạo Nhiên vội rút tay ra, xoa xoa miệng huyệt.

Cậu im lặng một lúc lâu rồi mới ấp úng nói: “Giả đó, em thuận miệng thôi...”

“...”

“Hùng Hạo Nhiên.”

“Hả?”

“Anh... có thể... đừng quá bạo lực được không?”

Hùng Hạo Nhiên dở khóc dở cười ôm eo, cắn cắn tai cậu: “Anh đã bạo lực với em bao giờ chưa?”

“Ai biết được đó. Biết đâu anh là người trên giường một đẳng, xuống giường một nẻo thì sao...”

“Em mà còn trêu anh nữa là anh không làm nữa đó.” Hùng Hạo Nhiên bất ngờ ngậy người một lúc rồi cười, cắn mạnh lên vai cậu rồi tiếp tục ‘cần cù’ làm việc ‘mở rộng bờ cõi’.

Nơi xấu hổ phía sau bị nói ra, còn bị chọc vào chọc ra, Hường Dương Viễn dù mang tâm tình mặc kệ rồi nhưng vẫn xấu hổ giấu mặt vào ghế, đáng tiếc, lúc đang lúng túng gần chết thì cậu lại có cảm giác: “Ừm... có thể được rồi...”

“Đồ đệ ngoan không đợi được nữa sao?”

“Nhắm vừa thôi!” Hường Dương Viễn thấy mình sắp bốc cháy đến nơi rồi.

“Vậy thì anh vào nha”

“.. Chờ đã chờ đã!”

“...”

Cậu yên lặng một lúc, hít thật sâu rồi cắn chặt răng: “Được rồi.”

“Ngốc.” Hùng Hạo Nhiên hôn vai cậu, phát ra âm thanh phiền tình, nhân lúc đối phương đang thất thần mà đưa phần thân nóng rực của mình vào.

“Á...” Hường Dương Viễn siết tay lại, cả người căng cứng, may mà Hùng Hạo Nhiên không manh động mà để ý lo cho cậu trước nên cậu cũng không thấy quá đau.

“Hường Thang Viên, anh muốn làm điều này lâu rồi. Em thật chặt.”

Hơi thở của anh nóng rực, độ nóng không khác vật đang chôn trong người cậu, bá đạo mà thiêu đốt cậu, không thể phủ nhận, tia lý trí cuối cùng của cậu đã bốc cháy mất rồi. Hường Dương Viễn nắm chặt thành ghế, giọng nghèn nghẹn, nhưng đầy kiên định: “Em thích anh, Hùng Hạo Nhiên...”

Lần đầu tiên của hai người, Hường Dương Viễn bị trêu đùa không nhịn nổi, sau khi Hùng Hạo Nhiên lui ra, cả người cậu run run.

“Thì ra... đàn ông với đàn ông... là độ khó như vậy a...” Cậu vô lực nằm sấp trên sofa, cảm giác như vừa sống lại: “Tình yêu đồng tính thật không dễ dàng.”

“Đừng có mà giả chết. Lúc này em cao trào còn nắm chặt tay anh không buông đó.” Hùng Hạo Nhiên cười cười, động tác trên tay rất nhẹ nhàng.

“Hừ, tuy là rất mệt nhưng cảm giác cũng được.” Hường Dương Viễn hiếm khi không biêt nữ, có lẽ là quay lưng lại với người kia nên cứ nói thôi: “Thêm lần nữa cũng không sao.”

Hùng Hạo Nhiên yên lặng một lúc, rồi nói: “Được thôi.”

Hường Dương Viễn bỗng quay người lại, nắm tay anh xin tha.

Hùng Hạo Nhiên cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu. Cậu vòng tay qua cổ anh đáp trả.

Hôn một hồi, Hường Dương Viễn bỗng bật cười.

“Có chuyện gì?” Hùng Hạo Nhiên véo véo má cậu, thích không dừng được.

“Từ lần đầu tiên em nhìn thấy anh, em chưa từng nghĩ đến chúng ta sẽ có ngày này.” Hường Dương Viễn chớp chớp mắt, khẽ vuốt lên vết thương trên tay phải của anh: “Ngày đó, em nghĩ chỉ cần mình được làm cộng sự của anh thì em đã rất hạnh phúc rồi.”

“Ngốc. Thổ lộ sớm với anh là được rồi.”

Hương Dương Viễn vừa định kết luận kiểu như định mệnh a định mệnh, duyên phận a duyên phận, tình yêu tình báo đủ kiểu thì đã nghe anh nói: “Em nói sớm thì có phải anh đã được làm với em từ sớm rồi không.”

Kết quả nằm trong dự tính: Có người bị đập khỏi ghế sofa.

40. Chương 40: Về Chuyện “trước Cơn Bão”

Một ngày bình yên trôi qua trong âm ỉ.

Bình yên bởi vì khu quanh đây dạo này rất yên bình, không có vụ náo loạn lớn nào. Âm ỉ bởi vì những vụ nhỏ nhỏ bình thường vẫn xảy ra làm mọi người không biết là nên khóc hay nên cười.

Một con cún nhỏ trong khu chung cư mất tích, có người ồn ào muốn nhảy lầu, có nhà bị trộm, có người uống say rồi làm loạn trên đường, cảnh sát đều bị huy động.

Nhưng mà, điều làm Hương Dương Viễn cảm thấy vui vui là dạo gần đây lương tâm Hùng Hạo Nhiên ‘thức tỉnh’ sẽ giúp đỡ làm mấy việc trên bàn. Lưu Đại Võ rất chi là kinh ngạc với việc này, mỗi lần thấy Hùng Hạo Nhiên bận rộn làm việc bàn giấy, anh đều không nhận được mà dùng ánh mắt kì dị nhìn chằm chằm.

Hùng Hạo Nhiên bị nhìn đến bực mình, quay qua trừng mắt làm Lưu Đại Võ vội quay đi.

Cuối cùng Hương Dương Viễn phải bỏ mục phỏng vấn, dành hai buổi tối để viết một phần bình luận mang tính thời sự, sau khi đem đi thi liền dành được giải nhất. Đồn trưởng Thường được mặt mũi, cực kì vui mừng, còn muốn mời cậu một bữa.

Tất cả đều không tệ lắm, cuộc sống như này đã làm cậu rất hài lòng rồi.

Nếu như con gấu kia không bị ăn đến quen miệng rồi bỏ bớt ‘vận động hàng ngày’ thì càng tốt hơn nhiều nhiều lắm.

Đùa nhau à? Cậu là cảnh sát, mỗi ngày cần dùng tinh lực dồi dào vào giải quyết công việc, vậy mà tối nào cũng bị ép sạch là sao????

Vào tháng 5, cuối cùng Hương Dương Viễn cũng kiếm được một cái phép để về nhà.

Hùng Hạo Nhiên thoáng có ý kiến nhưng bị bơ luôn.

“Yên tâm đi, em sẽ mang đồ ngon về cho anh.” Buổi tối trước khi đi, Hương Dương Viễn đang xếp hành lý nhìn Hùng Hạo Nhiên ngồi trên giường làm bộ muốn nói rồi thôi mà buồn cười, nói: “Cũng chỉ có 3 tuần thôi mà, qua nhanh thôi.”

Hùng Hạo Nhiên cười cười gật đầu.

Không hiểu sao cậu thấy nụ cười kia có chút miễn cưỡng.

Tên mặt còn dày hơn tường thành này mà buồn sao? Không có cơ hội nặn mặt anh như nhồi bánh bao thì thật là phí.

Tuy là rất muốn thưởng thức đáng về buồn rầu của anh nhưng cậu biết rõ 8/10 là đang vờ vịt tranh thủ đồng tình. Rất đau lòng là cậu cũng bị mềm lòng, ngồi xuống cạnh anh, hôn lên mặt anh như hôn trẻ con một cái rồi nói: “Không thấy anh vận lại, em thật không quen nha.”

Hùng Hạo Nhiên ôm cậu vào lòng lập tức khôi phục bộ mặt lưu manh: “Em nhẹ nhàng với anh như này, anh cũng thật không quen nha.”

Cậu cười lớn. Hai người bọn họ quả nhiên không hợp với ba cái trò dịu dàng, thăm thiết này được.

“Tối thứ 6 hàng tuần nhớ đưa báo cáo tình hình ma túy cho bên chống tệ nạn đó, không nhớ được thì viết giấy note em dán trên máy tính, khi nào về em sẽ dọn dẹp đồng hồ hỗn loạn của anh.” Điều không thể bỏ được ngoại trừ người này còn có một lượng lớn công tác kia.

Hùng Hạo Nhiên ngoan ngoãn gật đầu.

“Còn có, báo cáo tuần tra phòng cháy chữa cháy nữa, nếu mà quên thì bên trị an sẽ giết người đó.”

“Ừm.”

“Lúc ghi chép án phải viết cẩn thận, viết xong thì kiểm tra lại một lần, đừng có ghi sai gì.”

“Thời điểm tra án phải cẩn thận, ghi chép xong kiểm tra một lần, đừng sai sót gì.”

“Đi tuần nhớ khách sáo chút, cẩn thận không là ăn mắng đó.”

“Ồm.”

“Còn có “

Lời còn chưa nói hết, Hùng Hạo Nhiên đã chịu không được mà nhảy vào: “Hương Thang Viên kia, em quên là ai dạy em những thứ này sao? Em đang xem thường thầy em sao?”

Hương Dương Viễn khịt mũi khinh thường: “Không thừa đâu. Anh nên mừng vì em là căn chính miêu hồng, đổi lại là người khác làm học trò, khẳng định không đến hai ngày sẽ bị anh dẫn vào con đường tà đạo.”

Hùng Hoạ Nhiên cười cười, vuốt tóc mai của cậu. Hương Dương Viễn nhìn anh một hồi: “Anh không có gì muốn nói với em sao?”

“Ngoại trừ muốn em, thì không còn.”

“Thật sao?” Hương Dương Viễn nghi ngờ, nheo mắt nhìn: “Sao em lại thấy anh có một bụng đầy lời muốn nói vậy? Vẫn kìm nén sao?”

Hùng Hạo Nhiên nhíu mày, quay người đề cập xuống, nói: “Anh đúng là đang kìm nén. Còn rất nhiều chuyện chưa có làm đâu. Có muốn đêm nay làm hết một lượt không?”

“...”

Hôm sau, Hương Dương Viễn lột một thân mệt mỏi lên tàu.

Đây là lần đầu tiên gặp cha mẹ sau khi ‘thất thân’, tâm tình cậu lúc này rất rối rắm. Cậu thấy mình có lỗi với sự kỳ vọng của mẹ, trong lòng có chút kích động ngu ngốc muốn tự thú để hưởng khoan hồng.

Sau hai ngày xoắn xuýt, cuối cùng đã điểu Châu Phi Hương Dương Viễn cũng thuyết phục được mình. Cũng không phải chuyện gì lớn, mẹ cũng sẽ không giục mình đi xem mặt, chờ qua một thời gian nữa thì tính đi.

Thế nên, sau khi ở nhà mấy ngày, khi mẹ cậu nhắc đến Trúc Thanh Mai, cậu liền bỏ ra một phút để nhớ ra đó là ai, sau đó giật bắn mình.

“Dì Lý có hỏi thăm ý của cô ấy rồi, cảm thấy cô ấy cũng có ý với con đó. Con có muốn suy nghĩ chút không?”
Lúc này, mẹ Hương hạ dao xuống miếng đậu phụ, thuận tiện liếc con trai một cái: “Dù sao con cũng không còn nhỏ nữa.”

“Dì Lý... có phải nhầm lẫn gì không?” Hành động hôm đó của cậu làm giờ nghĩ lại còn thấy ghê nữa là. Cô nàng đó rót cuộc khẩu vị kiểu gì mà đến giờ vẫn không quên được vậy?

“Sao mẹ biết. Dì Lý đã duyệt vô số người rồi, tuyệt đối không nhầm được đâu.”

“Nhưng mà...” Hương Dương Viễn khó chịu, mím môi: “Con, con thấy bọn con không hợp nhau.”

“Ồ.” Mẹ Hương ngược lại, rất bình tĩnh nói: “Không thích hợp thì thôi.”

“Mẹ?” Cậu cẩn thận nhìn mẹ: “Mẹ không tức chứ?”

“À không. Quan trọng là con có thích hay không thôi. Mẹ chỉ hỏi ý kiến của con. Mẹ nghĩ không chừng con thích con nhà người ta mà ngược không nói thôi.”

“Vâng...” Hương Dương Viễn lo lắng, rũ mắt xuống, kiên định nói: “Con, không thích cô ấy.”

^^^^

Có ai còn nhớ cô nàng Trúc Thanh Mai và buổi xem mặt không? =))))

: căn chính miếu hồng: ở thời hiện đại, cụm từ này dùng để chỉ Đảng cộng sản Trung Quốc, đời sau của các chiến sĩ hồng quân, với người nhà của cách mạng đi trước. Trong đó, một vài đời sau của các danh nhân dễ bị xã hội để ý. Một vài đời sau của các vị chiến sĩ sẽ thừa kế và phát huy tinh thần của đời trước, cũng có một vài thành phần sau khi sống trong cuộc sống sung túc, giàu có sau này, xuất hiện tác phong hủ hoá, sa đọa, phải chịu phê bình (Theo baidu)

Mình còn tìm được một bài trên một trang web khác:

Nó có nghĩa đen là rẽ (nguồn gốc) chân chính, cành lá khỏe mạnh. Nghĩa bóng: chỉ người đã từng kiên quyết/vững vàng trong chính trị.

41. Chương 41: Về Chuyện “cú Điện Thoại Dẫn Đến Phong Ba”

“Đồ đệ ngoan, ở nhà làm những gì vậy?”

“Ăn, ngủ.”

“Ừm, tốt. Tự vô béo đi rồi khi nào về anh hăm.”

“Cút!”

“Ha Ha Ha...”

“Công việc có biết làm không đó? Không biết gì thì hỏi em đi.”

“Hừ, làm gì có chuyện thầy đi hỏi trò chứ.”

“Anh cứ tự huyền đi. Cứ chọc cái sọt đi rồi về em cũng không dọn cho anh đâu.” (chọc cái sọt = làm hỏng việc)

Bên kia Hùng Hạo Nhiên cười hề hề, nói: “Em ít quan tâm chuyện công việc đi, anh có thể làm được mà. Ngược lại, nếu như em để anh biết em dám ra ngoài thông đồng với em gái nào thì anh sẽ cho em sống không nổi luôn.”

Hướng Dương Viễn đỏ bừng mặt: “Ai thêm quẩn anh!”

Ngữ khí thẹn quá hoá giận đã xuất hiện, bình thường tiếp theo là thời cơ để đùa bỡn nhưng Hùng Hạo Nhiên lại không nói gì hết.

Cậu thấy không quen nên hỏi luôn: “Hùng Hạo Nhiên này, anh sao vậy? Bận đến ngu người luôn sao?”

“... Vớ vẩn! Anh đang phải làm việc của hai người đó!” Hùng Hạo Nhiên khoác lác không biết ngượng.

Hướng Dương Viễn kín đáo nhắc nhở: “Bình thường việc của hai người em vẫn làm được hết đó thôi...”

Hùng Hạo Nhiên ồ một tiếng dài, yên lặng một lúc, đột nhiên nói một câu không liên quan: “Hướng Thang Viên này, anh chợt phát hiện ra là tính tình của em cũng không tệ.”

“Giờ anh mới biết sao?” Cậu buồn cười: “Nếu như không tốt thì có thể bao dung mặc kệ anh hoành hành đến giờ sao!”

“Ồm... bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng đừng giận anh nhé.”

Cậu không hiểu gì hết: “Đang yên đang lành thì sao phải giận?”

Bên kia không nói gì.

“Này này này, đừng có mà dọa nhau chứ. Có phải anh đã làm gì có lỗi với em rồi giờ chợt dạ không?”

“Đâu có.”

“Em thấy có đấy.” Cậu càng nghĩ càng nghi.

“Này, Hướng Thang Viên! Anh gọi cho em là để nói chuyện tình cảm yêu đương, em đừng có hơi tỷ là ầm ĩ chứ!”

“Em thấy người hơi tý là ầm ĩ là anh mới đúng!”

“Còn lớn tiếng nữa là anh cúp máy đó.”

Cậu vốn đang nóng, vừa nghe lời này liền giận không có chỗ phát tiết, cũng không nghĩ gì mà cúp máy luôn.

Ai sợ ai chứ! Chỉ có anh được uy hiếp còn tôi không được sao!

Nhất thời bùng nổ, sau mấy phút liền hối hận.

Nghĩ đến chuyện buổi sáng của bọn họ, một người thì đi làm, một người ở cùng gia đình, căn bản không liên lạc được. Buổi tối muốn gọi điện tán gẫu đều phải chờ sau khi cha mẹ ngủ hết, sợ bị nghe trộm, Hướng Dương Viễn lần đầu tỏ khí phách liền biết rõ lúc đó anh chỉ đùa cậu thôi mà cậu lại bị cuống lên liền...

Chỉ là, dạo này Hùng Hạo Nhiên cũng khiến người ta buồn bực. Cậu luôn cảm thấy anh đang giấu mình chuyện gì đó. Lúc nói chuyện rồi đùa nhau thỉnh thoảng ngập ngừng, cực kì không bình thường.

Hay là mình quá nhạy cảm?

Buồn bực trải chần chui vào, trong tay cầm điện thoại, do dự có nên gọi lại hay không.

Sáng hôm sau, cuối cùng cậu vẫn gọi cho Hùng Hạo Nhiên. Đàn ông mà, phải đối đầu với mọi việc, không thể để người ta dỗi mãi được, đúng không?

Điện thoại rất nhanh được thông, bên kia vang lên giọng ai đó đang trịnh trọng nói, không khí có vẻ yên tĩnh, có vẻ đang họp, Hùng Hạo Nhiên nhỏ giọng nói: “Hướng Thang Viên?”

“Anh... đang họp à?”

“Ừm.”

“Thế thì thôi.” Cậu có chút buồn bực, vất vả lắm mới bỏ hết mặt mũi mà làm hoà, kết quả chọn sai thời gian luôn: “Thế bye bye.”

“Này, Hướng Thang Viên.”

“Sao?”

Hùng Hạo Nhiên dừng một chút mới nói: “Không sao, buổi tối anh gọi cho em, em đừng có cúp máy là được.”

Hướng Dương Viễn đành đồng ý, lại thấy đối phương ép giọng xuống thấp hơn, cậu gần như không nghe thấy: “Coi như anh sợ em rồi, tiểu tử tông.”

42. Chương 42: Về Chuyện “thông Báo Kết Hôn”

Thế là hai người cứ tự nhiên mà hoà hảo thôi.

Đại khái, trước đó thấy xấu hổ vì hành động cúp máy ngang xương của mình nên mấy ngày sau, thái độ Hướng Dương Viễn với con gấu nhà mình cực kì mềm mỏng, làm con gấu được đà lần tới, nói chuyện càng không kiêng dè gì. Thậm chí vào một buổi tối nào đó còn dám đưa ra yêu cầu qua điện thoại làm cái gì gì kia đó đó.

Đương nhiên, là một cảnh sát của nhân dân, luôn tuân thủ các nguyên tắc nên Hướng Dương Viễn – cự tuyệt.

Ở nhà không bị công tác quần thân, làm việc và nghỉ ngơi đều có quy luật, cơm ăn mỗi ngày càng ngày càng phong phú. Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, mẹ Hướng lôi cậu đứng lên cân xem xem, vừa đứng liền phát hiện mình lên 1 kg.

Mẹ Hướng vui sướng a. Mấy khi mẹ Hướng muốn biểu lộ tình cảm của người mẹ, vỗ vỗ đầu cậu rồi nói: “Con phải về nhà nhiều vào. Xem đi, cứ ở trong đồn nhiều gầy chả khác gì con khi ấy. Có người chăm sóc với không ai chăm sóc khác nhau hẳn!”

Cậu cười trừ, trong lòng thì kêu khổ.

Nếu như không hiểu ý mẹ mình đang bóng gió thì quá uống 24 năm làm con trai mẹ Hường rồi.

“Mẹ à, con có thể tự chăm sóc mình tốt mà. Gầy là vì công việc quá bận thôi.” Nhảy xuống khỏi bàn cân, cậu muốn lái chủ đề đi: “Cùng lắm thì khi quay về con cố ăn nhiều hơn. Đảm bảo lần sau con về sẽ béo không khác gì lợn luôn, được không?”

Mẹ Hường giận, vỗ mạnh đầu cậu: “Đừng có giả ngu. Mẹ nghe mẹ Tần Phi nói nó sắp kết hôn rồi đó. Con xem con đi, mặt thì đẹp trai hơn người ta, tính tình cũng tốt hơn người ta, dáng cũng đẹp hơn. Con không ngượng hả!”

“Mẹ à... Đây đều do mẹ nghĩ tiêu cực thôi, do mẹ nghĩ nhiều thôi...” Cậu khóc không ra nước mắt.”

Tần Phi có thể coi là người bạn đầu tiên của Dương Viễn. Hai người là hàng xóm từ nhỏ, khi đi học thì học cùng lớp, miễn cưỡng coi là trúc mã trúc mã, chỉ là sau khi tốt nghiệp thì cả hai đều bận việc bù đầu nên ít liên lạc, gần đây nhất là hai tháng trước mới nói chuyện với nhau, nghe Tần Phi thông báo là mình có bạn gái, cả hai sắp cưới nên bảo Hường Dương Viễn cứ chuẩn bị tiền mừng dần đi.

Mẹ Hường khinh bỉ nhìn Hường Dương Viễn, hận không nắn rên được cậu: “Nhìn con đến bình thần.”

“... Không thì sao? Cướp dâu chắc? Con đâu có quen người yêu nó, vạn nhất đến thấy không hợp thì sao?”

“Hường Dương Viễn!”

“Được rồi, con sẽ nghĩ thật kỹ chuyện của mình mà. Thật đó.” Hường Dương Viễn bó tay, ôm vai mẹ mình, nghiêm túc nói: “Một ngày nào đó, con sẽ dẫn người của con về thăm mẹ.”

Mẹ Hường thở dài, yên lặng chốc lát rồi mới nói: “Con đã sắp 25 rồi. Một người đàn ông lại bận rộn suốt ngày, về ký túc xá cũng không ai lo cơm nước giặt giũ hết, làm mẹ chẳng lẽ không được quản sao? Dương Viễn này, không phải mẹ đang tạo áp lực cho con, cũng không phải là mẹ quá muốn ôm cháu mà là mẹ thương con.”

Hường Dương Viễn gật đầu như gà mổ thóc, tuy rằng cảm động nhưng cũng không dám nói gì.

Đến tối, Hường Dương Viễn gọi điện cho Tần Phi.

“Hường Dương Viễn kia, nhà mi cuối cũng nhớ đến ta rồi sao! Sao nào, nghỉ phép cũng không hẹn nhau một bữa là sao? Ta đây đêm nào cũng chờ mi đó!” Tần Phi vừa cất giọng thổ bĩ là cậu đã không nhịn được đưa ống nghe ra cách tai 10 cm.

“Tôi nghĩ cậu ngày nào cũng phải tăng ca...”

“Đừng có nghĩ lo nghĩ chai gì. Ngày nào cũng tăng ca thì tôi mới dễ mà xin nghỉ cưới được chứ. Vạn nhất không kết hôn được thì không phải ông đây thiệt lớn sao!”

“Ha ha, chúc mừng nha...”

“Ông chúc mừng tôi kết hôn hay là chúc mừng tôi không làm phiền ông nữa hả? Tôi nói cho ông biết nhá, tiền mừng của ông không thể ít được, tôi sẽ bóc ngay tại trận cho mọi người xem!”

“...” Đây là lần thứ hai Hường Dương Viễn có cảm giác mình với tên kia là bạn bè lâu như thế đúng là kì tích

“Ông dạo này sao rồi? Công việc vẫn bận thế à? Đợt trước có nghe mẹ tôi nhắc đến ông, nghe bảo mẹ ông than ông khó dạy, nói thế nào cũng không chịu tìm bạn gái. Sao nào, muốn độc thân lạnh lùng cả đời à?”

Hường Dương Viễn tức giận nói: “Không dám làm phiền ông quan tâm. Dù sao phần tiền mừng này của tôi còn chờ ông trả lại đó.”

“Há, đừng có cãi.” Tần Phi bên kia mừng rơn: “Mẹ ông nói là sau khi đi làm ông như biến thành người khác rồi, da dầy, miệng lưỡi trôi chảy, xem ra đúng là thật rồi.”

“Biến! Cười trên nổi khổ người khác thế à! Đều tại ông. Cười gì mà cưới sớm thế, hại tôi bị mẹ lải nhải suốt ngày.”

“Không muốn bị lải nhải thì mau cưới đi. Không ông vẫn như trước chứ? Cứ hể nhìn thấy gái là biến thành tên cầm luân.”

Hương Dương Viễn hàm hồ đáp, còn nói: “Đúng rồi. Tôi định bảo ông là, đám cưới của ông chắc tôi không về được đâu. Tôi vừa dùng phép để nghỉ rồi, sau này sẽ khá bận nên đừng trách tôi.”

“Hả, không sao không sao. Chỉ cần tấm lòng của ông đến là được rồi.” Tần Phi cười ha ha, xem ra tâm tình khá tốt chứ không như lúc trước. Nghe điện lúc tăng ca, toàn dùng giọng hung dữ với người khác.

Sức mạnh của tình yêu đúng là vĩ đại mà. Hương Dương Viễn thầm nghĩ, rồi rất chi là đồng ý với câu nói này.

Chính cậu, không phải cũng đang bị sức mạnh vĩ đại này ảnh hưởng mà dần thay đổi sao?

43. Chương 43: Về “tiểu Biệt Thắng Tân Hôn”

Hôm Hương Dương Viễn trở về, Hùng Hạo Nhiên việc nghĩa chẳng từ xông xáo đến đón người. May mà đã vào hè, không khí ban đêm có chút mát mẻ, ngồi sau xe máy cũng không đến đông lạnh vì lạnh.

Tiểu biệt thắng tân hôn, tuy là hai người họ yêu nhau không giống như những cặp đôi bình thường khác nhưng đối với câu này vẫn có thể áp dụng được.

Hùng Hạo Nhiên không trưng cầu ý kiến của Hương Dương Viễn mà trực tiếp đem cả người lẫn hành lý về nhà mình. Đây là kết quả của việc đã suy nghĩ cẩn thận rất lâu hoặc là âm mưu đã quyết định từ trước. Nếu như đưa cậu về ký túc xá thì đảm bảo việc đầu tiên cậu làm sẽ là quét tước vệ sinh chứ không phải tâm sự với mình....

Sĩ quan cảnh sát Gấu, anh xác định là tâm sự chứ không phải lăn giường chứ?

Vừa vào cửa, anh quảng đồng hành lý lên sô pha, còn mình quay lại, áp cậu lên cửa, hùng hùng hổ hổ gặm người kia.

“... Anh đúng là không biết kiên nhẫn là gì...” Cậu bắt đắc dĩ vừa hôn vừa bó tay với chuỗi hành động này: “Tốt xấu thì cũng phải chờ em rửa mặt đã chứ. Ngồi tàu mệt lắm rồi.”

“Em biết là anh không thể chờ được nữa mà. Sau này đừng có vừa đi đã đi luôn 3 tuần.” Hùng Hạo Nhiên bắt đắc dĩ thả người ra nhưng vẫn cố mỗ mỗ thêm mấy phát: “Nếu không thì lần sau em mang anh theo đi. Hai chúng ta làm hai đứa trẻ lớn, ngày nào cũng gặp nhau.” (Không hiểu lắm về chỗ hai đứa trẻ lớn, nguyên văn là đương đại bảo)

“Nằm mơ đi cưng!” Cậu một chưởng ném bay người kia: “Anh không muốn sống nữa nhưng em vẫn muốn sống đó.”

Hùng Hạo Nhiên cười ha ha, khi cậu đang vào nhà tắm thì anh đi đến vỗ vỗ mông cậu: “Đồ đệ ngoan, tắm nhanh chút nha.”

“Biết rồi!” Sau khi đóng cửa, Hương Dương Viễn thấy mặt mình nóng bừng.

Tắm nước nóng thật thoải mái, cậu hạnh phúc híp mắt nhảy lên giường.

Hùng Hạo Nhiên lần đầu tiên thấy cậu nhiệt tình như vậy mà cực kỳ vui vẻ, sau đó trợn mắt nhìn cậu xoay người, kéo chăn đắp kín người, bắt đầu ngủ...

“Này, Hương Thang Viên!”

“Hả?” Giọng mũi mơ hồ, làm người ta muốn phạm tội.

“Em làm thế có phải không được hay lắm không hả?”

“Cái gì mà hay với chả không hay?” Cậu miễn cưỡng mở một bên mắt, thấy Hùng Hạo Nhiên đang tiến gần, cách mặt mình có mấy cm, sắc mặt không hề tốt. Tởm bụng vỗ vỗ mặt anh mấy cái rồi ngáp: “Em nói rồi, ngồi tàu mệt lắm, có gì sáng mai làm tiếp nha. Ngủ ngon.”

Hùng Hạo Nhiên hùng hổ bắt móng vuốt đang vồ loạn kia nhưng không dám nắm chặt: “Hương Thang Viên kia! Không được ngủ!”

“Hửm? Ngoan nào, đừng ồn nữa...”

“Anh chờ em rờn rã hai mươi ngày đó. Em đối xử với anh thế sao?”

“Hai mươi ngày cũng chờ được rồi thì chờ thêm chục tiếng nữa có sao đâu...” Cậu lại ngáp cái nữa: “Nếu không phải vì anh thì em về sớm một ngày làm gì. Đại nghịch bất đạo.”

“...” Hùng Hạo Nhiên cực kỳ phiền muộn lại không làm được gì, chỉ có thể bất mãn thả tay cậu ra, xoay người tắt đèn: “Bị em làm tức chết rồi. Ngày mai em thì nghỉ nhưng anh còn phải đi làm a...”

Mặc dù một bụng bất mãn nhưng cậu ngồi tàu lâu làm cả người mệt mỏi cũng là sự thật. Hùng Hạo Nhiên lại nghĩ, cũng chưa khao khát đến mức đi làm người yêu lúc nửa mơ nửa tỉnh.

— Hơn nữa, anh còn đang chột dạ cái kia...

Thôi, ghi sổ sau này tính.

Một hồi yên tĩnh bỗng nghe thấy tiếng Hương Dương Viên cười khúc khích từ trong chăn. Do bị chăn che lấp nên nghe qua còn tưởng cậu đang ghen ngào.

“Hương Thang Viên?”

“Haiz” Cậu gạt chăn ra, không nhin được mà cười lớn: “Thì ra chỉ cần mạnh mẽ, thực sự quá sướng rồi!” (Nguyên văn là Ra khẩu ác khí nhưng mò baidu cũng không ra nên chém bừa là mạnh mẽ)

“Tiểu tử thúì, dám trêu anh sao? Em chỉ làm được thế thôi hả!” Hùng Hạo Nhiên vươn người đè lên cậu, Hương Dương Viên không kịp chuẩn bị, bị ép hết khí trong phổi, suýt ngất.

“Ai bảo anh chỉ toàn trêu em cơ.” Hương Dương Viên mắt sáng ngời, ánh mắt hiện ý cười: “Đã bảo không được vồ móng em rồi mà, sau này còn dám...”

Hùng Hạo Nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng dùng môi ngăn lời đang nói dở.

“Chắc chắn chứ? Thật sự không muốn ngủ nữa?” Hùng Hạo Nhiên vừa hỏi vừa xoa nắn khắp thân thể đối phương.

“Cứ như này thì ngủ kiểu gì?” Hương Dương Viên thấp giọng nói.

“Vậy sao? Để thầy cưng xác nhận chút xem nào.” Hùng Hạo Nhiên cười thô bỉ, đưa tay xuống phía dưới. Quả nhiên cách lớp vải mỏng phía dưới đã phác hoạ hình dáng vật đang thức tỉnh, Hương Dương Viên mặt nóng lên, như chặn như không, lúng túng mắng: “Lưu manh!”

“Giờ mới biết là quá muộn rồi.” Hùng Hạo Nhiên cắn mấy cái lên cổ cậu, lại nhẹ nhàng liếm cầm với khoé miệng cậu: “Đùa dai là phải trả giá đắt đó nha, đồ đệ ngoan.”

44. Chương 44: Về “sét đánh Giữa Trời Quang Sau Khi Thăng Hoa”

Đôi môi anh lướt trên thân thể đối phương, thỉnh thoảng phát ra âm thanh phiến tình, Hương Dương Viên nằm trên giường, khép hờ mắt, cảm thụ sự ấm nóng, tê dại lướt trên cổ, qua vai rồi xuống ngực, rồi nụ hôn lướt trên bụng, nụ hôn làm cậu trầm luân.

Không kìm được mà vươn tay chạm lên tóc đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhiều ngày không gặp nhau, lúc này cảm nhận được nhiệt độ của người kia trong bàn tay mình, hoảng hốt thấy như không phải sự thực.

“Hương Thang Viên...” Anh cười xấu xa, tay nắm bộ phận cứng rắn của cậu, đặc ý nói: “Xem ra em rất nhớ anh mà, mới hôn một cái đã cứng thế rồi.”

Hương Dương Viên vì thế mà thở hổn hển, hắng giọng giả vờ tỉnh táo nhưng vẫn không che được *** nồng đậm trong đó: “Như nhau thôi.” Vừa nói vừa đặt nhẹ chân lên bộ phận đang cứng rắn của đối phương.

Hùng Hạo Nhiên khẽ cười xin tha, hôn lên đôi môi cậu còn vương chút hơi nước ẩm ướt, đôi tay dễ dàng nhấc chân cậu vòng qua eo mình.

Hương Dương Viễn giật mình, cau mày, do dự nói: “Tư thế này...”

“Không được sao?” Giọng Hùng Hạo Nhiên khàn khàn, xoa xoa đỉnh đầu ướt át, cố gắng lấy lòng người yêu.

“Em đâu phải phụ nữ...” Cậu bắt đầu biệt nữ... Mở chân ra như vậy sẽ bị nhìn thấy biểu tình trên mặt, dù cho không bật đèn, nhưng mà...

Hùng Hạo Nhiên biết da mặt cậu mỏng, cũng không ép quá, chỉ hơi đẩy hông cậu, thương lượng nói: “Quay lưng lại sao?”

Cậu thấp giọng ừ một tiếng, không chờ Hùng Hạo Nhiên hành động đã tự quay người lại, vùi mặt vào gối.

“Đồ đệ ngoan, đừng xấu hổ nữa.” Hùng Hạo Nhiên thấy cậu thế không nhịn được mà đùa: “Dù là đối mặt hay quay lưng thì em cũng rất khiêu gợi mà.”

Cậu im lặng không nói gì, đưa tay ra phía sau, chạm vào đùi anh rồi đột nhiên dùng sức nhéo một cái. Một cái nhéo nhanh – chuẩn – độc.

Hùng Hạo Nhiên bị đau, hít một ngụm khí lạnh, nhưng do phải phối hợp với cậu nên phải nhịn, nuốt vào.

Thế nhưng anh khi đẩy vào, cậu bị đau không kìm được hừ một tiếng

Biết rõ phía dưới nhất định phải chịu đau nhưng không ngờ khi nằm dưới Hùng Hạo Nhiên – cậu là đàn ông, dĩ nhiên sẽ có lòng tự tôn nhất định – nhưng lúc này cậu vẫn tình nguyện nhường anh, dung túng anh muốn làm gì thì làm trên người mình.

E là, từ lần đầu gặp mặt đến nay, cậu đã quyết định, cả đời sẽ nhường tên chuyên lấy chuyện bắt nạt mình làm niềm vui rồi, đồng thời cũng không keo kiệt với người đàn ông đã mang đến cho mình cảm giác an toàn. Tuy rằng bình thường cậu chưa bao giờ che giấu sự khinh bỉ của mình với anh... nhưng từ sâu trong tâm khảm, cậu vẫn không thể bỏ đi sự sùng bái của bản thân mình với anh.

“Hùng... Hạo Nhiên... chậm... chậm chút...”

Quả nhiên Hùng Hạo Nhiên chậm lại, vuốt nhẹ tóc cậu, rồi dùng sức ôm hông cậu kéo lên, làm cậu chuyển sang tư thế nửa quỳ nửa sấp, bàn tay vòng ra đằng trước, lấy lòng an ủi nơi thoáng ửng rữ vì đau.

“Á...” Cậu hoàn toàn chìm trong sự xâm phạm và an ủi cùng lúc, được vuốt ve khắp người. Cả người vì vận động kịch liệt mà cực kỳ mẫn cảm.

Có thể vì đã không gặp nhau trong thời gian dài, hai người đều nhiệt tình ngoài ý muốn. Khoái cảm như từ cơn sóng đẩy sự xấu hổ đi xa. Cậu nghênh đón những động tác cuồng dã từ anh, vứt bỏ đi lý trí, toàn tâm toàn ý hưởng thụ sóng triền từ thân thể.

Sự kết hợp như vậy thật tuyệt vời.

Sau khi cao trào, cậu mệt đến xụi lơ, cảm giác kỳ quái ở phía sau bỗng làm cậu tỉnh lại, thấp giọng trách: “Anh... không đeo cái kia?”

Hùng Hạo Nhiên lập tức bày vẻ chân chó, hôn nhẹ lên thái dương cậu, còn ra vẻ không nghe thấy gì hết.

Cậu vừa bực mình vừa buồn cười, chọc khuỷu tay ra sau: “Cầm thú!”

Hùng Hạo Nhiên vội vã đồng ý, kéo người vào lòng mình, để cậu dựa vào người anh nghỉ, mặt dày còn nói: “Em nên kiêu ngạo mới đúng. Chỉ có em mới có thể biến anh thành cầm thú.”

“Ha, em còn lạ gì anh sao.” Cậu đảo mắt xem thường.

“Em không lạ, không thèm, là anh thèm, anh lạ, được chưa?”

“Nhảm vừa thôi. Đạn bọc đường này em ăn nhiều rồi. Bình thường toàn chọc em phát tức còn gì.”

Hùng Hạo Nhiên gượng cười ha ha, ôm chặt lấy người yêu.

Cậu có ngốc đến đâu cũng cảm thấy Hùng Hạo Nhiên không như bình thường, suy nghĩ một lúc mới mở lời: “Em muốn hỏi anh điều này từ lâu rồi. Hùng Hạo Nhiên, anh đang gạt em điều gì?”

“... Cái gì?”

“Anh đừng có giả ngu.” Dù biết là nói chuyện sau khi vừa thân thiết xong là phá hỏng bầu không khí, đủ sát phong cảnh nhưng cậu ghét cảm giác bị lừa dối nhất, đặc biệt đối phương là Hùng Hạo Nhiên, người bắt buộc phải thành thật với cậu.

“Hùng Hạo Nhiên?”

Anh nhẹ nhàng đan tay vào tay cậu, im lặng một lúc rồi khẽ thở dài. Đôi môi bên tay cậu khẽ mở, giọng nói áy náy cùng căng thẳng

“Hương Thang Viên, anh bị điều qua đội hình sự. Sau này không thể đi làm với em mỗi ngày nữa.”

45. Chương 45: Về Chuyện ‘đồng Chí Hương Dương Viễn Nổi Bão’

Hương Dương Viễn im lặng, nhịp thở nhẹ nhàng, chậm rãi, không khác gì đang ngủ.

Hùng Hạo Nhiên biết cậu không ngủ, hơn nữa, bên ngoài thì nhẹ nhàng như mây trôi nhưng thật ra bên trong thì đang suy tính thật nhanh làm sao để đồ sát anh.

Nếu như trong lúc này mà anh dám thổ ra câu “Ha ha, đồ đệ ngoan ngủ ngon” xem, kết quả 100% là chết không kịp ngáp. Thế nên anh cũng đành yên lặng, chỉ siết vòng tay chặt hơn, không dám thả lỏng.

Đến nỗi Hương Dương Viễn...

Khi cậu nói kia đến tai của cậu rồi chui qua màng nhĩ, vào đến đại não thì cậu ngay lập tức chết máy.

Hùng Hạo Nhiên... Đến đội hình sự... Đó hẳn là chuyện tốt rồi. Trong đồn công an có rất nhiều người mong được điều đến đó... Nhưng đội hình sự... có tên... Tạ Cảnh Địch kia...

Bọn họ... có thể... hay không...

Chờ khi đại não cậu hoạt động trở lại thì cậu thấy mình đã không còn sức nói chuyện nữa rồi.

“Hùng Hạo Nhiên này...”

“Sao em?”

“Chuyện lúc nào vậy?”

Hùng Hạo Nhiên dừng một chút mới đáp: “Trước khi em đi. Lão Thường từng nhắc đến với anh.”

“...Thế sao không nói cho em biết?”

“Lúc đầu anh đã từ chối rồi... Sau đó bên hình sự báo cáo lên phòng chính trị, tuần trước anh mới nhận được lệnh điều chuyển.”

“Ồ.” Hương Dương Viễn bỗng thấy giọng mình có chút run rẩy, nhanh chóng im lặng.

Thật ra, cậu muốn nói là...

CMN tên Hùng Hạo Nhiên chết tiết kia! Khốn nạn! Anh không có mồm hay không có não hả! Trong một tuần lễ mà lần nào gọi điện cho tôi anh cũng tránh không nói. Thà nói chuyện 18+ cũng không nói thật cho tôi biết sao! Anh giỏi lắm! Còn dám đòi xyz abc qua điện thoại sao! Anh chết đi!

Lửa giận ngập trời hoá thành sức mạnh, Hương Dương Viễn một cước đá bay con gấu kia đi.

Hùng Hạo Nhiên biết mình đuối lý, đến rên nhẹ cũng không dám, không dám mở lời dỗ dành cậu... Nếu như chịu đòn mà cho qua được chuyện này thì càng tốt...

Cậu tức điên người, ngồi dậy, chuẩn bị tiến hành bạo lực thì bỗng thất lúng với đùi đau nhói, suýt nữa thì ngã khỏi giường.

Phía sau còn chảy ra chất lỏng dính nhớt từ nơi đang sưng đến tê dại, nhắc nhở cậu vừa bị tên khốn này bắn vào.

Đây mới gọi là – cọng cỏ cuối cùng a... (có thể là trong câu Một cọng cỏ dè chết lạc đà)

“Hùng Hạo Nhiên! Tôi phải về! Tôi muốn chia tay anh!”

Nửa tiếng sau, Hướng Dương Viễn một mình về đến ký túc xá, cân nhắc đến việc hàng xóm đều đang ngủ nên cậu không dám đóng sầm cửa.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, cậu quay người ném mạnh hành lý trong tay xuống đất, đập mạnh vào tường.

Vâng, vâng, đồng chí cảnh sát Hướng của chúng ta chỉ có thể mà thôi, chỉ có thể trút giận vào hành lý.

Vừa nãy còn khăng khăng mặc kệ ‘thỉnh cầu’ đưa về của Hùng Hạo Nhiên, chỉ để lại một câu: “Hùng Hạo Nhiên! Tôi cực kỳ bực mình!”

Không sai, cậu cực kỳ bực mình.

Trên đường về, Hùng Hạo Nhiên cố gắng gọi cho cậu nhưng cậu đều tắt đi. Lúc sau di động lại kêu, cậu bực mình, tháo pin ra rồi ném vào bồn cầu.

Đừng nghi ngờ, cậu sẽ hối hận thôi vì phải bỏ tiền ra mua cục pin khác. Hơn nữa, thân là một đồng chí cảnh sát và ngành có quy định là ngay cả trong lúc nghỉ ngơi cũng không được tắt điện thoại.

Nhưng lúc này, trong lòng Hướng Dương Viễn chỉ toàn là cảm giác phức tạp khi bị người yêu phản bội và lừa dối. Sắp đến đến nơi rồi.

Mặc dù trước đó cậu không suy nghĩ kỹ, cũng không hiểu mình giận vì điều gì nhưng giờ đã hiểu rồi.

Trong khi tắm lại nhìn thấy những dấu vết còn lưu lại trên cơ thể sau khi lăn giường. Dưới cổ với trên ngực toàn là vết hôn đỏ thẫm, cậu không khỏi nhớ đến cuộc tình ái nóng bỏng lúc này. Lúc hôn, cảm giác ẩm ướt, dự vọng thăng hoa, cho dù đến cao trào nhưng phía sau vẫn bị người kia mạnh mẽ ra vào, cảm giác này làm cậu mặt đỏ tim đập, miệng lưỡi khô nóng...

Biến biến biến biến, bây giờ không phải lúc nhớ lại dư vị này!!!

Cậu dùng khăn ướt chà mạnh lên mặt, thay áo ngủ sạch, dứt khoát ném quần lót vào thùng rác.

Vì trên đó còn lưu lại ‘vật kỷ niệm’ của Hùng Hạo Nhiên, cậu nhìn mà không muốn mặc tiếp luôn.

46. Chương 46: Về Chuyện ‘cảnh Sát Gấu Khó Ở’

“Hạo Nhiên, Hạo Nhiên!”

Sau đầu bị người ta vỗ một cái, Hùng Hạo Nhiên mở mắt, không nhận được quay lại liếc Tạ Cảnh Dịch: “Nếu ngứa tay thì tôi có thể chặt hộ anh.”

“Hừ, hôm qua đi chỗ nào vui vẻ mà mặt thâm như vậy?” Tạ Cảnh Dịch cúi xuống, nhìn chăm chăm một hồi rồi chỉ vào ghi chép án kiện trước mặt anh: “Nửa tiếng trước anh đang đọc trang này. Lời khai của khách làng chơi hay thế sao?”

Hùng Hạo Nhiên giật giật khoé miệng, đóng sập tài liệu vào, vẻ mặt biểu đạt ý tứ ‘Tạm biệt, không tiễn.’

“Anh được đấy, giờ còn ra vẻ nữa. Mấy năm qua đồn trưởng Thường chiều anh đến mức nào rồi không biết?” Tạ Cảnh Dịch không những không bị dọa sợ mà còn vừa lượn lờ quanh phòng vừa nói.

Hùng Hạo Nhiên nhìn tên chiến hữu cũ đang dư thừa tinh lực nên dấn vào việc bát quái, bó tay hỏi: “Sao đại đội Đả Hắc mấy người lại rảnh vậy?”

“Nào có, tôi là tôi rất chi là bận, chẳng qua tôi đang quan tâm đến đồng nghiệp mới mà thôi.”

Một vị nữ cảnh sát đang thu dọn án kiện bên cạnh nghe thấy vậy thì ngẩng lên cười cười: “Hạo Nhiên nào phải đồng nghiệp mới. Đây rõ ràng là về nhà mẹ đẻ mà.”

Tạ Cảnh Dịch cười ha ha mà thái độ của Hùng Hạo Nhiên lại khác hẳn, anh chỉ câu câu khoé miệng, bộ dáng không yên lòng.

“Hạo Nhiên?”

“Tôi ra ngoài hút điếu thuốc.” Hùng Hạo Nhiên đứng lên, lấy bao thuốc lá từ trong túi ra lại thấy chỉ còn một điếu, thấp giọng chửi một câu. Sau đó ngậm điếu thuốc, dùng sức ép bao thuốc thành một cục, ném vào thùng rác cách mấy mét.

Tạ Cảnh Dịch nhìn theo bóng lưng của anh, nhúu nhúu mày, nhỏ giọng hỏi Trần Hân: “Anh ta đến kỳ à? Sao khó chiều thế?”

Trần Hân nhún vai, nói: “Mấy ngày nay toàn thế. Tôi quen rồi.”

“Không thể nào!” Tạ Cảnh Dịch ngoại trừ vẻ quan tâm còn có chút thích xem bát quái: “Đến giờ tôi còn chưa thấy chuyện nào có thể khiến lão Hùng phiền lòng đâu nha. Nguyên nhân là gì vậy?”

“Tám, chín phần là thất tình.”

Tạ Cảnh Dịch phì cười: “Làm sao có chuyện đó được. Đây là Hùng Hạo Nhiên đao thương bất nhập đó.”

“Haiz, người vốn đao thương bất nhập đột nhiên lại có tâm sự, ngoại trừ thất tình thì còn có chuyện gì nữa.” Trần Hân để tài liệu trên tay xuống, quay sang nhìn người đang vùi đầu vào đọc sách, đối với mọi chuyện đang xảy ra trong phòng làm việc đều làm vẻ không quan tâm rồi ném một quả quýt qua: “Đội trưởng Lương, anh thấy sao?”

Lương Kiến từ từ ngẩng lên, vô cảm nói: “Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tử niệm, tự nan vong.”

“...” Tạ Cảnh Dịch thấy như có gió lạnh thổi qua, không nhịn được phải chà chà cánh tay.

Trần Hân buồn cười, lắc đầu nói: “Xem ra, lệnh điều động lần này làm Hạo Nhiên nhà ta rất khó chịu nha.”

Rút một hơi thuốc, Hùng Hạo Nhiên móc di động ra, bấm dãy số quen thuộc kia.

Máy đã mở nhưng vẫn không nhấc máy.

Xem ra, cơn tức không nhẹ...

Vai bị vỗ nhẹ hai lần, Lương Kiến không biết đã lướt đến đằng sau anh từ bao giờ. Nói là lướt cũng không phải quá lời, đội trưởng Lương đẹp trai của đội hình sự có một vũ khí bí mật chính là “Lướt theo gió”, bước đi rất khê, không phát ra tiếng động...

Hùng Hạo Nhiên quay đầu lại, cười khổ: “Đội trưởng Lương.”

Lương Kiến đứng bên cạnh anh, châm một điếu thuốc, dùng tư thế vô cùng nghệ thuật mà nhả khói một hồi rồi mới chậm rãi nói nhỏ: “Xuân sắc mãn viên quan bất trụ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai”

“...” Hùng Hạo Nhiên bị sét đánh cái ruỳnh mất nửa ngày mới nói: “Đội trưởng Lương à, anh chẳng thay đổi gì hết...”

Lương Kiến gẩy tàn thuốc, thu lại biểu tình rồi hỏi: “Lần này đội điều cậu về có phải làm cho cậu không vui không?”

Hùng Hạo Nhiên ngăn người, lắc đầu: “Nào có đâu. Do thiếu người mà, tôi hiểu.”

“Được rồi, đừng có mạnh mẽ. Vốn là chỉ cho cậu đi một hai năm thôi, kết quả cậu kéo thành năm năm. Cho cậu tiêu dao lâu như vậy mà cậu không về thì ngay đến tôi cũng không thể nhìn được.”

Hùng Hạo Nhiên cười tự giễu: “Tôi không quay về thì đội vẫn còn rất nhiều nhân tài ưu tú mà. Tôi già rồi, có về hay không cũng không sao.”

“Đừng có cậy già mà lên mặt.” Lương Kiến vung quyền đánh vào cánh tay Hùng Hạo Nhiên, nhìn thì có vẻ không đau nhưng thật ra anh đã dùng sức rất lớn: “Tôi đây còn lớn hơn cậu cả mười mấy tuổi đó. Sao nào, muốn ám chỉ tôi nên về hưu sao?”

Hùng Hạo Nhiên bất đắc dĩ, liên tục xoa tay xin tha. Rồi sau đó... hai người sóng vai ngắm cảnh.

“Hạo Nhiên, tôi có thể hiểu. Lần điều động này đã làm cậu khó xử rồi.”

Hùng Hạo Nhiên yên lặng, vẩy rơi tàn thuốc, nhìn góc đường phía xa mà thở dài.

“Cái khác tôi không muốn nhiều lời, tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi. Lời thề vào ngành năm 22 tuổi, cậu còn nhớ không?”

Hùng Hạo Nhiên nhìn người đã từng dìu dắt mình, cười hỏi: “Anh không phải đang tạo gánh nặng cho tôi đấy chứ?”

Lương Kiến lắc đầu: “Vẫn mấy câu đó thôi. Tôi vẫn cảm thấy cậu rất tốt, phục tùng mệnh lệnh, nghe theo chỉ huy, làm hết phận sự của mình, không sợ hy sinh. Hạo Nhiên, cậu là người dũng cảm, cũng là một người đàn ông có trách nhiệm.”

“... Cảm ơn đã khen.”

“Đội hình sự cần cậu, cậu cũng có năng lực hơn ngày xưa. Tôi thấy, nửa kia trong tương lai sẽ thấy kiêu ngạo vì cậu.” Lương Kiến vỗ vỗ vai Hùng Hạo Nhiên, nói đầy ẩn ý: “Đừng để tôi phải thất vọng, càng không nên để người trong lòng cậu thất vọng.”

^^^

“Thập niên sinh tử lưỡng mang mang, bất tưởng niệm, tự nan vong.” Trích từ bài “Giang Thành Tử” của Tô Thức.

Dịch nghĩa:

Mười năm sinh tử đôi nơi

Tuy không nghĩ đến, chẳng thôi nhớ nàng

Xem thêm ở đây

“Xuân sắc mãn viên quan bất trụ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai” nghĩa là: Một vườn đầy xuân sắc không giữ được, một nhành hồng hạnh đi đến.

Không ngờ đến bộ này cũng phải chú thích thơ

47. Chương 47: Về Chuyện “trộm Được Chìa Khóa”

Sau kì nghỉ, cả thân thể lẫn tinh thần của đồng chí cảnh sát Hướng Dương Viễn đều không tốt. Đến tận giữa trưa mới có thể bò ra khỏi giường, lúc này cậu đang bận rộn làm bữa trưa.

“Hừ, đội hình sự thì có gì tốt? Vừa khổ vừa nguy hiểm. Có cần tôi đi tôi cũng không thèm đi.” Từ lúc người này rời giường thì cái mồm cũng không ngừng nói: “Hở ra là bị chém, có gì hay sao? Sao tôi lại không thấy gì vui hết!” Con! Nhà! Thư! Hương!

Nếu như người bị điều sang đội hình sự mà là cậu, chỉ sợ cậu còn chạy qua nhanh hơn vị kia đi... Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào xanh. Đồng chí Hướng, cậu có dám thừa nhận mình là người hẹp hòi không?

“Còn dám luôn mồm nói bên tôi cả đời. Kết quả thế đấy! Mày nó, còn biến tôi thành người cuối cùng trong đồn biết chuyện. Nực cười chết thôi!”

Không cần nhấn mạnh, cậu chính là người cuối cùng biết chuyện đó...

“Tôi đây mới về nhà được mấy ngày là anh đã không chờ được nữa hả! Dám theo kẻ khác chạy hả! Hừ, chạy được là tốt. Lãnh đạo sẽ phái người khác làm cộng sự với tôi. Người đó sẽ không kéo chân tôi như anh!”

‘Nghĩ một đằng, làm một nẻo’, đúng là đồng chí Hướng Dương Viễn có khác. Đồng chí Hùng không phải còn dạy cậu trèo cây sao...

“Tôi thấy anh bị ăn đạn thành quen rồi mới đúng. Ngày nào bị bắn trúng tim thì mới hiểu ra!” Hận hận, chặt một dao xuống miếng sườn, nói xong lại sợ thành sự thật nên phi phi vài tiếng rồi sửa lời: “Như vậy là lời cho anh rồi! Anh sau đó phải sống tốt mới là sự trừng phạt ghê gớm nhất.”

Thật sự là biệt nữ đến mức người ta không đành lòng nhìn thẳng...

“Ài! Biến! Phien chết!” Cậu mệt mỏi đặt dao xuống thớt. Cậu cuối cùng cũng không thể phủ nhận bản thân mình đang cần nhàn vớ vẩn. Mở tung cửa sổ bếp, nghiêng chặt hàm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, trong mắt chợt ánh lên tia vui mừng. Cậu hừ lạnh, ra vẻ không nghe thấy gì hết.

Chờ mãi không thấy người mở cửa, Hùng Hạo Nhiên trực tiếp cầm chìa khoá mở cửa, vừa vào nhà vừa cảm thán: “Thơm ghê! Món gì ngon vậy?”

Hương Dương Viễn bị trời trồng giữa nhà, tròn tròn mắt, há mồm lắp bắp: “Anh... có chìa khoá nhà tôi... từ bao giờ...”

“Cái này hả?” Hùng Hạo Nhiên tung tung chùm chìa khoá: “Lúc trước trộm chìa của em đi đánh chìa khác. Nghĩ là sau này thế nào cũng cần dùng đến, ha ha ha ha ha.”

Hương Dương Viễn ngậy người vài giây rồi một đám tiếp xúc với cái mũi đẹp của Hùng Hạo Nhiên: “Khốn nạn! Trộm chứng minh thư rồi còn dám trộm chìa khoá! Có ngày anh trộm hết tài sản của tôi luôn hả!”

Hùng Hạo Nhiên nghiêng người tránh đi theo phản xạ, nhưng cuối cùng dừng lại, để cho cậu đập một cái rồi vuốt vuốt mũi, giọng uỷ khuất: “Anh không có hứng thú với tài sản của em. Nếu trộm được thì anh đã trộm em mang đi rồi.”

“...”

Hùng Hạo Nhiên nở nụ cười rồi đi qua mở nồi cơm điện, làn khói trắng bốc lên mang theo hương gạo tẻ thơm thơm, anh hít sâu một hơi, đắc ý nói: “Anh biết ngay là đồ đệ ngoan của anh sẽ làm thêm phần của anh mà. Không uống công hôm nay anh chưa ăn gì đã đến đồ em rồi, khả khả khả.”

“Ai bảo làm cho anh chứ! Tôi làm xong không tự ăn được sao?” Hương Dương Viễn giận dữ sập nắp nồi lại: “Hơn nữa, từ giờ trở đi tôi không phải là đồ đệ của anh nữa. Từ giờ anh là người ngoài. Đưa chìa khoá đây.”

“Được rồi, một ngày làm thầy thì cả đời làm thầy mà. Anh cũng đâu bảo em gọi anh là ba ba đâu. Đừng giận nữa nha?” Hùng Hạo Nhiên vội cắt chìa khoá, nắm lấy tay cậu kéo vào ngực mình: “Lần này coi như anh sai. Anh xin lỗi. Được không?”

“Ngại ghê. Tôi không nhận lỗi.”

“Đương nhiên là nhận được rồi. Nếu em muốn nghe thì ngày nào anh cũng nói cho em nghe.”

“Tôi có điên đâu mà ngày nào cũng nghe anh xin lỗi chứ!” Cậu lườm anh một phát, chỉ chỉ con dao trên thớt: “Chặt sườn đi. Suốt ngày chỉ biết đi cạo cơm. Tôi còn chưa hết giận đâu.”

“Được được được. Anh chặt anh chặt anh chặt. Chỉ cần em vui thì anh có bị chặt đâu cũng được.”

Hương Dương Viễn khinh bỉ: “Nói được phải làm được.”

“... Anh chỉ nói ví dụ thôi. Không phải em muốn anh làm thật chứ?”

“Hừ.”

48. Chương 48: Về Chuyện “bị Bỏ Rơi”

Ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ, Hương Dương Viễn vừa bước chân vào phòng đã thấy bầu không khí làm việc có chút là lạ, không như bình thường.

Ngờ ngợ không đến năm giây, cậu liền hiểu.

Chỉ vì tên họ Hùng kia đã bỏ tôi lại thôi mà mấy người có cần dùng ánh mắt như nhìn tôi như nhìn quả phụ không hả? Chẳng lẽ tôi sẽ một khóc, hai nháo, ba thất cổ trong đồn làm mấy người sợ hãi? Hướng Dương Viễn âm thầm bùng nổ, cũng thấy khó chịu nhưng bề ngoài lại ra vẻ rất bình tĩnh chào hỏi mọi người, ngồi xuống, bật máy tính.

“Dương Viễn, cuối cùng cậu cũng về rồi!”

Trong bầu không khí căng thẳng vẫn còn một tên không sợ chết mà nhào đến: “Nói cho cậu biết một tin hơi bị ghê luôn nha. Hùng đại ca bị điều chuyển rồi!”

Trong phòng vang lên một loạt tiếng hít sâu.

Hướng Dương Viễn bỏ mặt nạ tươi cười cứng nhắc xuống, ánh mắt nhìn Lục Tây cực kỳ ‘nóng bỏng’, gần từng từ một: “Tôi! Biết! Rồi!!!”

Lục Tây sững người, thuận theo liền gật đầu: “Cũng đúng a. Quan hệ hai người tốt thế cơ mà, chắc hẳn anh ấy đã sớm nói với cậu rồi nhỉ?”

“...”

Đồng chí Lục Tây, cậu đúng là tấm gương của miệng rộng mà.

“Có phải cậu rất không muốn đúng không? Thật ra tôi hiểu cậu mà. Chị Trần về hưu, tôi liền không biết phải làm quen như nào đây.”

Chị Trần là nguyên lão của tổ dân cảnh, cũng là thầy kiêm cộng sự của Lục Tây, tháng sau chị sẽ chính thức về hưu.

Lục Tây thở dài, đồng tình nói: “Hùng đại ca chăm sóc cậu kỹ như vậy, giờ nói đi là đi luôn, thật là lạnh lùng a.”

Hướng Dương Viễn nghiêng răng, gân xanh trên trán nổi rần rần.

Là ai chăm sóc ai hả? Cậu nói thử xem nào, lúc tên khốn kia còn ở đây, mấy ngày trời lạnh đều cần ông đây nhắc thì mới mặc thêm quần áo đó!

“Dương Viễn, lão Thường tìm cậu đấy.”

Chị Trần vừa từ phòng đồn trưởng về, trong lúc vô tình đã cứu Lục Tây khỏi một trận nhừ tử.

Hướng Dương Viễn đáp lại một tiếng, hít sâu vài hơi để điều chỉnh tâm tình, sau đó rầu rầu đi tìm đồn trưởng Thường.

Rõ ràng trước khi đi làm đã tự nhắc nhở bản thân không nên để chuyện của Hùng Hạo Nhiên trong lòng, nhưng không hiểu sao, khi đồng nghiệp tổ ra đồng tình hay câu nệ vây quanh cậu thì cảm giác bị bỏ rơi càng rõ ràng hơn...

Đồn trưởng Thường tìm cậu cũng chỉ để nói về chuyện của Hùng Hạo Nhiên, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến công việc của cậu. Bởi vì khi hai người làm chung thì 90% công việc là cậu làm hết... Tử! Sinh! Khé! Khoát!!!

Bàn giao công việc xong, đồn trưởng Thường liền trưng cầu ý của cậu, hỏi: “Chị Trần sắp về hưu rồi, chuyển Lục Tây qua làm cộng sự của cậu, được không?”

Hướng Dương Viễn ngây người một lúc rồi nói: “Cũng được.”

Lạ ghê, trước đây khi an bài công tác, đồn trưởng chưa bao giờ dùng giọng điệu thương lượng này hết nha...

“Tôi biết cậu với Hạo Nhiên hợp tác với nhau đã quen rồi, muốn ăn ý với Lục Tây cũng cần thời gian. Nhưng đây chỉ là tạm thời, mấy tháng nữa sẽ có lứa cảnh sát mới đến rồi tôi sẽ sắp xếp lại nhân sự bên đó.”

“À, vâng.” Hướng Dương Viễn càng nghe càng mơ mơ hồ hồ, đại khái quen bị đồn trưởng Thường mắng rồi, giờ đột nhiên được đối xử một cách ôn hoà, cậu không biết phải làm sao.

“Công việc gần đây khá bận, cậu cố gắng chịu vất vả chút.” Vừa nói, đồn trưởng Thường vừa nhìn thẳng vào cậu, dường như còn muốn nói thêm gì đó. Hướng Dương Viễn kiên nhẫn chờ, cuối cùng cũng nghe được: “Không còn chuyện gì nữa. Về làm việc đi.”

^^^

Tử sinh khế khoát: trích từ Kịch cổ 4 – Bội Phong – Kinh Thi của Khổng Tử

“Tử sinh khế khoát

Dữ tử thành thuyết

Chấp tử chi thủ

Dữ tử giai lão.”

Dịch nghĩa

Lúc tử sinh hay khi cách biệt,

Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời:

“Sống bên nhau mãi đến hồi già nua”.

Chú giải của Chu Hy: Người đi quân dịch này nhớ gia đình, kể lại lúc mới lập gia đình, đã hẹn ước với vợ, cho dù sống chết hay xa cách cũng không bỏ nhau, lại nắm tay vợ mà hẹn nhau sống đến già. (Nguồn: thivien)

Tuổi có nên thấy may mắn vì khi mần Phàm Phàm có thêm kinh nghiệm khi tìm thơ không?

49. Chương 49: Về “nhớ Lại Những Ca Trục Đêm”

Đêm đến, Hướng Dương Viễn vừa mơ mơ màng màng ngủ...

“BEP!”

Một cánh tay đập mạnh lên mặt cậu, lập tức mang linh hồn sắp ‘thăng’ của cậu về với cơ thể. Không biết đây là lần thứ mấy trong đêm nay rồi, lực còn mạnh hơn những lần trước. Mở đôi mắt cay xè, cố gắng chớp mắt cho đỡ, Hướng Dương Viễn thở dài, gạt cánh tay trên mặt ra, cố nhin ý muốn bẻ gãy nó xuống, nhẹ nhàng đặt xuống giường

Lục Tây nằm bên cạnh chep chep miệng, lăm bắm vô nghĩa, xoay người, tiếp tục đại nghiệp ngủ.

Cứ thế thì cậu chỉ có thể mở mắt nhìn trời sáng mắt thôi. Hướng Dương Viễn bất đắc dĩ xuống giường, nhẹ chân nằm xuống sô pha.

Sô pha rất nhỏ, ngủ cũng không thoải mái nhưng do quá mệt mỏi và buồn ngủ nên lần này cậu vẫn ngủ được. Hướng Dương Viễn dường như đang nằm mơ, mơ thấy có người bế mình lên rồi đặt xuống giường mềm mại, đắp chăn kín cho cậu rồi tự cho là không bị phát hiện mà lén lút hôn lên thái dương cậu.

... Giống như những buổi tối trước kia.

Tên khốn kia bình thường luôn là bộ dáng không biết xấu hổ, còn thích làm mấy hành động nhỏ trong bóng tối nữa chứ. Sau khi cả hai dậy còn ôn nhu nọ kia, rồi dùng một cái thay đổi sắc mặt, mặt dày bắt nạt cậu, làm cho những hành động ảm áp ôn nhu nọ kia chỉ là ảo giác.

Nhưng Hướng Dương Viễn biết, đó không phải là ảo giác.

Là vì giữa hai người có ràng buộc tình cảm thực tế.

Cậu từng vô số lần oán trách Hùng Hạo Nhiên ích kỉ, ngu ngốc, mấy chuyện quan tâm lại càng không muốn đề cập đến, còn tinh thần trách nhiệm của cảnh sát thì thật không muốn nhắc đến. Nhưng nghĩ kĩ chút, hợp tác với Hùng Hạo Nhiên lâu như thế mà mỗi lần anh ta phạm phải sai lầm lớn kinh động đến trung

tâm chỉ huy hay lãnh đạo thì người nghe phê bình, bị lôi mặt ra mà mắng, người bị viết điểm kiểm, hình như đều là mình...

Lạ là, khi bận rộn quá nên quên mất một hai việc quan trọng rồi sau đó nhớ ra muốn sửa thì lại thấy mấy việc đó đã được làm xong từ bao giờ rồi.

Càng không phải nói đến những khi tuần tra, nếu như gặp phải tình thế nguy hiểm thì Hùng Hạo Nhiên luôn kéo cậu ra sau mà che chở, vừa nhìn vừa vỗ vỗ khẩu súng bên hông, bộ dạng sẽ không để cho ai thương tổn cậu.

Cà phớt cà phơ, ngày nào không ra vẻ lưu manh liền khó chịu, Hùng Hạo Nhiên mặt dày mặc cho Hường Dương Viễn khinh bỉ, phỉ nhổ, cũng ít khi nói cho cậu biết anh đã làm những gì.

Cho dù cậu thấy Hùng Hạo Nhiên gì cũng không làm nhưng cũng cảm thấy giữa hai người là cậu ỷ lại anh, không thể rời bỏ anh.

Bây giờ, người vừa đi, Hường Dương Viễn mới trì hoãn phát hiện, từ trước đến nay, Hùng Hạo Nhiên đều dùng phương thức của mình để dẫn dắt cậu, bảo vệ cậu, chỉnh cậu đủ chuyện.

Với tình yêu của anh, có thể vì nhất kiến chung tình nếu không thì sao có thể bình tĩnh, có thể che giấu sự ôn nhu dưới lớp vỏ vui cười giận mắng, vẫn luôn bảo vệ mình, không rời, không bỏ.

Khóe mắt có chút ngứa, Hường Dương Viễn nửa mê nửa tỉnh quệt mắt, bàn tay một mảng ẩm ướt.

Vậy là vì khuôn mặt nước mắt mà cậu bị thảm tỉnh giấc.

Khoảng thời gian này, Hùng Hạo Nhiên ở đội hình sự bận đến sứt đầu mẻ trán, trong lúc bận rộn còn tranh thủ gọi cho cậu hoặc là đi xe đến ký túc xá gặp cậu. Do trong lòng cậu còn vướng mắc nên thái độ có vài phần lạnh nhạt.

Bây giờ, khi ở chỗ hai người từng trải qua trong ca trực đêm, cậu mới phát hiện mình có bao nhiêu nhớ tên đáng ghét kia, nỗi nhớ như ca da chó, có vút cũng không vút được tên ngốc kia.

Nhớ anh khi có chuyện muốn nhờ vả thì giả giọng nịnh nọt: “Đồ đệ ngoan, thầy cậu...”. Nhớ khi gây nhau lại giả tính trẻ con: “Này! Hường Thang Viên!”. Nhớ khi bó tay với cậu thì vô lực nói: “Tiểu tổ tông, em muốn sao nào...”

Ngày mai, chờ giao ban thì đi gặp anh một chút...

Ngủ đã, đây là ý nghĩ cuối cùng của cậu.

Không biết ngủ được bao lâu thì chuông báo động vang lên, Hường Dương Viên còn chưa mở mắt đã theo thói quen xoay người xuống giường, lại lảo đảo suýt nữa lăn khỏi sofa.

Cổ nhức không chịu được, quả nhiên bị sái cổ rồi...

Lục Tây cũng tỉnh, ngồi trên giường dụi mắt, còn ngáp một cái lớn, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Hường Dương Viên cả tối ngủ không ngon, mắt thâm quầng, nhìn xa chẳng khác gì gấu trúc, nhìn giờ trên di động rồi mới đáp: “Sáu rưỡi.”

Lục Tây bật đèn, vừa đi giày vừa buồn ngủ nói: “Mới sáu rưỡi a, còn chưa ngủ đủ...”

Hường Dương Viên suýt phun máu. Lão đại à, lẽ nào cậu không phát hiện hôm qua tôi ngủ cạnh cậu mà giờ đang đáng thương nằm trên sofa cách cậu 5m sao? Cậu còn không ngại mồm nói chưa ngủ đủ hả? Đáng ngủ của cậu chỉ khiến người ta muốn đánh người!

Lục Tây không nghe thấy Hường Dương Viên rít gào trong im lặng, chạy ra phòng nghỉ, đến phòng trực lộn xộn một hồi rồi gọi điện, sau đó lớn giọng gọi: “Dương Viên, đi thôi!”

Hường Dương Viên vừa đánh răng vừa đi vừa mặc cảnh phục, hỏi: “Tình huống như nào?”

“Trộm vào nhà!”

“Trộm gì?”

Lục Tây quay lại đánh răng rửa mặt, ở trong phòng tắm lúng búng nói ra: “Cửa sổ thủy tinh!”

“...” Hướng Dương Viễn ngạc nhiên, hỏi lại: “Cái gì cơ?!”

“Là cửa sổ thủy tinh đó, mấy thứ khác không sao.” Lục Tây súc miệng rồi nói: “Chủ nhà đi vệ sinh thì phát hiện cửa sổ biến mất.”

“...Tên trộm này chơi nhau sao?”

“Không biết nữa, nói không chừng là tên cuồng cửa sổ thủy tinh cũng nên.”

“...”

50. Chương 50: Về Chuyện “bị Lạnh Nhạt”

Do có chuyện lúc sáng sớm nên tiện thể xử lý mấy vụ án rồi hai người mới về, vừa vặn đến lúc giao ban.

Lục Tây ngáp dài, về nhà ngủ bù. Hướng Dương Viễn tuy là rất buồn ngủ nhưng vẫn gọi xe ở trước cửa đồn đi đến đội hình sự.

Đối với loại hành động lãng mạn khiến axit trong dạ dày trào ngược này thì Hướng Dương Viễn có lời giải thích như sau: Nếu như bây giờ không nhìn thấy tên khốn này thì dù cậu có về ngủ bù thì cũng bị kết luận tối qua làm cho gặp ác mộng mất.

Đây rốt cuộc là lý do kiểu gì vậy? Căn bản không ai nghe được, đúng không?

Xuống xe, đứng trước tòa nhà đội hình sự, ngửa đầu nhìn nó chăm chăm mấy phút, bao nhiêu phần chán ban này vất vả góp nhặt được đang lặng lẽ xì hơi.

Vạn nhất đang bận không có thời gian rảnh, hoặc là đang đi công tác bên ngoài, thì chẳng phải là chuốc nhục vào thân sao? Có nên về nhà trước không? Chờ tối nay Hùng Hạo Nhiên chủ động qua cọ côm có vẻ hay hơn...

Nói cho cùng, đồng chí Hướng, có phải đồng chí nghĩ làm vậy thì sẽ có mặt mũi hơn nhiều không?

Do dự lời điện thoại ra, Hướng Dương Viễn tràn đầy khí thế, đứng dưới ánh mặt trời tiếp nhận giao chiến giữa hai kế hoạch, kết quả, cậu mới giãy dụa chưa lâu thì nghe thấy một tràng cười hi hi ha ha từ cổng đội truyền ra.

Hướng Dương Viễn ngạc nhiên, lòng bàn tay căng thẳng, biểu tình có chút hung ác.

Gặp phải người không muốn gặp, chẳng lẽ còn muốn mình cười đi đến đối mặt sao? Hướng Dương Viễn chun mũi, không nói hai lời, đi tìm chỗ trốn ở đoạn rẽ, sau đó oán hận nhìn về phía cổng.

Quả nhiên, là Tạ Cảnh Dịch với...

“HÙNG HẠO NHIÊN?!”

Hướng Dương Viễn thất thanh kêu, hoàn toàn quên mất mình đang chả khác gì tên trộm đang trốn một góc rình rình mò mò.

Hùng Hạo Nhiên đang bị Tạ Cảnh Dịch bá vai bá cổ bỗng khựng lại. Anh có cảm giác mình đang gặp ảo giác.

“Sao thế? Đi thôi!” Tạ Cảnh Dịch còn đang nghĩ về chuyện cười mình vừa kể, cười không ngậm được miệng, dùng sức ôm vai Hùng Hạo Nhiên, còn vỗ vỗ người anh, thấy anh không động thì cười hỏi: “Chẳng lẽ muốn tôi lôi kiệu tám người khiêng ra mời anh sao?”

Trung đoàn trưởng Hà, tên đầy đủ là Hà Duyên, cũng là lão đại của đội hình sự, bình thường rất dễ nói chuyện, chỉ có ‘ái tướng’ dưới trướng ông mới to gan lè mề trước án mạng như này, bên chỉ huy chiến dịch sắp tức đến mức thổi bay tòa nhà của đội hình sự đến nơi rồi.

Hùng Hạo Nhiên chần chờ, bước thêm hai bước rồi dừng lại: “Hình như tôi nghe thấy có người gọi tôi.”

“Làm gì có!” Tạ Cảnh Định nói như chặt đinh chém sắt.

“Có mà...” Hùng Hạo Nhiên cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh lên xe trước đi, tôi quay lại ngay.”

“Này, Hùng Hạo Nhiên! Không phải anh định chạy trốn đó chứ? Lão Hà sẽ chém chết anh đó!”

“Chém vừa thôi. Ông đây không phải chưa từng thấy xác chết.” Hùng Hạo Nhiên gạt tay y xuống, bước nhanh về phía Hướng Dương Viễn.

Hướng Dương Viễn cả kinh, phản ứng đầu tiên chính là... Không được! Phải chạy trốn!

“HƯỚNG THANG VIÊN!”

Đi chưa được mấy bước, Hướng Dương Viễn thấy cổ áo bị kéo lại.

“Em đang làm gì thế? Lười biếng không đi làm hả? Mấy giờ rồi? Sao lại chạy ra đây?”

Hướng Dương Viễn hít sâu một hơi, trong lòng chuẩn bị tinh thần bị mất mặt, thở dài xoay người lại: “Đừng có suy bụng ta ra bụng người! Em mới trực đêm xong!”

Hùng Hạo Nhiên thả lỏng tay, lập tức bị cậu tránh ra.

Dừng một chút, Hùng Hạo Nhiên ánh lên ý cười, sắc mặt lóe lên tia mừng rỡ: “Đồ đệ ngoan, em cố tình đến tìm anh sao?”

“Đừng có tự luyến, tôi chỉ đi ngang qua thôi.” Hướng Dương Viễn vuốt vuốt lại quần áo, không được tự nhiên hừ lạnh mà hai má đỏ bừng: “Không có chuyện gì thì em đi trước, hừ!”

Tiếng hừ cuối cùng lộ ra mười phần khinh bỉ với khó chịu.

“Này! Hướng Thang Viên! Ê!”

Làm bộ không nghe thấy Hùng Hạo Nhiên hô đằng sau, Hướng Dương Viễn không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước, trong lòng vừa đắc ý vừa tức giận. Mau đuổi theo nói lời xin lỗi thì tôi sẽ miễn cưỡng nói cho anh biết là tôi cố ý đến thăm anh, hừ, nhưng anh đừng tưởng rằng tôi sẽ dễ tha thứ như vậy. Nếu anh không giải thích rõ ràng chuyện giữa anh với Tạ Cảnh Định thì tôi đây sẽ mãi mãi không để ý đến anh nữa...

Mau lên đi, mau lên đi, bất tri bất giác Hướng Dương Viễn đã đi được một đoạn xa, có vài xe taxi đã mời cậu đi nhưng đều bị cậu bỏ qua, chỉ là...

Hùng Hạo Nhiên có phải đi quá chậm không?

Hướng Dương Viễn cuối cùng cũng thấy không đúng, không nhịn được quay lại nhìn một cái, trên đường tấp nập người đi nhưng nào có bóng dáng của Hùng Hạo Nhiên.

Cùng lúc đó, chuông điện thoại vang lên.

Hướng Dương Viễn còn đang chìm trong ngạc nhiên, ngơ ngác lời điện thoại ra, ấn nút nghe.

“Hướng Thang Viên à, anh đang có vụ án quan trọng...”

“Hùng Hạo Nhiên! Anh nghe đây!” Vừa nghe thấy giọng Hùng Hạo Nhiên thì Hướng Dương Viễn như tỉnh mộng, hét to vào điện thoại: “Tôi muốn chia tay anh!!!”

“Hướng...”

Hung hăng cúp máy, Hướng Dương Viễn thở dài, sau đó dưới ánh nhìn kì dị của người qua đường mà chạy trốn chết.

^^^^

Bỗng thấy Bánh Trôi giống Bánh Bèo. Chẹp

51. Chương 51: Về Chuyện “đồng Chí Hướng Phản Công”

(thật ra từ còn có nghĩa là quay trở lại, vô đến nhưng nghĩa phản công cũng không sai =))))))

Hơn ba giờ sáng, Tạ Cảnh Dịch vào phòng làm việc của Hùng Hạo Nhiên uống nước, quả nhiên phát hiện anh vẫn đang chiến đấu với một bàn đầy tài liệu với ảnh chụp, lông mày nhíu chặt mà nghiên cứu vụ án hôm qua mới nhận được. Tình hình này, không khí này, biểu tình này, chắc chắn chắc, thật ra giống như năm năm trước vậy.

“Hạo Nhiên, nghỉ chút đi. Anh mà cứ liều mạng như vậy làm tôi rất xấu hổ rồi.”

“Đã nghỉ rồi.” Hùng Hạo Nhiên không ngẩng đầu nói cho qua.

“Lừa quỷ à?”

“Nếu anh muốn làm quỷ thì tôi cũng đành chịu thôi.”

“Hãy, làm cộng sự với anh chả có cảm giác thành công gì cả. Chuyện gì cũng giành làm trước, suy nghĩ thì đặc biệt nhanh, người khác căn bản chỉ việc đi theo sau chờ kết quả thôi a.” Tạ Cảnh Dịch gõ gõ bàn: “Để mai hẵng làm. Đây đâu phải là vụ án của mình anh, tốt xấu gì cũng phải tin tưởng cộng sự của mình chứ.”

“Không cần, vừa mới tra được chút manh mối rồi.” Hùng Hạo Nhiên cự tuyệt không suy nghĩ.

Tạ Cảnh Dịch không phải mới quen Hùng Hạo Nhiên ngày đầu, đương nhiên biết cái tính cứng đầu này. Đùa nhau à? Muốn làm tấm gương tinh anh của đội hình sự không phải dễ đâu nha!

Nhưng mà, đây toàn là do anh tự ngược đó chứ. Chỉ lo xông lên trước, hoàn toàn không có thái độ lắng tâm lý về việc hợp tác. Thật là làm người ta khó chịu!

“Lão Hùng à, thân thể là tiền vốn của cách mạng đó. Anh có thiếu tiền thì cũng đừng có đánh chủ ý vào quỹ liệt sĩ đấy nhá!”

“...”

“Chà chà, xem đi. Mất anh đỏ hết lên rồi đó.” Tạ Cảnh Dịch đến gần, đột nhiên vỗ đầu: “À mà đúng rồi, hôm nay vẫn chưa có cơ hội hỏi anh cái này. Sáng sớm nay ấy, lúc anh vừa lên xe ấy, ai hét qua điện thoại với anh vậy?”

“...”

“Vì trung đoàn trưởng Hà tò mò thôi.”

“...”

“Được rồi, là cả xe ai cũng tò mò...”

Hùng Hạo Nhiên dừng tay, đặt tài liệu xuống, dường như nghĩ đến cái gì, ánh mắt vốn nghiêm túc cũng nhu hòa thêm vài phần, bên khóe miệng còn có ý cười nhàn nhạt.

Tạ Cảnh Dịch suýt phun hết trà ra ngoài, hoảng sợ nhìn chằm chằm anh: “Ê, mấy năm qua tôi cũng biết là anh rất đẹp trai nhưng tôi không phải người anh nên mơ tưởng đâu nha. Quả mặt này của anh làm người ta nổi hết da gà lên rồi. Buồn nôn muốn chết!”

Hùng Hạo Nhiên không hiểu, liếc nhìn một cái: “Đang nói gì thế hả?”

“Tôi nói là anh đừng có dùng bộ mặt buồn nôn này mà nhìn tôi!”

Hùng Hạo Nhiên yên lặng một lúc rồi xoa xoa thái dương: “Ngại ghê. Anh hiểu nhầm rồi. Tôi đang nghĩ đến chuyện khác thôi. Đừng có ăn dưa bỏ nữa đi. Cút về ngủ mau, đừng làm ảnh hưởng công việc của tôi.”

“Ồ. Đúng rồi mà, động chút là đuổi người, đây mới là người mà tôi quen...” Tạ Cảnh Dịch gật gù, cầm cốc đi ra. Đột nhiên lại dừng lại, cứ như mới phát hiện ra châu lục mới, mặt đầy phấn kích: “Vừa nghĩ gì vậy? Nghĩ về người gọi điện cho anh sao? Rốt cục là ai vậy?”

Hùng Hạo Nhiên khép tài liệu vào, ném mạnh về phía Tạ Cảnh Dịch.

Tạ Cảnh Định thoải mái đón lấy, cười khà khà đầy *** đãng, áp sát đến: “Đồng chí lão Hùng này, coi như nể tình chúng ta quen nhau được chục năm đến nơi rồi, khai mau!”

Hùng Hạo Nhiên không được tự nhiên mà dời mắt nhìn chỗ khác, lật nhanh tài liệu ghi chép ở hiện trường, nghiêm mặt nói: “Tôi nói là, đừng làm phiền tôi!”

“Nào nào, anh em tốt với nhau cả, chia sẻ chút đi!”

“Biến!”

“... Lên cơn rồi? Xem ra là nghĩ đến gì đó không tốt rồi nha...” Tạ Cảnh Định ra vẻ suy nghĩ mà sờ sờ cằm.

Hùng Hạo Nhiên nổi giận, cầm cặp tài liệu dày lên đập mấy phát vào người Tạ Cảnh Định: “Cậu thử làm ảnh hưởng đến công việc của tôi xem. Ngày mai tôi bảo lão Hà ném anh về đội Đả Hắc luôn!”

Tạ Cảnh Định bị đánh không kịp đỡ, ôi một tiếng, ôm cánh tay, hai mắt rưng rưng: “Mi, mi dám đánh ta. Mi đã thay đổi rồi! Mi không phải là lão Hùng trước đây nữa rồi! Ta muốn chia tay với miiiiii!”

Sau đó, Tạ Cảnh Định vừa lải nhải vừa ‘tan nát cõi lòng’ quay đi, thương tâm chạy ra khỏi phòng của đội trọng án.

Hùng Hạo Nhiên mặt không thay đổi xem người kia bày ra kỹ năng diễn xuất, tiện thể cao giọng nói: “Tạ Cảnh Định kia, có bản lĩnh thì mai đừng có thò mặt ra trước mặt tôi!”

“Không thể được! Ngày mai em sẽ nở nụ cười quên hết thù oán với anh!” Giọng Tạ Cảnh Định mang theo tiếng cười vọng lại từ xa.

Hùng Hạo Nhiên cười cười, sắp xếp lại tài liệu, lần đầu tiên khi ngồi ở phòng đội trọng án mà ngáy người.

Có thể do buổi sáng ngủ nhiều nên Hướng Dương Viễn tối nay lại mất ngủ.

Làm việc vất vả, ngày mai còn phải đi điều tra nhân khẩu ở khu phố nữa thì mất ngủ là chuyện đáng sợ nhường nào a.

Thế là... cậu buộc mình tìm một chuyện gì đó làm cho mình buồn ngủ.

Trong TV có chuyên gia từng khuyên phải đi bộ nhiều, Hướng Dương Viễn nghĩ đến đây, không nghĩ nhiều mà tung chăn ra, thay sang bộ quần áo thể thao, mang theo chìa khóa với ví tiền ra ngoài.

Chuyên gia đã khuyên thế nhưng người bình thường sẽ đi bộ trong khoảng thời gian thuận tiện chứ nhỉ? Đã hơn nửa đêm rồi đó, đồng chí Hướng này, cậu không định đi dọa người khác chứ? Hơn nữa... đi bộ thì mang tiền đi làm gì vội?

Rất nhanh thôi, chúng ta đã có đáp án về loạt hành động của đồng chí Hướng Dương Viễn rồi đây.

Mang tiền là vì khi đi bộ nhìn thấy xe taxi nên vẫy vẫy, sau đó ngồi lên, tiếp theo là nói: “Làm phiền cho đến vườn hoa XX.”

... Nếu tên khốn Hùng Hạo Nhiên kia không đến tìm mình thì mình có thể qua tìm hán nhỉ? Là một người đàn ông thì thỉnh thoảng cũng nên bày tỏ tấm lòng chứ! Hướng Dương Viễn nghĩ thầm.

Nhưng mà... bây giờ là hơn 3h sáng đó! Đồng chí Hướng quả nhiên có rút nhiều thành ý nha

52. Chương 52: Về Chuyện “hơn Nửa Đêm Rồi, Tú Ân Tú Ái Cái Giề”

Gập đồng tư liệu lại, Hùng Hạo Nhiên chậm rãi vắn người, quyết định ngủ ở sô pha văn phòng.

Mỗi lần có vụ án lớn đều là một hồi ác chiến a... Lần nào cũng vậy nên anh đã sớm không phí lực đi oán trách rồi.

Trong phòng làm việc có chút bí bách, anh đứng lên mở cửa sổ. Lúc đẩy cánh cửa ra, những luồng gió đêm ủa vào, thổi tung rèm cửa. Hùng Hạo Nhiên kéo rèm sang một bên, liếc xuống phía dưới.

Tòa nhà của đội hình sự không phải ở giữa khu dân cư nên ngày thường tầm tám, chín giờ tối đã không có nhiều người qua lại rồi, căn bản là không có đến nửa bóng người.

Nhưng lúc này, sắp 4 giờ sáng, anh nhìn thấy trên bậc thềm của tòa nhà có bóng người đang yên lặng đứng, vừa vịn cũng đang ngẩng lên nhìn.

Tim anh đột nhiên nảy lên một cái, một cổ ảm áp lan khắp người. Hùng Hạo Nhiên chỉ sững sốt vài giây, rồi rất nhanh quay người chạy ra khỏi văn phòng, xuống dưới sân.

“Hương Thang Viên!!!”

Hương Dương Viễn vẫn đang ngơ ngơ nhìn lên trên, neho mắt, nỗ lực nhìn chăm chăm khung cửa sổ vẫn đang sáng đèn. Lúc này hình như có người đứng ở đó, cậu thấy khá giống Hùng Hạo Nhiên nhưng không dám khẳng định. Lúc này lại nghe thấy tên mình, theo bản năng lại muốn quay đầu chạy.

Kết quả không khác trước là bao, cổ ả bị kéo lại...

“Này! Không thể túm chỗ khác hả? Tôi đâu phải gà con!” Lần nào cũng bị rơi vào ma trảo kiểu này, lòng tự trọng của cậu rất khó chấp nhận được.

Hùng Hạo Nhiên nghe lời thả tay ra, rồi ngay lập tức ôm lấy đối phương từ phía sau, vùi mặt vào cổ cậu, tham lam cảm nhận hơi thở quen thuộc, thỏa mãn khẽ gọi: “Hương Thang Viên. Hương Thang Viên...”

Hơi thở nóng ảm đảo qua gáy, cậu ngửa đến rứt cổ, nói: “Như vậy không hay lắm... Trước mặt mọi người...”

Hùng Hạo Nhiên khẽ cười. Thừa nước lán tới mà siết chặt vòng tay, dùng ngữ khí “em có thể làm gì anh nào” mà nói: “Nào có mọi người nào ở đây đâu? Hừm? Có ả sao?”

Hương Dương Viễn đối với tên mặt dày này chỉ có thể khinh bỉ lườm một cái thôi.

Hai người yên lặng một hồi, rồi cậu nói: “Lúc này qua nhà anh thấy không có người, nên... nên tới đây xem thử.. Không biết anh có bị sao không...”

Hùng Hạo Nhiên nắm tay cậu thật chặt, sau đó nhanh chóng hôn lên bên mặt cậu: “Đồ đệ ngoan, em thực có lòng.”

Hương Dương Viễn khẽ cắn răng, thúc khuỷu tay ra sau: “Đúng rồi. Nào giống ả đó, lương tâm bị chó gặm, chạy đi đằng đằng nào mất rồi!”

Hùng Hạo Nhiên cười không ngấm được miệng, xem ra đang đắc ý lắm.

“Cười gì mà cười! Em chỉ sợ anh hy sinh vì nhiệm vụ thôi! Còn chưa hỏi anh đó. Sáng nay đi đâu? Đừng có nói là bận công tác nhé. Anh là người dựng chai tương đổ cũng thấy mệt nữa là. Em sẽ không tin đâu.”

Hùng Hạo Nhiên ngừng lại, bao nhiêu lời chuẩn bị thoát ra lại vòng trở lại, cuối cùng chỉ cất giọng lười biếng nói: “Hôm nay anh phải chạy khắp nơi nên quên mất mà. Đừng có hẹp hòi mà nghĩ linh tinh. Đừng có thù dai đó.”

Hương Dương Viễn nhú mày, vừa muốn giận nhưng không giận nổi, cắn răng nửa ngày, rồi sụp vai xuống, bất mãn nói: “Thôi đi. Có ả mới đi tính toán với anh.”

Thật ra, cậu muốn hỏi vì sao khi Tạ Cảnh Định khoác vai anh thì anh lại vui vẻ như vậy? Nhưng nếu hỏi ra, hẳn là rất nực cười đi?

Hai người không nói nữa, yên lặng đứng ôm nhau. Hương Dương Viễn bỗng nghĩ tới gì liền hỏi: “Hơn nửa đêm rồi sao anh còn ở văn phòng?”

“Tăng ca mà. Đội hình sự cũng không phải đồn công an. Làm gì có đồ đệ ngoan giải quyết công việc hộ anh. Đành phải tự mình chậm rãi làm thôi.”

“Hừ, biết ngay mà. Thật là mất mặt.”

“Đúng đúng đúng.”

Hương Dương Viễn chần chừ một chút, rồi nói: “Việc chưa làm xong mà buồn ngủ ghê gớm. Em xem, cả một tòa nhà chỉ có phòng anh có đèn. Chẳng lẽ em nghĩ bật đèn để đó đến mai sao?”

“Hết bận thì tốt rồi.”

“Thức đêm dễ chết sớm.”

“Không sao. Thầy em làm từ kim cương, không thể phá vỡ, đạn bắn không chết, thức đêm có là gì đâu.”

“...”

“Ngược lại, sao em không ngủ?”

“Ồm...Nói chuyện như này em cũng thấy buồn ngủ. Về trước đây. Mai còn phải đi tuần phố nữa.” Cậu sợ Hùng Hạo Nhiên gặng hỏi nên quyết định chuồn trước.

Hùng Hạo Nhiên chỉ ‘Ồ’ một tiếng, rồi xoay cậu lại, để cậu đối mặt với anh, cúi đầu hôn lên môi cậu.

Hương Dương Viễn sợ suýt nhảy dựng lên, giãy ra khỏi anh, nói: “Anh điên à! Giữa đường mà còn ở trước cửa đơn vị của anh đó. Nhỡ bị người ta nhìn thấy thì sao! Khó lắm mới được điều đến đội hình sự, chẳng lẽ anh muốn bị vớt trở về đồn à!”

“Bị người ta nhìn thấy thì anh sống chết thừa nhận hôm nay chưa từng ở đây là cùng. Hơn nửa đêm rồi, dễ dàng phủ nhận a.”

“Da mặt anh có thể dày thêm được nữa không?”

“Được chứ. Hơn nữa, bị vớt về đồn cũng không tồi nha. Chúng ta lại có thể ngủ cùng nhau rồi.” Hùng Hạo Nhiên cợt nhả, nắn nắn mặt cậu.

“Anh không về thì chúng ta vẫn có thể ...” Hương Dương Viễn không nói nữa, mặt đỏ bừng, đập một phát: “Biến! Ai thèm ngủ với anh chứ!”

“Ha ha ha ha ha ha...”

53. Chương 53: Về “rất Cuộc Là Ai Đùa Giỡn Ai?”

Hai thầy trò đứng trên vỉa hè chờ gần 15 phút, trông đến mòn con mắt, dừng nói là taxi mà bóng của một con chuột cũng không thấy đâu.

Hùng Hạo Nhiên khoanh tay đứng, ung dung nhìn chăm chăm Hương Dương Viễn, mà Hương Dương Viễn thì đang đổ trách nhiệm của việc ‘nửa đêm nửa hôm đỡ hơi chạy đến làm cho Hùng Hạo Nhiên không được ngủ mà phải chờ xe’ đổ hết lên người mình, nên chột dạ không dám quay sang, cười ha ha: “Không ngờ chỗ này lại hẻo lánh đến thế... ha ha.”

Hùng Hạo Nhiên buồn cười, vỗ vào sau đầu cậu rồi lại xoa xoa: “Đi thôi, anh lấy xe đưa em về.”

Hương Dương Viễn bác bỏ: “Quá phiền.”

Hùng Hạo Nhiên nhú mày, quay người đi vào trong tòa nhà: “Vậy thì em cứ từ từ mà chờ nhé. Anh buồn ngủ muốn chết rồi.”

Lời còn chưa dứt đã bị một người túm áo giữ lại.

Kết quả cuối cùng, Hùng Hạo Nhiên lái chiếc xe máy đầy phong cách của mình đi rêu rao, đèo đồ đệ bảo bối của mình về nhà.

Lúc vào đến cửa thì kim giờ vừa vặn chỉ vào số 5, Hương Dương Viễn lấy khăn mặt cho Hùng Hạo Nhiên lau rồi nói: “Còn hai tiếng nữa, nhanh lên còn ngủ.”

Mí mắt của Hùng Hạo Nhiên đang muốn gập nhau lắm rồi, rướn cổ lên, không biết xấu hổ mà nói: “Hộ anh đi.”

Hướng Dương Viễn bình thường sẽ ném khăn lên mặt tên kia không thì cũng là châm chọc vài câu nhưng lần này cậu không chờ anh nói lần hai đã cầm lấy khăn, ra sức chà lên mặt anh.

“Được rồi được rồi, mặt của anh sắp bị em chà đến mất hết ngũ quan rồi.” Hùng Hạo Nhiên nắm lấy móng vuốt đang ra sức chà trên mặt mình xuống, hôn hôn lên mũi người kia rồi ngáp liền mấy cái, tự nhiên đi vào phòng ngủ.

Sớm hôm sau, khi chuông báo thức vừa vang thì Hướng Dương Viễn liền tỉnh, nghĩ đến bên cạnh còn có một người đang thiếu ngủ nghiêm trọng, cậu nhanh chóng tắt chuông, để phòng ngủ yên tĩnh lại.

Quay lại nhìn Hùng Hạo Nhiên, con gấu kia quả nhiên ngủ rất sâu.

Hướng Dương Viễn bỗng nổi hứng thú, nương theo chút nắng sớm chiếu qua cửa sổ mà đánh giá khuôn mặt người kia, không nhìn được sờ vào râu mới nhú dưới cằm anh.

Ngón tay gai gai, làm cậu nở nụ cười, trong lòng cảm thấy ấm áp, vui vẻ.

Một lúc sau, mí mắt Hùng Hạo Nhiên run run, tỉnh rồi.

Ý thức được Hướng Dương Viễn đang làm trò gì, lông mày anh giãn ra, trên mặt lại xuất hiện biểu cảm thiếu đôn: “Sao thế? Sáng ra đã trêu anh rồi à? Không sợ ‘sinh lý’ của anh hả?”

Giọng nói trầm thấp, có chút khàn khàn, gợi cảm muốn chết.

Hướng Dương Viễn vỗ vỗ mặt anh, nói: “Cho nên em mới đặt báo thức sớm.”

Hùng Hạo Nhiên ngạc nhiên, rất nhanh đã hiểu ý cậu, vươn tay nắm lấy vai cậu: “Muốn làm gì với anh hả? Thế sao không gọi anh dậy từ sớm?”

Hướng Dương Viễn xoa xoa vành mắt thâm quầng của anh: “Nhìn anh ngủ say thế em không nỡ gọi.”

Hùng Hạo Nhiên cười, cởi áo ngủ hôm qua mặc qua loa ra, đầy sắc tình mà cắn môi cậu: “Đồ đệ ngoan, thật là làm anh không nỡ chà đạp em.”

Hướng Dương Viễn tập trung vào nụ hôn, đối với sự uy hiếp của đối phương chỉ hừ hừ hai tiếng.

Âm thanh môi lưỡi quần quýt nghe rõ ràng, kèm theo tiếng thở dốc say người, làm mặt đỏ tím đập, không nhìn được nghĩ nên tiến thêm một bước làm việc gì gì đấy.

Ngoài phòng – ánh nắng chói chang, trong phòng – xuân ý tình nồng.

Chờ đến khi cả hai xuống giường thì cũng đã muộn giờ làm. Hướng Dương Viễn vừa ngậm bàn chải vừa thay quần áo, thỉnh thoảng quay sang giục Hùng Hạo Nhiên nhanh lên chút.

Hùng Hạo Nhiên từ từ cài cúc áo, không có chút luống cuống, sốt ruột nào: “Yên tâm đi, em phải tin vào tay lái của anh chứ.”

Hướng Dương Viễn tặng cho anh một cái lườm: “Em đón xe, anh về thẳng đội hình sự đi.”

Hùng Hạo Nhiên tỏ vẻ bi thương: “Em dùng xong anh rồi ném sao? Thật vô tình!”

Hướng Dương Viễn ném khăn lên đầu anh: “Em sợ làm anh muộn đó! Tên khốn này, anh đi chậm thôi, đường đường là người của đội hình sự lại dám đi như đua xe ở lối đi bộ!”

“Được rồi, được rồi, đồ đệ ngoan ngoan nào.” Hùng Hạo Nhiên lấy khăn xuống, đi vào phòng tắm rửa mặt, còn ngâm nga một bài hát.

Hướng Dương Viễn khinh bỉ, hừ một tiếng, nhanh chóng ném quần áo hai người thay ra vào máy giặt, dọn lại giường, ném hết bôi trơn với ‘áo mưa’ vào ngăn kéo tủ. Nhìn đồng hồ trên tường, thở dài.

54. Chương 54: Về Chuyện “thiếu Sốt”

Công việc đầu tiên Hướng Dương Viễn làm khi đến đồn là thay cảnh phục rồi cùng với Lục Tây đến khu dân cư để điều tra tạm trú tạm vắng.

“Dương Viễn à, hôm qua không ngủ ngon hả? Sao thấy sau khi hưởng kỳ nghỉ xong thì vành mắt chỉ toàn quầng thâm thế?” Lạc thú lớn nhất của Lục Tây chính là quan sát sắc mặt người khác, từ đồng sự trong đồn đến bà chủ quán tạp hóa ven đường, dù cho gió thổi cỏ lay cũng thoát không nổi ánh mắt bắt quai của cậu.

Hướng Dương Viễn nghe cậu nói vậy, không tự chủ được nhớ đến hành động ngu xuẩn hôm qua với trận ‘ác chiến’ sáng nay, mặt lúc trắng lúc xanh rồi chuyển qua đỏ, cực pro.

“Dương Viễn?”

Hướng Dương Viễn hồi thần, coi như không có chuyện gì, hắng giọng một cái rồi nói: “Ồ nhà quen ngủ thẳng căng rồi, đồng hồ sinh học còn chưa điều chỉnh lại thôi, cũng không có chuyện gì lớn.”

“Ồ...” Lục Tây thoát nhìn không tin chút nào: “Tôi còn tưởng vì Hùng đại ca đi nên cậu không ngủ nổi cơ đó.”

Hướng Dương Viễn bị sắc nước bọt, ho tới trời tới đất.

Biểu cảm của Lục Tây biến thành u sầu: “Có phải cậu không thích tôi là cộng sự của cậu không?”

“Không, khụ khụ khụ. Không phải đâu, khụ khụ...”

“Haiz.” Lục Tây thở dài, tự nhiên thấy phiền muộn: “Tôi cũng biết bản thân mình không thể sánh được với Hùng đại ca...”

“Lục Tây! Khụ khụ...” Hướng Dương Viễn ho khan một tràng mãi mới thuận khí được, nghiêm túc nói: “Đừng có so với Hùng Hạo Nhiên. So mặt dày thì không ai là đối thủ của anh ta, không chỉ cậu thua đâu.”

“Nói cũng đúng...” Lục Tây ngẩn người, thần sắc đỡ hơn.

Hướng Dương Viễn cho cậu nụ cười động viên mà trong lòng đang nuốt ngược nước mắt vào. Nhưng ở những phương diện khác thì cậu cũng không thể bì được với anh ta. Ví như dùng súng... tôi sợ cậu chẳng may cho quả súng cướp cò lắm!

Khu dân cư hai người phải điều tra có một loạt nhà trọ lẫn với hộ gia đình, tính lưu động cực kỳ lớn, nhiều người không thích phối hợp làm điều tra tạm trú. Đây không phải là chuyện nhỏ.

Phiên nhất chính là mấy hộ dân ở đây có sở thích chuyện bé xé ra to, dù chỉ là trộm vặt hay trò đùa của trẻ con nên cũng đủ để Hướng Dương Viễn đề phòng như đang đi trên băng mỏng. Chỉ sợ một ngày nào đó, khu dân cư của mình tòi ra một ông tội phạm nguy hiểm, lại còn là cá lọt lưới không bị cậu điều tra đến thì cậu sẽ không chịu được, dù chết vạn lần cũng không đủ để bù.

Thế nên, Hướng Dương Viễn cực chăm chỉ chạy đến chỗ này làm nhiệm vụ, chỉ cần thấy ai lạ lạ là tra tỉ mỉ.

“Tiểu Hướng lại đến à?” Ông chủ tiệm rượu thuốc đầu phố vừa nhìn thấy Hướng Dương Viễn đã híp mắt chào, lúc thấy Lục Tây thì ngạc nhiên hỏi: “Hớ, thế cái cậu Tiểu Hùng hay theo ông cậu không làm nữa hả?”

Hướng Dương Viễn lúng túng cười một cái, đáp: “Anh ta... thăng chức rồi. Đây là cộng sự mới của cháu. Ông cứ gọi là Lục Tây cũng được.”

Lục Tây hi hi ha ha chào ông chủ, đồng một câu, tây một câu thêm vài câu chém gió liền thân.

Nhân lúc Lục Tây đang chém gió với ông chủ tiệm rượu thuốc thì Hướng Dương Viễn đi bộ vào một đại lý môi giới, nhìn kĩ mấy tờ quảng cáo gắn trên tường.

Người trực bên trong đại lý là một nhân viên tên Tiểu Lý, vừa thấy Hương Dương Viễn đã trưng bộ mặt đau khổ ra, nói: “Đồng chí Hướng à, lại đến điều tra bọn tôi sao?”

Hướng Dương Viễn liếc gã một cái: “Chẳng lẽ trong này có thứ gì không dám cho người khác thấy sao? Tôi chỉ vào xem một chút, sẽ không làm gì anh.”

“Nhưng người ta thấy chỗ bọn tôi hay có cảnh sát ra vào thì không dám tìm bọn tôi thuê nhà nữa đó.”

“Vậy mới tốt. Tôi đã giúp anh chặn một phần lớn tội phạm, anh cũng bớt phiền.”

“Vâng vâng vâng...” Tiểu Lý nhìn quanh, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm: “Ây da. Cái anh cảnh sát cao to kia hôm nay không đi cùng anh sao?”

“Không. Có chuyện gì?”

“Thế là tốt. Đồng chí Hướng không biết tôi sợ anh ta thế nào đâu. Mỗi lần anh ta đến toàn tóm tôi hỏi đông hỏi tây làm tôi sợ muốn chết. Quá đáng sợ! Vẫn là đồng chí Hướng dễ tính hơn ha ha ha.” Tiểu Lý rút cho cậu cốc nước rồi đặt lên bàn.

“Ha ha...” Hướng Dương Viễn siết tay, trong lòng phần nộ... Ha ha ha cái lông ấy! Nói thế không phải ý là ông đây dễ lừa lắm hả!

“À mà, thế anh ta nghĩ hản hả?”

“Không phải, anh ta bị điều đi.” Hướng Dương Viễn không muốn phí lời với gã nữa, gõ gõ tay lên bàn, học bộ dạng của Hùng Hạo Nhiên trước đây, nghiêm mặt nói: “Anh lấy ghi chép giao dịch ra đây cho tôi xem.”

“Hả, vâng vâng vâng. Dựa theo yêu cầu của bên các anh nên tôi ghi chép rất cẩn thận rồi.”

Hướng Dương Viễn lấy bộ đàm ra gọi Lục Tây vào, sau đó lật quyển sổ ghi chép ra.

Không ngoại dự đoán, chưa được bao lâu Lục Tây đã cười nói vui vẻ với Tiểu Lý rồi.

Hướng Dương Viễn nghe hai tên kia nói từ trời nam đến đất bắc mà nghĩ thầm, đều là cảnh sát khu vực mà Hùng Hạo không quản thì thôi, đã quản thì thủ đoạn cứng rắn ra cứng rắn, dứt khoát ra dứt khoát, nhất châm kiến huyết (lời nói trúng trọng tâm), không giận mà uy. Lục Tây thì biết đường giả bộ thành một thằng em nghe lời, hiền lành, ăn nói khách sáo, đầu đường cuối chợ có chuyện lớn nhỏ gì cũng biết, không hề có áp lực.

... So sánh với hai người đó làm cậu thấy bản thân mình còn nhiều thiếu sót. Hình như, tự ti rồi...

Bận rộn cả buổi sáng, hai vị cảnh sát khu vực mới chỉ tra được non nửa các nhà trọ. Hướng Dương Viễn với Lục Tây sắp xếp lại tài liệu, định tìm chỗ ăn cơm rồi chiều tiếp tục chiến đấu.

“Dương Viễn này, không thì đi ăn hoành thánh đi.” Lục Tây nhìn thấy có một quán mì vằn thắn ở xa, đôi mắt sáng lờ lờ, nuốt nước miếng.

Hướng Dương Viễn buồn cười: “Cậu chưa bao giờ ăn mì vằn thắn hả?”

“À, trước giờ đi cùng với chị Trần, chị ấy không cho tôi ăn quán vỉa hè, nói cái gì mà bẩn, toàn dầu cống ngầm, kiên quyết lời tôi về căn tin ăn. Làm tôi thèm muốn chết...”

“Được rồi.” Hướng Dương Viễn rộng lòng đáp ứng, thuận miệng nói: “May mà cậu không đòi ăn đồ nướng đó.”

Lục Tây yên lặng một lúc rồi mới nói: “Nóng như này, lại còn đang giữa trưa nữa, người bình thường không ăn đồ nướng đâu Dương Viễn nhỉ?”

Hướng Dương Viễn ngây người, đột nhiên tâm tình tốt không chịu được

A ha ha ha ha ha ha Hùng Hạo Nhiên! Có người nói anh không phải người bình thường đấy A ha ha ha ha ha!

55. Chương 55: Về Chuyện “gặp Phải Phiền Toái”

Ăn xong mì vằn thắn, Hướng Dương Viễn với Lục Tây tiếp tục công cuộc gõ cửa từng nhà, hỏi, ghi chép, áp dụng nguyên tắc đối xử với quần chúng nhân dân như gió xuân, hòa ái và gần gũi mà thông báo cho người không có tên trong hồ sơ đăng ký nhân khẩu nhớ đến đồn công an làm tạm trú tạm vắng.

“Dương Viễn này, hay chúng ta chia nhau ra đi. Cứ như này thì một ngày không xong nổi đâu.” Không được bao lâu thì Lục Tây đã thấy mệt đã man.

“Không được.” Hướng Dương Viễn hơi suy nghĩ, ngữ khí rất kiên định: “Chỗ này đã từng có xung đột rồi, chẳng may có vụ gì lớn là cả hai chúng ta chạy không thoát đâu.”

“Ha, cũng đúng ha. Ha ha ha ha nếu có tên tội phạm đang bị truy nã đang trốn ở đây bị chúng ta phát hiện thì liệu cấp trên có ghi công cho không nhỉ?”

Hướng Dương Viễn tặng cậu một cái lườm: “Đừng nói ghi công, có muốn ghi mộ cũng được luôn. Cậu muốn thử không?”

Lục Tây xua tay liên tục.

Hướng Dương Viễn vỗ vỗ vai cộng sự của mình, đi đến hộ tiếp theo gõ cửa. Dán tai vào cánh cửa nghe một hồi, xác định bên trong có người, lại gõ tiếp: “Xin chào, điều tra nhân khẩu đây. Có thể mở cửa không?”

Bên trong không đáp lại.

Hướng Dương Viễn nghi hoặc nhíu mày, dán tai vào cửa nghe.

Tiếng bước chân trong phòng vốn chậm chậm bỗng trở nên gấp gáp, kèm theo tiếng kim loại rơi xuống đất rồi yên tĩnh.

Thần sắc Hướng Dương Viễn trở nên ngưng trọng: “Tôi thuộc đồn công an XX. Xin hãy mở cửa ra.”

Lục Tây đứng sau cậu ngó dáo dác, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Hướng Dương Viễn lại gõ cửa, lần này dùng lực lớn hơn nhiều: “Mở cửa ra.”

Lục Tây vươn tay định kéo Hướng Dương Viễn ra sau mình, một tay khác chạm vào súng bên hông, nhỏ giọng nói: “Để tôi.”

Hướng Dương Viễn lắc đầu: “Còn chưa biết sao. Đừng dọa người ta.”

“Hớ, thế phải làm sao?”

“Tôi... không biết...”

Một hồi yên lặng, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hướng Dương Viễn hết cách, trước giờ dù có xảy ra chuyện gì, chỉ cần có Hùng Hạo Nhiên bên cạnh thì cậu không cần phải nghĩ cách gì gì đó. Mà Lục Tây sau khi xa chị Trần thì chân tay cũng trở nên luống cuống.

Suy nghĩ hồi lâu, Hướng Dương Viễn bình tĩnh. Đẩy Lục Tây ra phía cầu thang, thấp giọng nói cho mình cậu nghe: “Cậu xuống dưới bảo vệ trước. Đừng để hấn nhảy qua cửa sổ, thuận tiện báo cho bên chỉ huy tiếp viện.”

“À đúng đúng! Tôi đi đây!” Lục Tây biến mất như một làn khói.

Hướng Dương Viễn đứng một mình ở hành lang tối tăm cũ nát. Nhìn cánh cửa đen sì, nuốt ngụm nước bọt, từ từ tiến đến bên cạnh.

Chẳng may người trong phòng không có vấn đề gì mà cậu lại bắt người ta thì sẽ bị khiển trách, còn bị ghi vào hồ sơ. Mà nếu như người trong phòng có vấn đề thật thì đừng nói chính cậu mà đến những hộ gia đình trong tòa nhà này đều bị uy hiếp cũng nên,

Hướng Dương Viễn siết tay, cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi cổ họng đến nơi. Trong lòng yên lặng niệm, Hùng Hạo Nhiên, anh nói cho em biết mình phải làm sao đi...

Bởi vì tối hôm trước Hùng Hạo Nhiên đã nghiên cứu kĩ tài liệu, vốn là vụ án khó điều tra cuối cùng cũng lần ra được manh mối. Căn cứ theo vật chứng bên đội kỹ thuật tra ra rồi trải qua mấy tiếng liên tục phân tích và thảo luận, cuối cùng tổ chuyên án cũng khoanh vùng được kẻ tình nghi.

“Đây là một phần tử nguy hiểm, nhất định phải nhanh chóng tóm được hấn.” Lương Kiến nhìn bản phác thảo chân dung kẻ tình nghi, mặt nghiêm trọng nói: “Rất có thể trong thời gian ngắn hấn sẽ gây án lần hai.”

“Nhưng thành phố có hơn triệu dân, anh nói nhanh thì nhanh kiểu gì đây?” Tạ Cảnh Định nhanh chóng liên hệ đến từng đồn công an khu vực và đội cảnh sát giao thông, căn bản không hy vọng nhiều: “Hắn chưa kịp trốn thì thôi, chẳng may đã trốn thì...”

Hùng Hạo Nhiên đập tập tài liệu vào đầu anh: “Lo làm tốt chuyện của mình đi. Lo lắng vợ vẫn cái gì.”

Đội trưởng Hà ngồi trên ghế, khuôn mặt trầm trầm, không nói một lời.

“Đội trưởng Hà, đội trưởng Lương, vừa nãy kẻ tình nghi đã nói gọi về nhà, bên đội kỹ thuật đã khóa được phạm vi của hắn.” Trần Hân xông vào, thở hổn hển: “Bây giờ tiến hành vây bắt luôn chứ ạ?”

Tổ chuyên án đồng loạt đứng lên.

56. Chương 56: Về Chuyện “bị Coi Thường”

Xe cảnh sát đỗ yên lặng dừng lại ở một góc gần đó.

Hùng Hạo Nhiên xuống xe đầu tiên, thấy phía dưới tòa nhà của kẻ tình nghi có một cảnh sát đang đứng, bộ dáng vội vàng nhìn quanh.

Lục Tây?

Trong lòng Hùng Hạo Nhiên động mạnh! Biểu tình vốn cứng rắn cũng xuất hiện tia dao động.

“Haiz, phiền nhất là đến chỗ đông người tóm người. Nghi phạm mà chó cùng rứt chậu làm thương người thì chúng ta lại mang danh thất trách. Đúng là vất vả mà không được gì a.” Tạ Cảnh Định nhìn xung quanh, phát hiện xung quanh có nhiều người qua lại, không khỏi thấp giọng oán.

Trần Hân bất đắc dĩ cười, không nhịn được mà nhìn về phía Hùng Hạo Nhiên.

Người đó trước đây cũng vậy, nghi phạm có nguy hiểm hơn nữa cũng không thể làm anh bị rối loạn. Phảng phất như đang đi mua một tách cà phê hay là đi đến một cuộc hẹn. Cô chưa từng thấy trong mắt anh có sự căng thẳng hay sợ hãi.

Dường như đi theo phía sau anh, thì gặp chuyện khó đến đâu cũng sẽ trở thành đơn giản.

Lục Tây đang chờ tiếp viện, cậu còn không biết lúc này mình chỉ cách tên tội phạm giết người chỉ một cánh cửa. Nhìn thấy đội hình sự đi đến thì anh mắt lóe sáng, vừa vẫy tay vừa chạy đến: “Hùng đại ca! Bên chỉ huy còn điều hắn đội của các anh đến cơ à! Đúng là quá coi trọng bọn tôi quá rồi.”

Dự cảm xấu trong lòng Hùng Hạo Nhiên càng mãnh liệt hơn, anh vội vàng hỏi: “Hương Thang Viên đâu rồi? Không phải hai người là cộng sự sao? Em ấy đâu rồi?”

Lục Tây chỉ tay, nói: “Cậu ấy đang bảo vệ ở phái trên. Có một phòng thuê khả nghi, gọi như nào cũng không chịu mở cửa. Dương Viễn có vẻ căng thẳng, bảo tôi xuống gọi tiếp viện.”

Trái tim Hùng Hạo Nhiên lập tức nhảy lên hòng, hình tượng cao quý lãnh diễm lập tức vỡ nát: “Em ấy là heo à! Gọi xuống đây ngay lập tức! Em ấy không được trang bị súng, chẳng may bị thương thì sao!”

Lục Tây gấp gấp đặt ngón trỏ lên môi, vội nói: “Hùng đại ca đừng lớn tiếng thế. Chẳng may kinh động người bên trong thì sao?”

Tạ Cảnh Định kiểm tra lại trang bị của mình, chắc chắn không có sơ hở gì rồi đi đến vỗ vai Hùng Hạo Nhiên: “Đi thôi, chúng ta chia nhau ra hành động.”

“Không được! Ít nhất hiện tại không được!” Hùng Hạo Nhiên nhíu mày, kiên quyết từ chối.

Tạ Cảnh Định ngẩn người, không hiểu gì: “Tại sao?”

Hùng Hạo Nhiên không đáp.

“Hạo Nhiên, nghi phạm đã dám gọi điện cho người nhà thì không chừng cũng đoán được chúng ta sẽ đến. Chúng ta càng kéo dài thời gian thì càng có lợi cho hắn thôi!”

Hùng Hạo Nhiên nhìn cầu thang tối om, kiên định nói: “Em ấy mặc cảnh phục nhưng không có vũ khí, tuyệt đối không được ở lại. Tôi muốn nghi phạm phát hiện chúng ta rồi tập trung về hướng này, bằng không nghi phạm rất có thể sẽ bắn em ấy.”

“Ai cơ?”

“Đồ đệ của tôi.” Hùng Hạo Nhiên nói, tắt bộ đàm trên người rồi cởi đồng phục: “Tôi lên trước, mọi người đừng làm kinh động xung quanh. Lục Tây, em ấy ở tầng mấy?”

Lục Tây giơ hai ngón tay, còn muốn nói thêm nhưng khước mắt thấy cửa sổ tầng trên bỗng mở ra, một người đang dáo dác ngó ra ý định bỏ ra ngoài. Lục Tây nhiệt huyết sôi trào, kích động không thèm nghĩ đã giơ súng nhắm vào hân, hét to: “Không được nhúc nhích! Cảnh sát đây!”

Hùng Hạo Nhiên vừa thấy tên kia liền chửi bậy một câu rồi rút súng chạy lên cầu thang.

Vừa đến tầng hai đã thấy Hướng Dương Viễn đang ngồi một góc, phi đến nâng cậu đứng lên.

“A...?” Hướng Dương Viễn giật mình, ngẩng lên, chóng mặt không hiểu sao: “Hùng, Hạo Nhiên? Sao anh lại...”

“Heo à!” Hùng Hạo Nhiên tức điên, vỗ mạnh trán cậu, kéo cậu xuống cầu thang: “Mau xuống đi!”

Hướng Dương Viễn chỉ ồ một tiếng, rồi chỉ vào cánh cửa kia: “Bên trong có...”

“Biết rồi biết rồi, em xuống trước đi đã.”

“Cái gì? Rõ ràng là khu vực của em...” Hướng Dương Viễn hiềm khi thấy Hùng Hạo Nhiên nghiêm mặt, liền biết đây không phải chuyện nhỏ, tuy có chút bực vì bị xem thường nhưng vẫn ngoan ngoãn đi xuống.

“Dương Viễn!” Lục Tây thấy Hướng Dương Viễn xuất hiện liền kích động đến rơi nước mắt, nhào đến: “Trong sổ đối với chúng ta thật tốt. Cứ nhiên điều bên hình sự tiếp viện đó!”

Tạ Cảnh Định nhận được tín hiệu của Hùng Hạo Nhiên, nhanh chóng chạy lên, lúc qua chỗ hai người, nhàn nhạt nói: “Bọn tôi vốn đến để bắt nghi phạm. Gặp hai người chỉ là gặp lúc đi mua xì dầu (Đã tương du ấy) thôi. Hai người mau về đi, lúc nữa đấu súng chẳng may bị thương là xong.”

Lục Tây nhìn theo bóng lưng Tạ Cảnh Định, rồi quay lại hỏi Hướng Dương Viễn: “Bên hình sự đều kiêu ngạo thế hả? Xem thường chúng ta chỉ là cảnh sát ở đồn sao?”

Hướng Dương Viễn nheo mắt, hừ một tiếng: “Chúng ta về.”

“Nhưng tôi muốn xem bắt tội phạm.” Lục Tây mặt đầy hứng thú, hiển nhiên không thèm để ý thái độ của Tạ Cảnh Định: “Nói không chừng chúng ta còn giúp gì được nữa ấy. Lúc đó có thể tính là đồng lập công rồi!”

“...” Hướng Dương Viễn sắp bị tên ngốc không cốt khí này làm tức chết rồi. Muốn bỏ lại tên này ở đây nhưng nghĩ đi nghĩ lại, sợ Hùng Hạo Nhiên gặp nguy hiểm nên lại đứng chờ với Lục Tây ở dưới tầng.

57. Chương 57: Về Chuyện “chen Chân”

“Dương Viễn này, cậu thử nói xem, bọn họ liệu có đấu súng không?”

“Không biết.”

“Hầy, tôi còn chưa thấy bắn nhau bao giờ đâu, thật là mong chờ a!”

“...”

“Yên tâm đi. Chẳng may đánh nhau thật thì bên ta nhiều người hơn, nhất định sẽ thắng thôi!”

Hướng Dương Viễn nhìn Lục Tây đang hưng phấn mà thấy khó chịu.

Cảnh sát bắt tội phạm vốn không phải chuyện bên nào thắng bên nào thua mà... Hùng Hạo Nhiên không phải chưa từng bị thương, chẳng may thể chất anh là trời sinh hấp dẫn đạn thì sao...

Hương Dương Viễn không dám nghĩ nữa, chỉ có thể yên lặng lấy chân tâm của mình ra mà cầu bình an cho Hùng Hạo Nhiên.

“Này, Dương Viễn, Dương Viễn! Sao lại ngây người ra thế?” Lục Tây chọc cùi chỏ sang Hương Dương Viễn mấy lần: “Hình như có động tĩnh rồi.”

Cậu giật mình, bỗng nín thở theo bản năng.

Trong hành lang truyền đến giọng nói, có vẻ cũng không quá kịch liệt. Là bên hình sự đang khuyên nhủ, một lúc sau bỗng có một tiếng động lớn, kèm theo tiếng cửa bị đập ra, rất dọa người, Hương Dương Viễn còn chưa kịp nghĩ là tiếng gì thì đã có tiếng súng nổ.

Trong nháy mắt, cậu có cảm giác như mình bị hút hết sức lực, bao nhiêu suy nghĩ đáng sợ ủa về, chờ đến khi lấy lại tinh thần, muốn làm gì đó thì thấy lòng bàn tay mình lạnh toát, đầy mồ hôi.

“Lục Tây...” Giọng cậu run run.

“Hả?” Lục Tây cũng đang hồi hộp,

“Đưa cho tôi súng của cậu.”

“À ờ...” Lục Tây đặt súng vào tay Hương Dương Viễn, lo lắng nhìn sắc mặt cậu: “Cậu không sao chứ?”

“Không sao, tôi đi xem có chuyện gì,”

“Rất nguy hiểm đó...”

“Tôi đi xem chút rồi về luôn, yên tâm đi, tôi chưa muốn làm liệt sĩ đâu.” Hương Dương Viễn tặng Lục Tây một nụ cười gượng rồi lao đảo chạy vào.

Lục Tây sợ hãi nhìn theo bóng lưng cậu, do dự chốc lát rồi đuổi theo.

“Tên khốn này! Chết đến nơi rồi mà còn cứng đầu! Yên tâm đi, viên đạn này nhất định tao sẽ trả lại cho mày.” Tạ Cảnh Dịch ẩn tên tội phạm xuống đất, thô lỗ còng tay hắn lại, còn đếm cho mấy phát, lúc sau thấy chưa đủ liền đập thêm vài cú.

Đội trưởng Lương Kiến đứng bên cạnh Tạ Cảnh Dịch hắng giọng một cái.

Tạ Cảnh Dịch quay sang, thở phì phì: “Có chuyện gì thì tôi chịu trách nhiệm là được! Cơn tức này tôi không xả là không được!”

Lương Kiến dời tầm mắt, mặt không biểu cảm: “Cái gì tôi cũng không thấy. Nhưng chẳng lẽ cậu không thấy nên xem thương binh có bị sao không trước chứ?”

Tạ Cảnh Dịch nghe thế, lập tức tha cho tên tội phạm, đưa hắn cho Lương Kiến giữ.

Hùng Hạo Nhiên đuổi những người khác ra, ngồi một mình chỗ đầu cầu thang, mặt không đổi mà bùm cổ mình, chỉ thấy có vết máu chảy qua kẽ tay, men theo bàn tay mà rơi xuống.

Hương Dương Viễn vừa chạy đến đã thấy cảnh này, bị dọa đến tim bay ra ngoài.

“HÙNG HẠO NHIÊN!!!”

Hùng Hạo Nhiên ngẩng lên, biểu tình thay đổi hoàn toàn, giọng nói nghe rất yếu ớt: “Sao em lại quay lại? Chỗ này...” Rất nguy hiểm.

Đáng tiếc lời còn chưa nói hết thì Tạ Cảnh Dịch vừa cởi áo sơ mi vừa đẩy Hương Dương Viễn sang một bên: “Đi đi, đừng đứng vướng chỗ này, bọn tôi đang có người bị thương. Hạo Nhiên mau ẩn áo vào chỗ thương, tôi đưa anh đi bệnh viện.”

Hùng Hạo Nhiên cau mày nhìn gã, đang định nói thì lại bị chặn: “Đừng có lè mề! Thử xem có đứng lên được không? Anh xem anh đi, sao không biết nghe lời người khác gì cả, nhất định phải ăn đạn mới hài lòng sao? Tên này đang điên rồi còn dám kích động hắn! Cái tính cứng đầu bao năm rồi vẫn chưa đổi! Đã mù còn cậy mạnh!”

Mắt thấy Tạ Cảnh Dịch không chịu nghe lời mà đỡ Hùng Hạo Nhiên dậy, còn cẩn thận rịt chỗ bị thương của anh lại, Hướng Dương Viễn đứng ngốc một bên, chân tay luống cuống.

Cũng đừng trách cậu, cậu bị dọa sợ mất hồn rồi.

“Hướng Thang Viên, anh...”

“Được rồi được rồi, có phải anh không muốn sống nữa không? Đi nhanh lên! Trần Hân, qua giúp tôi đỡ Hạo Nhiên!”

“Ồ!” Trần Hân nghe gọi liền chạy tấy, đỡ lấy tay Hùng Hạo Nhiên: “Hạo Nhiên anh đi từ từ thôi.”

Hướng Dương Viễn lo lắng muốn đi theo nhưng lại thấy Lương Kiến gọi: “Vị đồng chí kia có thể qua giúp tôi không?”

“Hùng đại ca! Anh bị sao vậy!” Lục Tây chạy đến thấy Hùng Hạo Nhiên được hai người đỡ trái phải mà cả kinh, hô to: “Anh bị thương sao? Đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Tạ Cảnh Dịch không nhìn được mà gạt tay, nghiêm mặt nói: “Lúc này không phải lúc xem náo nhiệt! Cần làm gì thì cậu đi làm đi!”

Hùng Hạo Nhiên lung lay, hữu khí vô lực nói: “Tạ Cảnh Dịch, anh nói chuyện khách khí một chút.”

Nhìn bộ dáng sắp không chống đỡ nổi của Hùng Hạo Nhiên, Tạ Cảnh Dịch quýnh lên: “Còn không phải vì anh sao!”

“...” Hùng Hạo Nhiên hơi lắc đầu, lúc đi qua Lục Tây thấp giọng nói: “Đừng để em ấy lo.”

“Được rồi...” Lục Tây ngây ra nhìn theo anh bị hai người đỡ xuống, chợt nhớ ra còn Hướng Dương Viễn liền chạy lên.

^^^

mấy chương trước có loạn xưng hô của Tạ Cảnh Dịch với con Gấu, khi nào beta mình sẽ sửa lại ^^ Thống nhất là ‘anh – tôi’ vì ko biết tuổi của Tạ Cảnh Dịch ^^

58. Chương 58: Về Chuyện ‘đi Thăm Bệnh’

Bị đội hình sự lôi đi làm chân chạy vặt một hồi, về đồn thì phải giải quyết nốt việc trong tay, Hướng Dương Viễn không kịp đợi đến khi hết giờ làm việc đã qua loa chào đồng nghiệp rồi gấp gấp đón taxi đến bệnh viện.

Đoạn Dao Dao nhìn theo bóng lưng của Hướng Dương Viễn mà suy tư: “Hôm nay Dương Viễn bị sao vậy?”

“Khụ khụ khụ, mọi người à!” Lục Tây biết đã đến lúc mình ra trận liền hắng giọng kêu gọi sự chú ý của mọi người: “Thật ra hôm nay tôi với Dương Viễn...”

“Chẳng lẽ là vì Hùng đại ca bị thương?” Đoạn Dao Dao mặc kệ Lục Tây hắng giọng, cau mày hỏi Lưu Đại Võ.

Lục Tây

Lưu Đại Võ suy nghĩ rất cẩn thận về khả năng này: “Buổi chiều hay nhận được một cuộc điện thoại là gấp đến chân nọ đá chân kia mà chạy ra ngoài. Giờ lại to gan dám trái quy định, nói không chừng là đúng thật.”

Lục Tây ngồi nghe, yên lặng rơi lệ... năng lực phân tích quá mạnh mẽ, không để người ta chen vào, mấy người thật đáng hận! Khốn nạn!

Trong bệnh viện lại là khung cảnh rất yên bình.

Hướng Dương Viễn hồi hộp, chuẩn bị xong tâm tình mới nơm nớp hỏi lễ tân phòng của Hùng Hạo Nhiên.

Lễ tân lật qua lật lại quyển sổ rồi bình tĩnh đáp: “Hùng Hạo Nhiên à, phòng 608. Ra thang máy thì rẽ phải, phòng thứ 2.

“Ừm...” Hường Dương Viễn do dự, cắn cắn môi rồi hỏi: “Anh ấy... không sao chứ?”

... Thật ra cậu suýt nữa thì hỏi, anh ấy còn sống không? Chắc chắn là ở phòng bệnh chứ không phải phòng ICU chứ? Phòng đấy nghĩa là gì? Không phải anh ấy đã thăng rồi chứ?

Cô gái lễ tân dùng ánh mắt như nhìn sinh vật lạ mà nhìn Hường Dương Viễn: “Anh đi xem thì biết. Tôi sao biết được.”

“Ha, vâng, cảm ơn!” Hường Dương Viễn thấy cực kì mất mặt, nhanh chóng chạy trốn chết.

Lúc tìm thấy phòng bệnh của Hùng Hạo Nhiên, Hường Dương Viễn nhìn xung quanh. Hy vọng không phải nhìn thấy người đắp vải trắng gì gì đó a.

Đồng chí Hường, có phải cậu bị phim máu chó gọi quá nhiều rồi chìm chìm trong đó không thoát được luôn rồi hả?

May mà, Hùng Hạo Nhiên bị thương chỉ đang nằm một đống trên giường bệnh, thoát nhìn đã không còn gì đáng lo. Trong phòng còn có đồn trưởng Thường đang ngồi bên cạnh, hình như đang giáo huấn anh.

Trái tim bị treo lơ lửng lúc lâu cuối cùng cũng được hạ xuống. Hường Dương Viễn nhắm mắt, trong lòng giao chiến một hồi, cuối cùng giả bộ vô tình mà dán tai vào cửa phòng.

“Thằng ranh này, bên hình sự cho anh hai cái công (?) mà còn kiêu, cứ thích đứng trước họng súng cơ. Nếu thích súng thế thì để hôm nào tôi đưa cho Tiểu Hường khẩu súng để nó bắn chết anh luôn. Đỡ cho bọn tôi ngày nào cũng phải lo lắng!”

“Cậu à...”

“Đừng có gọi tôi! Cậu cái gì mà cậu. Đừng có tưởng lần nào gọi cậu cũng xong việc. Anh còn chưa chết thì tôi đã bị anh hù cho chết trước rồi! Khó trách mẹ anh muốn đoạn tuyệt quan hệ, đuổi anh khỏi nhà. Lần này anh mà không tỉnh ra thì tôi cũng đoạn tuyệt quan hệ với anh!”

“Cậu ơi, đừng mà...”

“Tôi nói cho anh hay, chờ đợt người mới được phân về, tôi liền chọn người nào đẹp trai nhất làm cộng sự cho Tiểu Hường luôn. Nếu không thì cũng phải phân Đại Võ với Tiểu Hường thành một tổ. Hừ, tôi không tin anh có thể thất cổ chết ở cái cây này mãi!”

“Cậu! Cậu mà dám làm thế thì cháu đến trước cửa nhà cậu thất cổ luôn!”

“...”

“...” Hường Dương Viễn dờ dờ, hình như lượng thông tin hơi lớn, cần phải tìm góc nào tiêu hóa chút.

“Lần sau còn thế này thì đừng có gọi tôi, tôi đây không phải là người giám hộ!” Đồn trưởng Thường hung ác nói một câu rồi mở cửa cái rầm, không quên nhắc theo phích nước.

Hường Dương Viễn bắt gặp một giây rồi theo phản xạ đứng nghiêm: “Chào đồn trưởng!”

“A.. Tiểu Hường à?” Nhìn thấy Hường Dương Viễn đang đứng trước cửa, đồn trưởng Thường ban đầu là ngạc nhiên rồi ánh mắt trở nên sâu xa. Lúc Hường Dương Viễn còn đang chột dạ, không biết có phải bị bắt quả tang nghe trộm rồi không thì ông lại nhét phích nước vào tay cậu: “Trông cậu rảnh như này thì ở lại đây một đêm đi. Mai tôi cho cậu nghỉ nửa ngày.”

“...” Hường Dương Viễn còn chưa biết mình nên đáp sao thì đồn trưởng Thường đã chấp tay sau lưng đi thẳng, còn không thèm quay đầu lại.

“Hường Thang Viên?” Hùng Hạo Nhiên nhìn Hường Dương Viễn đang đứng như trời trồng trước cửa thì muốn ngồi dậy nhưng do bị mất máu nhiều nên thân thể suy yếu, chỉ có thể chống người dậy: “Ngốc kia, còn không mau vào, lúc này mới đến, đồ vô lương tâm!”

Cậu như mộng du cầm theo phích nước vào phòng, ngồi chỗ này đồn trưởng Thường vừa ngồi, ngồi nửa ngày mà hồn vẫn chưa về.

“Sợ đến choáng luôn rồi?” Hùng Hạo Nhiên híp mắt, tiện tay gầy gầy cầm cậu: “Ngốc này, có phải càng ngưỡng mộ thầy thêm một bậc rồi không? Nhìn anh rất soái đúng không?”

Cậu hừ một tiếng, khó chịu gạt tay anh ra. Quả nhiên lo lắng, sợ hãi nửa ngày đúng là thừa, vớ vẩn!

“Ồ!” Hùng Hạo Nhiên thuận thế ngã về giường, khoa trương bày vẻ bị đánh ngã: “Á... đụng đến vết thương rồi... Đau quá... khụ khụ khụ...”

Hương Dương Viễn định kệ anh nhưng lại sợ đụng đến vết thương nên đành đến giữ tay anh, giọng buồn buồn: “Này, đừng có giả vờ.”

Hùng Hạo Nhiên chớp mắt, kéo cậu xuống, hôn lên môi cậu: “Lo sao?”

“Hừ, tai họa lưu ngàn năm. Trước giờ chưa bao giờ lo cho anh hết.”

“Vâng vâng vâng, nói không thì chính là không.” Hùng Hạo Nhiên cũng không so đo, nằm lại hần hoi rồi nhắm mắt lại: “Em đến là tốt rồi.”

Lời này vừa nói ra, tâm Hương Dương Viễn liền mềm nhũn.

59. Chương 59: Về Chuyện “chính Thất”

Trên cổ Hùng Hạo Nhiên bị quấn một đồng băng gạc, Hương Dương Viễn nhìn mà đau lòng.

Nhưng Hùng Hạo Nhiên lại như không để ý, vẫn cứ nói giỡn như thường. Làm như người lúc này máu chảy thành sông, đi đứng nghiêng nghiêng ngã ngã không phải mình vậy.

Cậu thầm nghĩ, có lẽ tên này chết vì sĩ diện nên không muốn tỏ ra yếu ớt, cũng không nhắc lại việc bị thương kia. Cậu lột gối ra sau cho Hùng Hạo Nhiên, đỡ anh ngồi thoải mái, dứt nước bốn cơm, lau mặt lau tay, phục vụ cực kỳ chu đáo.

Hùng Hạo Nhiên cứ nhìn cậu cười, trong mắt tràn ngập ấm áp.

“Chúc mừng anh, anh lại có thể quang minh chính đại lười biếng rồi.” Hương Dương Viễn càng nhìn vẻ vênh váo đắc ý ngứa đòn kia mà chỉ muốn vút toẹt cái khăn lên bản mặt đó.

“Đúng thế đúng thế. Thế nên em cũng nghỉ luôn đi.”

“Tại sao?” Hương Dương Viễn nghĩ Hùng Hạo Nhiên lo cậu lúc đó sợ quá nên cũng phải nghỉ. Đùa nhau à? Là một vị cảnh sát xuất thân khỏi xã hội, tuy là không biết đánh nhau nhưng cũng không đến nỗi gió thổi cái là liều rủ luôn chứ?

Kết quả, Hùng Hạo Nhiên duỗi chân, cố tình bày vẻ đại gia mà nói: “Đương nhiên là để hầu hạ anh rồi. Không phải em muốn ném anh lại viện một mình chứ?”

“...” Hương Dương Viễn thầm nghĩ rằng. Sao cậu lại có thể ôn nhu săn sóc được cơ chứ? Trời ơi, chẳng lẽ đây là ngày đầu tiên cậu quen tên cận bã này sao? Hùng Hạo Nhiên chính là tên có thể mặc gió to trời mưa mà vênh mặt bắt cậu chen xe buýt qua nhà hắn nấu cơm cho ăn mới đúng!

Hùng Hạo Nhiên cười hề tiện, tiếp tục nói: “Bác sĩ nói anh gần đây sẽ không tiện hoạt động, làm gì cũng phải cẩn thận, làm cho anh... hừ hừ hừ, chẳng lẽ em không có cảm giác nên có nghĩa vụ hầu hạ anh ăn cơm, tắm rửa, đi vệ sinh sao?”

“Ngại ghê, em không biết mình biến thành hừ hừ hừ hồi nào vậy.” Hương Dương Viễn nghiêm mặt, cầm khăn mặt đã gấp gọn, bộp một phát lên mặt đối phương rồi dùng sức chà xát.

“A! A! A! Á! Á! Á!” Hùng Hạo Nhiên kêu khổ liên tục, hai tay chấp lại, vội vàng xin tha.

“Thật không biết kiếp trước em đốt nhang nén nhang nào rồi mà kiếp này lại gặp phải anh cơ chứ!” Cuối cùng từng miếng từng miếng dứt cho Hùng Hạo Nhiên ăn no – Chú ý, là dùng thìa dứt. Hướng Dương Viễn dọn hộp cơm đi, bất mãn ngồi bên giường bệnh, mặc kệ anh, không kéo chăn đắp cho anh.

Hùng Hạo Nhiên cười cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay cậu: “Vậy thì không biết kiếp trước anh đã đốt đúng nén nhang nào rồi mà lại gặp được em đây nhỉ?”

Mặt Hướng Dương Viễn cũng dịu lại, mím môi không nói gì.

Nhân lúc bầu không khí ấm áp, Hùng Hạo Nhiên đang định tiếp tục khiêu khích đồ đệ mình để chiếm chút lời thì cậu lại nhớ ra lúc trước bị Tạ Cảnh Định làm cho xấu hổ nên lúc này lại thấy khó chịu.

“Biến! Anh gặp biết bao người, có gặp em hay không cũng chả khác gì.”

“Hả...?” Hùng Hạo Nhiên mờ mịt, bỗng có cảm giác bị mây đen bao phủ.

“Hả cái gì mà hả! Nếu em không chăm sóc anh thì chẳng phải cũng có người thay anh lo trước chết sau sao?” Trong giọng Hướng Dương Viễn đậm mùi ghen tuông mà mặt thì nói nhẹ như không: “Em đây chỉ là một cảnh sát nhỏ nhỏ ở đồn công an địa phương thôi. Tới lúc mấu chốt thì toàn làm vướng chân vướng tay người khác.”

Hùng Hạo Nhiên nhú mày, nhớ đến chuyện lúc chiều thì cũng coi như nhìn thấu tâm tư cậu rồi nhưng anh cũng không vội tranh luận.

Hướng Dương Viễn trầm mặt, hừ lạnh: “Anh coi em là gì.”

Hùng Hạo Nhiên vươn tay sờ lên khóe miệng cậu: “Ngốc. Coi em như chính thất chứ sao. Bây giờ lại còn uống giấm linh tinh.”

Hướng Dương Viễn trừng mắt, nhéo bả vai anh: “Vậy anh ta thì sao? Là thiếp hả”

“Ấy nha, không phải đâu. Anh đây cộng đi cộng lại chỉ có mình em thôi. Oái, Hướng Thang Viên, mau buông ra. Đau quá! Em nhớ nhầm tâm với anh như vậy sao? Hôm nay chút nữa anh bị thương động mạch chủ đây, chảy cả vại máu đó...”

Hướng Dương Viễn nhanh chóng buông tay.

“Hầy, hôm nay quả thật là cử tử nhất sinh. Suýt chút nữa em không gặp được anh nữa đâu. Anh trước khi chết còn nghĩ đến em mà em lại ở đó uống giấm được sao?” Hùng Hạo Nhiên xoa vai, biểu tình ưu thương, thật giống như suýt chết vậy.

Trong lòng Hướng Dương Viễn khẽ nói.

Phòng bệnh yên lặng, Hùng Hạo Nhiên bỗng nhiên cười lớn: “A ha ha ha ha đồ đệ ngoan thật dễ lừa mà. Nếu như suýt nữa bị đứt động mạch chủ thì làm sao mà ra khỏi phòng phẫu thuật nhanh như vậy được! Ha ha ha Nhìn bộ dáng sắp khóc của em đúng là ngốc! Giống y như ngày trước a! Ha ha ha ha ha ha!”

60. Chương 60: Về Chuyện “đây Là Nơi Công Cộng, Chú Ý Chút Được Không?”

(Chắc tầm 17+)

“Được rồi, anh với cậu ta quen nhau từ lâu rồi nên cũng chỉ thân nhau hơn thôi, em đừng giận. Cười em là anh đã sai, anh không nên để cho em phải lo lắng, anh xin lỗi mà vẫn không được sao? Đồ đệ ngoan, đừng bỏ rơi anh mà, anh là bệnh nhân... Thôi được rồi, được rồi, không lấy cái này ra uy hiếp em nữa. Cậu ấy không biết quan hệ của hai ta nên chắc là lúc đó lo quá nên... để sau này anh nhắc cậu ta nhé. Em đại nhân đại lượng đừng so đó với cậu ta, được không? Tiểu tổ tông à, nói một câu đi mà, anh không đùa em nữa đâu...”

Hùng Hạo Nhiên đỏ đến khô cả miệng mà Hướng Dương Viễn vẫn ngồi đưa lưng về phía anh, lưng thẳng tắp, không nói một lời.

“Đồ đệ ngoan, Hường Thang Viên, đừng giận nữa mà. Anh còn đang hy vọng em sẽ chăm sóc anh đây. Em giận anh phải làm sao đây?”

Hường Dương Viễn giận không có chỗ phát tiết, xoay người, chỉ tay vào đối phương, định lên tiếng mắng thì tay bị kéo một cái, lảo đảo ngã về phía trước.

Hùng Hạo Nhiên không cho cậu có cơ hội nói, một bàn tay vòng ra sau gáy cậu, mạnh mẽ hôn lên.

Tên khốn này, lúc nào học được chiêu này thế... Trong lòng Hường Dương Viễn cực lực phỉ nhổ, cơn tức lại vì sự va chạm của môi mà nhanh chóng bốc hơi. Rất nhanh cậu cũng chìm đắm vào nó, co đầu gối, nửa quỳ cao trên giường, hơi cúi xuống, mang theo chút giận hờn mà cắn lên môi đối phương.

Hùng Hạo Nhiên bị ăn đau mà khê rên một tiếng rồi lại tập trung vào nụ hôn hơn. Hường Dương Viễn theo thói quen mà đáp trả nhưng dừng một chút, không cam lòng mà liếm qua dấu răng mình vừa tạo ra, đầu lưỡi không biết vô tình hay cố ý mà tránh khỏi sự truy đuổi của đối phương.

“Hường Thang Viên, đồ ki bo.” Hùng Hạo Nhiên nói không rõ, hừ hừ hai tiếng, rồi không rảnh lại tiếp tục tranh đường khí với cậu.

“Ừm.” Hường Dương Viễn duỗi đầu lưỡi, không chút nào yếu thế mà xâm nhập miệng đối phương, lướt qua mọi chỗ.

Hô hấp của Hùng Hạo Nhiên bỗng chốc tăng thêm, tay anh từ từ tiến vào trong áo cậu.

“Hùng... Hạo Nhiên.” Thắt lưng và mông bị người ta nhào nặn đến khó chịu, Hường Dương Viễn dần có cảm giác, vịn vịn muốn tránh. Đùa nhau à, đây là bệnh viện đó, không phải chỗ có thể tùy tiện làm loạn được!

Hùng Hạo Nhiên đang lên cao nên không chịu buông tha, hơi thở có chút hỗn hển: “Hường Thang Viên, anh muốn.”

“Không được! Vết thương của anh...”

“Không sao đâu.” Hùng Hạo Nhiên từng chút, từng chút hôn lên cổ Hường Dương Viễn, kéo cậu ngồi lên người mình: “Em ở phía trên, có được không?”

“Trên cái đầu anh! Anh điên rồi à!” Hường Dương Viễn cuống đến đỏ bừng mặt. Hùng Hạo Nhiên bị sắc dục quần thân quên hết tất cả nhưng cậu thì nhớ mình lúc này còn đứng ngoài nhìn trộm vào trong được. Đừng có nói là làm thật mà chỉ cần bộ dạng lúc này của cậu bị nhìn thấy thì cậu cũng muốn chết lắm rồi!

“Em nhẫn tâm từ chối anh sao?” Tên ‘cặn bã’ Hùng Hạo Nhiên nắm đúng nhược điểm ‘hiền lành’ của Hường Dương Viễn, không biết xấu hổ mà giả bộ đáng thương.

“Không phải thế... Nhưng mà...” Hường Dương Viễn không nhịn được mà nhìn ra cửa, chỉ sợ lúc này có bác sĩ hay y tá nào đi ngang qua, khẩn thiết nói: “Hùng Hạo Nhiên, anh cứ để em ngồi lại đã. Chúng ta...”

Cậu đang ngồi trên người anh, có thể cảm giác được thứ cứng rắn đang không biết xấu hổ mà chọc chọc cậu kia, cậu vừa giận vừa xấu hổ muốn chết.

“Anh cứ buông em ra đã, em làm cho anh... cho anh... cho anh cái kia, được không?” ... đánh cược bằng mọi giá!

Hùng Hạo Nhiên chớp chớp mắt, hỏi: “Cái kia là cái gì?”

Cậu nhắm tịt mắt, đôi môi mở ra rồi đóng lại hồi lâu rồi mới khó khăn, dùng giọng nhỏ hơn tiếng muỗi mà nói: “Khẩu... khẩu giao...” (Mỳ: ‘... hự’)

Thật ra thì... Hùng Hạo Nhiên chỉ muốn đùa Hường Dương Viễn chút thôi nhưng lúc này, có chết anh cũng không nói thế. Bởi vì Hường Dương Viễn đã khóa trái cửa phòng, lại liên tục xác nhận khóa kĩ hay chưa rồi mang theo biểu tình sắp chết đi về phía anh. Thật sự làm cho anh... rất mong chờ chuyện tiếp theo.

“Này, nói trước nhé, nếu có người đến anh phải nói để em dừng lại.” Hường Dương Viễn chọn tư thế dễ núp, đối diện với nơi khó nói của Hùng Hạo Nhiên, biểu tình thấy chết không sờn.

Hùng Hạo Nhiên qua loa đáp một tiếng rồi thúc giục: “Mau bắt đầu đi! Chẳng may y tá đến đổi thuốc cho anh thì sao?”

“...” Hường Dương Viễn lườm một cái sắc lẹm, nghiêng răng, hít sâu hai lần, sau đó vén chăn lên, chui nửa người vào.

Hùng Hạo Nhiên vỗ vỗ đầu cậu qua lớp chăn để động viên cậu, nuốt câu ‘Nếu không thích thì thôi’ trở vào.

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu làm việc không biết xấu hổ này. Trong lòng cuống muốn chết rồi nhưng vẫn tỏ ra khí thế. Ngẫm lại cũng đúng, Hùng Hạo Nhiên suýt chết, bản thân chỉ là hy sinh nhỏ cho anh cũng chẳng đáng gì...

Hơn nữa, nói đi nói lại thì hai người là người yêu. Ba cái chuyện ‘tình yêu’ này cũng không phải là suy đồi đạo đức với vi phạm thuần phong mỹ tục đâu nhỉ?

Tự mình động viên mình, Hường Dương Viễn đầu tiên vươn tay, cẩn thận, từ từ kéo quần Hùng Hạo Nhiên xuống.

Giọng Hùng Hạo Nhiên có chút buồn bực từ ngoài chăn truyền vào: “Nhanh lên chút đi!”

Hường Dương Viễn đập một cái lên đùi anh nghe ‘đét’ một cái, quả nhiên Hùng Hạo Nhiên gào lên kêu đau.

“Được rồi được rồi, anh không giục em nữa. Em cứ từ từ.” Hùng Hạo Nhiên rất thức thời.

Cậu hừ một tiếng, dời lực chú ý vào thứ trước mắt.

Phắc! Trước đây chưa có cơ hội nhìn kỹ, mới bắt đầu mà đã lớn như này. Chăn rất mỏng nên ánh sáng bên ngoài có thể đi vào làm cậu có thể nhìn rõ được. Cậu vươn tay thăm dò, nắm lấy...Cương.... Cậu âm thầm liú lười.

Cậu đụng vào làm Hùng Hạo Nhiên hưng phấn đến giật nảy, phía dưới lại cứng hơn. Được rồi, ban đầu là đùa nhưng giờ có kêu ngừng cũng không kịp nữa đâu...

May mà Hường Dương Viễn cũng không có ý lui bước, cảm thấy đối phương hơi run run, cậu tò mò, dựa theo ý mình mà há miệng ngậm thứ đó vào.

Hùng Hạo Nhiên thở hắt ra một hơi, không tự chủ mà ấn đầu cậu xuống, đồng thời thúc hông lên một cái.

Hường Dương Viễn bị ép nuốt vào sâu hơn, một tiếng nghẹn bị chặn ở sâu trong họng, nín thở một lúc. Mùi vị lạ lẫm tràn ngập khoang miệng của cậu nhưng không có cảm giác buồn nôn. Cậu sợ rằng mình làm thương đối phương nên cố gắng điều chỉnh vị trí của lưỡi, nước bọt không ngừng thấm ra, do dự một chút, cuối cùng vẫn là nuốt xuống.

Động tác nuốt như đang mút vào làm Hùng Hạo Nhiên hít sâu một hơi, cảm giác như vừa có dòng điện truyền khắp người anh.

“Hường Thang Viên...”

Nghe thấy giọng đối phương có chút chịu đựng, cậu thoáng nhả ra, hỏi: “Sao thế? Khó chịu sao?”

“Không phải... Cảm giác này, quá sướng rồi...”

Hường Dương Viễn hừ lạnh, dán môi vào chỗ kia, hàm hồ nói: “Quá sướng thì cứ cẩn thận mà hưởng thụ đi. Đừng mong có lần sau nữa, khôn khiếp!”

Hùng Hạo Nhiên bật cười, bàn tay đặt trên chăn chốc chốc xoa đầu cậu. Hường Dương Viễn được vuốt lông, lần nữa dùng đầu lưỡi hầu hạ nơi càng lúc càng lớn kia, chậm rãi phun ra nuốt vào.

Tuy là lúc làm loại chuyện này thì không có bất kỳ khoái cảm nào về mặt sinh lý nhưng cậu lại cảm thấy thỏa mãn về mặt tâm lý. Nước bọt thấm ướt nơi hai người chạm nhau, động tác ra vào cũng ngày càng thuận hơn. Hùng Hạo Nhiên dần dần chủ động nắm giữ nhịp điệu, thậm chí có chút vội vàng mà đỡ lấy đầu cậu, bắt cậu phải tiếp nhận tốc độ của anh, sau đó lại rút ra rồi đâm vào sâu hơn.

Cuối cùng Hường Dương Viễn có chút khó chịu, chỗ vừa nóng vừa cứng kia chọc vào làm vòm họng cậu đau nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Mà lúc bắt đầu cậu còn để ý chuyện có người khác vào phòng không

nhưng lúc này trong đầu chỉ còn thứ đang ra vào trong miệng mình, với hương vị đầy nam tính kia, không còn đoái hoài thứ gì khác.

Lúc cao trào, Hùng Hạo Nhiên coi như biết điều mà đúng lúc rút ra nhưng Hướng Dương Viễn đang ở trong chán nên không gian có hạn, thêm nữa cậu phản ứng có chút chậm, lúc ý thức được rồi né ra nhưng vẫn bị bắn một chút lên khoe miệng với đầu lưỡi.

“Anh...” Vắt vả chui từ trong chán ra, Hướng Dương Viễn hít hai hơi không khí trong lành, tiếp theo định mắng tên khốn kia nhưng mới mở miệng liền thấy trong miệng có gì đó nên theo bản năng nuốt xuống.

Sau đó, không cần thận bị sặc.

Hùng Hạo Nhiên không để ý đến dư vị khoái cảm cùng cực kia, vội vàng vỗ lên lưng cậu: “Được rồi, được rồi, lần sau anh sẽ chú ý. Không phải chỉ nuốt chút thôi sao. Nhìn em kích động chưa kia.”

“PHẮC! khụ khụ khụ khụ... AI KÍCH ĐỘNG HẢ! AI MUỐN ĂN ... khụ khụ khụ khụ khụ... CÁI THỨ ĐÓ CHỨ!!!!”

“Uống nước, uống chút nước đi!” Hùng Hạo Nhiên đưa cốc nước qua, lại bị đẩy ra.

“UỐNG... khụ khụ khụ khụ khụ... CÁI ĐẦU ANH ẤY! khụ khụ khụ khụ khụ...” Hướng Dương Viễn ho đến đỏ bừng mặt, vội vã chạy vào phòng vệ sinh súc miệng, vừa chạy vừa khụ khụ khụ khụ liên tục.

61. Chương 61: Về Chuyện ‘họa Là Từ Miệng Mà Ra’

Trong phòng vệ sinh vang lên tiếng nước một hồi rồi mới ngừng lại.

Hùng Hạo Nhiên khẽ ngậm nga, ung dung dựa vào đầu giường điều chỉnh lại hô hấp, trong đầu đang có ý xấu, nghĩ xem tiếp theo nên chọc Hướng Dương Viễn như nào.

“Hạo Nhiên! Anh sao rồi! Tôi lo cho anh ghê!” Tạ Cảnh Định xông vào phòng như cơn lốc, mặt mang đầy vẻ thân thiết, trên người vẫn còn mặc đồng phục, xem ra mới tan tầm liền chạy qua đây.

Hùng Hạo Nhiên giật mình, ngẹn họng, quay sang nhìn cửa phòng bệnh – chính là cái cửa phòng mà Hướng Dương Viễn nãy nhấn mạnh phải khóa kỹ ấy. Cái cửa ấy chỉ cần vặn một cái là đã được Tạ Cảnh Định mở ra không chút khó khăn nào. Đương sự vô tội phi vào phòng...

... Không thể không nói một câu. Đồng chí Hướng, tuy rằng cậu rất ngốc nhưng vận may của cậu không phải vừa đâu...

“Hạo Nhiên, anh sao rồi? Không nhận ra tôi sao? Tôi là Tạ Cảnh Định đây mà!” Tạ Cảnh Định lo lắng tiến tới, một tay chống xuống giường bệnh, dí mặt tới quan sát khuôn mặt đang đờ ra của Hùng Hạo Nhiên.

Hùng Hạo Nhiên theo phản xạ có điều kiện mà né đi, đẩy đối phương ra: “Cái đó... tôi, khụ khụ, khụ khụ khụ khụ, đang bị cảm, cần thận không tôi lây cho cậu đó.”

“Ây dà, hai ta với nhau còn lo sao. Tôi cực khỏe mạnh, không bị lây đâu.”

“Không phải, tôi... tôi...” Hùng Hạo Nhiên lo lắng nhìn vào cửa phòng vệ sinh. Ấy da, hổng mắt rồi, nếu Thang Viên nhìn thấy Tạ Cảnh Định không biết có ăn loạn giấm nữa không đây...

“Đừng có tôi tôi mãi. Rốt cuộc là sao? Không phải Lão Thường nói anh vẫn bình thường sao?” Tạ Cảnh Định nghi ngờ, nhíu mày. Hùng Hạo Nhiên càng đẩy đối phương đi, đối phương lại càng lấn đến: “Để tôi xem vết thương nào. Ấy, đừng dùng sức, nhỡ làm vỡ vết thương thì sao? Ấy ăy ăy, cho tôi xem chút!”

Hùng Hạo Nhiên thật lòng muốn một cước đá bay Tạ Cảnh Định: “Đã nói là không sao rồi mà! Đàn ông với nhau có gì khác nhau đâu!”

“Tôi không tin! Có phải anh định tự mình chịu đựng không? Anh chính là thế, tôi nói cho anh hay, bây giờ anh cố gắng quý trọng cái thân thể này thì chờ tầm mấy năm nữa là biết tay nhau ngay!”

“...” Hùng Hạo Nhiên sợ cậu lớn tiếng, đành phải thỏa hiệp: “Được rồi được rồi, tôi quý trọng, tôi quý trọng, cậu đừng có lại gần nữa, tôi sợ nóng.”

“Anh...”

“CMN CẬU CHẠM VÀO ĐÂU THẾ!”

Tạ Cảnh Dịch ‘A!’ một tiếng, thu tay về, vừa nãy chỉ muốn ghé sát chút không ngờ ấn lên chỗ không nên ấn...

Nhưng mà, bình thường Hùng Hạo Nhiên vẫn hay tùy tiện, không kiêng kỵ gì mà giờ lại phản ứng có chút kịch liệt sao? Ày, sắc mặt sao lại hồng hồng vậy? Khóe mắt lại ươn ướt là sao? Ánh mắt muốn nói lại thôi là vì chuyện gì? Lẽ nào...

Nghi ngờ một hồi, Tạ Cảnh Dịch thử thăm dò: “Hạo Nhiên này, trừ cổ ra, có phải anh còn bị thương ở chỗ nào khác không?”

“Không...”

“Không phải là...” Tạ Cảnh Dịch liếc mắt xuống thân dưới của anh.

Hùng Hạo Nhiên câm nín. Tuy là cách một lớp chăn thì không thấy gì nhưng chỗ đó của anh đang trong tình trạng ‘không mảnh vụn’. Tạ Cảnh Dịch cứ nhìn chăm chăm như vậy làm anh có áp lực rất lớn.

Hùng Hạo Nhiên nghiêm mặt không nói gì, vừa hay lại chứng thực ý của Tạ Cảnh Dịch. Cậu yên lặng trong chốc lát, trong mắt hiện vẻ đồng cảm: “Hãy, thật ra cũng không có gì. Anh đừng cảm thấy áp lực quá.”

“Hả?”

“Bây giờ y học phát triển như vậy. Qua vài lần trị liệu thì vẫn có hy vọng thôi.”

“... Hả?!”

Tạ Cảnh Dịch âm âm u u nghĩ, lúc trước Hùng Hạo Nhiên với tên tội phạm từng có một hồi vật lộn, có khả năng là lúc đó tên kia chó cùng rút giậu công kích vào chỗ quan trọng của Hùng Hạo Nhiên cũng nên. Liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông, Hùng Hạo Nhiên muốn che giấu, âu cũng là chuyện có thể thông cảm được. Nhưng mà, bọn họ đã làm anh em nhiều năm như vậy, đáng lẽ phải thành thật với nhau, không nên giấu gì sao? Nghĩ nghĩ một hồi, bây giờ động viên là quan trọng nhất. Tốt nhất đừng có nghĩ quẩn, hại thân.

“Hạo Nhiên, anh nghe tôi nói này. Lúc này, việc quan trọng nhất là phải an tâm dưỡng thương. Nếu thực sự không được thì tôi sẽ giúp anh đi hỏi chuyên gia bên nam khoa. Nhất định sẽ tốt lên thôi.”

“...” Hùng Hạo Nhiên thật sự, chưa bao giờ có khát vọng giết Tạ Cảnh Dịch diệt khẩu như lúc này.

“Nhưng mà, không phải hỏng thật chứ?”

Về mặt tuyệt vọng của Hùng Hạo Nhiên lần thứ hai cho Tạ Cảnh Dịch biết được đáp án, cậu lại gần thêm chút, hỏi: “Bác sĩ có nói ảnh hưởng đến việc vợ chồng tương lai không? Ảnh hưởng gì đến việc sinh con không?”

“Cậu đi chết đi! Đồ thối mồm! Cậu mới bị đập hỏng! Cậu mới bị ảnh hưởng đến việc vợ chồng! Ông đây vẫn tốt, cưới mấy bà vợ cũng không có vấn đề gì. Cần thận không mai tôi sinh một thằng con trai cho cậu xem!”

Kèm theo giọng gầm lên giận dữ của đồng chí Hùng, là tiếng cửa phòng vệ sinh mở ra.

Các cụ có câu, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Đồng chí Hùng bình thường đã không có thói quen giữ mồm giữ miệng rồi, vốn dĩ không bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày nào đó mình phải trải qua cảm giác tự đào hố chôn mình.

Lúc Tạ Cảnh Dịch mới vào thì Hướng Dương Viễn liền biết.

Tuy là trong lòng muốn phi ra đập bay tên kia nhưng hai bên thiện ác giao chiến một phen thì cậu lại lựa chọn trốn trong phòng vệ sinh, coi như bản thân không ở đây.

Có lẽ, nếu như hai người họ chỉ là bạn bè thăm hỏi rồi sẽ đi ngay thì sao? Cho dù đối phương mặt dày không chịu đi thì Hùng Hạo Nhiên đâu phải tên ngốc mà không biết đường đuổi đi? Hướng Dương Viễn lạc quan cổ vũ bản thân, thuận tiện nhìn vào mình trong gương. Không phải cậu tự luyến mà sự thật là không thể có chuyện gì.

Nhưng mà, hai người kia đã nói chuyện được một lúc lâu là chuyện vượt ngoài mong muốn của cậu. Vẫn đang nhìn mặt bánh bao của mình, giờ cậu chuyển lực chú ý lên đoạn đối thoại của hai người họ.

Cái gì? Chuyên gia nam khoa?

... Tên Tạ Cảnh Dịch này ăn no rửng mỡ sao? Dám nguyên rủa Hùng Hạo Nhiên! Hừ, tôi có thể dùng thân thể nói cho anh hay nhé. Chỗ đó của tên kia rất tốt, cực kỳ cường tráng, không cần anh phải quan tâm!

Đoạn đối thoại thật sự không có dinh dưỡng, nghe một hồi, Hướng Dương Viễn liền nhàm chán, lại nghĩ chính mình cũng có chút quen biết, liền ung dung đi ra, cứ dùng thân phận đồng nghiệp ở lại cũng được.

Thế là khi cậu giả bộ như không có chuyện gì xảy ra mà mở cửa, bao nhiêu tức giận đều được giấu xong, bước một bước...

“Ông đây vẫn tốt, cưới mấy bà vợ cũng không có vấn đề gì. Cẩn thận không mai tôi sinh một thằng con trai cho cậu xem!”

...

62. Chương 62: Về Chuyện “cái Bóng Đèn Này Thật Là Sáng Nha”

Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Hướng Dương Viễn, biểu cảm khí phách ngời ngời lập tức vỡ vụn.

Tạ Cảnh Dịch nhất thời không hiểu, ánh mắt ngơ ngác.

“Hướng Thang Viên, cái đó, em, ra rồi sao?” Hùng Hạo Nhiên cười lấy lòng hai tiếng hì hì, một tay còn lại bất động thanh sắc đẩy Tạ Cảnh Dịch ra. Tên ngu kia, đừng có lại gần như thế a, muốn tôi chết sao!

“Hai người cứ từ từ nói chuyện đi.” Hướng Dương Viễn lạnh mặt, muốn ra khỏi phòng.

“Này, không được đi!” Hùng Hạo Nhiên cuống lên, định đứng dậy giữ cậu ở lại, đột nhiên nhớ tới nơi quan trọng của mình mà lộ ra sẽ bị nguy hiểm, đành phải rúc lại chân: “Hướng Thang Viên, đứng lại cho anh!”

Tạ Cảnh Dịch mê man nhìn người này rồi nhìn người kia, hỏi Hùng Hạo Nhiên: “Ai thế? Là tên nhóc ở đồn công an đó hả? Hai người rất thân sao?”

Lời vừa nói ra, Hùng Hạo Nhiên như nhìn thấy trên đỉnh đầu của Hướng Dương Viễn đang bốc khói, quả thực là cuống muốn chết: “Không phải đã nói rồi sao! Là đồ đệ của tôi, Hướng Thang Viên! Rốt cuộc đã bao giờ cậu nghe tôi nói chuyện chưa hả!”

“..” Tạ Cảnh Dịch rất oan ức: “Anh nói hồi nào?”

“Năm ngoái đó! Không phải có lần gặp nhau ở dưới tầng đã nói một lần rồi sao! Còn cả lúc này nữa! Cậu có phải bị mất trí nhớ không thế hả!”

Tạ Cảnh Dịch cau mày nghĩ một hồi, bỗng nhiên sực tỉnh: “Ồ! Chính là cái người làm đồ bình dấm chua đó hả, là người anh bảo đang chờ đó hả! Ày nha! Suýt nữa thì quên là có người này rồi! Bảo sao tên nhóc này nhìn quen thế. Thế hai người giờ sao rồi?”

“Biến đi, biến mau! Lần này đúng là bị cậu hại chết mà!” Trong lúc hai người nói chuyện thì Hướng Dương Viễn đã ra khỏi phòng bệnh, Hùng Hạo Nhiên không thèm để ý đến mặt mũi nữa mà nhanh tay ngồi trong chăn mặc quần.

“Này! Hạo Nhiên! Vết thương của anh...” Tạ Cảnh Dịch hét lên một tiếng đầy kinh hãi, sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp trên hành lang. Hướng Dương Viễn vốn đã bỏ đi giờ quay lại, mở tung cửa đi vào: “Hùng Hạo Nhiên kia! Anh bị điên sao?! Nếu anh không sợ vết thương nứt ra thì cứ động đây đi!”

“Em không chạy thì anh không động!” Hùng Hạo Nhiên thở gấp.

Hướng Dương Viễn ngẩn người rồi bày vẻ vô tội nói: “Em chỉ xuống dưới mua mấy chai nước thôi mà. Có cần kích động thế không?”

“...”

Mua nước xong thì Hướng Dương Viễn cũng bình tĩnh lại, từ từ về phòng bệnh.

Đại khái do lúc này vừa trải qua ‘nỗi sợ hãi’, giờ nghĩ lại thấy đồ đệ nhà mình vốn không phải là người dễ xúc động nên bao nhiêu lo lắng cũng bay mất tầm lun, thay vào đó là tình trạng lười nhác như bình thường, nhìn thấy cậu đi vào thì vẫy vẫy tay, mắt cười tít.

Cậu trong lòng khinh thường con gấu kia, vừa đi vừa nghĩ – Rõ ràng đáng khinh đến cực điểm nhưng mình vẫn không tự chủ được mà bao dung anh ta, dung túng cho anh ta, lẽ nào đây chính là hội chứng Stockholm trong truyền thuyết? (Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.)

Tạ Cảnh Dịch vẫn còn đang đứng như trời trồng ở một chỗ, biểu tình thì đại ra, suýt chút nữa thì phun nước trong miệng.

Hùng Hạo Nhiên hiển nhiên là rất hài lòng với hiệu quả này, ôm lấy vai Hướng Dương Viễn kéo về phía mình, nói: “Tạ Cảnh Dịch, đây là vợ tôi, sau này tôi sẽ không cưới, mà đứng ra muốn cưới cũng không được, sao nào? Đây chính là người của tôi, sau này cậu mà còn ăn nói thô lỗ với cậu ấy thì cứ cẩn thận tôi đó.”

Tạ Cảnh Dịch dùng biểu cảm khó tin nhìn Hướng Dương Viễn một lúc rồi nói: “Ồm.”

Hướng Dương Viễn lấy bình nước đập vào đùi Hùng Hạo Nhiên, tức giận quát: “Ai là vợ của anh cơ chứ! Tôi đây là đàn ông!”

“Đàn ông không thể làm vợ sao? Ai quy định vợ bắt buộc phải là phụ nữ thế? Nếu em muốn cũng có thể gọi ‘mình’ cũng được.” Hùng Hạo Nhiên không biết xấu hổ mà ngụy biện.

Hướng Dương Viễn làm bộ muốn nôn – Làm thế là kéo thấp chỉ số thông minh của tôi, anh nghĩ tôi sẽ làm sao?

Hùng Hạo Nhiên cười ha ha, một chút tư thái của vị cảnh sát vì dân phục vụ nên bị thương cũng không thấy đau.

Tạ Cảnh Dịch cảm thấy bản thân không thể tiếp thu được vị chiến hữu vốn lãnh khốc lại trở nên buồn nôn như vậy nên uyển chuyển biểu đạt: “Hạo Nhiên à, anh cũng không sao nữa thế thì tôi về trước nhé. Trong đội còn có...”

Chưa chờ đối phương dứt lời, Hùng Hạo Nhiên đã không kiên nhẫn phẩy tay, vẻ mặt là kiểu ‘Lăn xa được chừng nào thì lăn luôn chừng đấy đi!’

Tạ Cảnh Dịch cơ hồ muốn che mặt, tên khốn này với mình đã quen biết trên dưới 10 năm rồi mà khi có vợ lại trở thành vô tình vô nghĩa như vậy sao!

Ngược lại là Hướng Dương Viễn, lúc này vì trí tưởng tượng quá phong phú nên mới có thái độ đầy địch ý với Tạ Cảnh Dịch, giờ đã xác định hai người họ không có cái gì thì lại thấy xấu hổ: “Nếu không thì... anh ở lại ăn bữa cơm rau dưa với chúng tôi nhé.”

Tạ Cảnh Dịch quyết đoán ngời xuống: “Được.”

63. Chương 63: Về Chuyện “trong Phòng Vệ Sinh Cũng Rất Ấm Áp Nha”

Cơm tối là Hương Dương Viễn đi ra trước cửa bệnh viện mua mấy hộp thức ăn nhanh. Vết thương của Hùng Hạo Nhiên khá nặng, mất máu rồi chóng mặt, mấy ngày không thể nghỉ ngơi thoải mái được, cũng không có khẩu vị, lúc này cũng chỉ đành bối bối bát cơm mà miệng nhạt như nước ốc, sau đó yên lặng tích lũy oán hận với Tạ Cảnh Định.

Nhập viện vì bị thương nặng nhưng lại không biết kiêng dè mà bắt nạt Hương Dương Viễn, làm anh tự coi bản thân là hoàng thượng được hưởng phục vụ, tên đáng ghét này ở đây làm gì... Tuy lời mời là do Hương Dương Viễn chủ động nói ra nhưng ai cho tên kia đồng ý chứ? Đồ điên!

Do còn muốn giả bộ đau ốm bệnh tật để Hương Dương Viễn đau lòng mà giờ vì mặt mũi nên bệnh tật ốm yếu thật thì cũng phải giả bộ kiên cường, ốm đau những vẫn phải mạnh mẽ, cmn!

Tạ Cảnh Định cứ ăn một miếng rồi một miếng, ăn đến là ngon miệng.

Hương Dương Viễn ngồi một chỗ, mặt thì đỏ bừng, gặm sườn mà chả thấy ngon miệng, còn chưa chuẩn bị tinh thần để công bố quan hệ cho người khác, dù cho đối phương không phản ứng quá mạnh nhưng cũng thấy gượng gạo.

Huống hồ đối phương lại là tình địch ảo tưởng của mình.

Cậu đương nhiên sẽ không thừa nhận, khi tình địch bị tình nhân dùng ánh mắt ‘Dám động vào người của tôi là cậu chỉ có tập xác định’ kia, cảm giác cực kỳ sướng khoái, làm cậu thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

“Hương Thang Viên, Hương Thang Viên, Hương Thang Viên!” Đồ đệ thất thần làm Hùng Hạo Nhiên rất khó chịu.

“Hả!” Hương Dương Viễn đột nhiên ngẩng lên, nhìn về phía Hùng Hạo Nhiên.

“Tôi, anh muốn đi vệ sinh.” Hùng Hạo Nhiên đỡ giường định đứng xuống.

“Để em dìu anh! Cẩn thận chút.” Hương Dương Viễn nhanh chóng đặt hộp cơm xuống, tự nhiên mà ôm lấy tay Hùng Hạo Nhiên.

Lúc này trong lòng Hùng Hạo Nhiên mới cân bằng một chút, ừm, đúng, phải lo lắng thế chứ.

Tạ Cảnh Định hừ một tiếng, tiếp tục ăn cơm. Cái con khỉ gì đây!!! Cái tên năm đó bị thương tý què, mình muốn dìu hắn còn bị đẩy ra còn phát điên mà nói cái gì mà ‘Tôi có thành phế nhân thì cũng không cần cậu quản’ đầu mất rồi!!! Bây giờ chẳng qua bị sụt qua cổ một cái, lại còn yếu đuối phải dựa vào người khác đỡ đi nữa chứ!

Nghĩ đi nghĩ lại, hầy, tuy là không nhìn rõ nhưng suýt nữa chạm động mạnh cũng khá là sợ. Thế là Tạ Cảnh Định cũng đặt hộp cơm xuống, đứng lên hỏi: “Có cần tôi giúp không?”

Hùng Hạo Nhiên lập tức lia ánh mắt như đao qua, viết rõ ‘Cậu thử qua xem?’

“Mà thôi, tôi cũng không phải muốn giúp anh lắm.” Tạ Cảnh Định thức thời từ bỏ.

Hương Dương Viễn không nói gì. Cái thể loại người gì đây? Không muốn giúp thì còn hỏi làm cái gì hả?

Vừa vào phòng vệ sinh, Hương Dương Viễn đóng cửa, quay lại liền bị giữ lấy gáy, một nụ hôn bá đạo rơi xuống.

Cậu ngăn người sau đó hai tay vòng qua lưng Hùng Hạo Nhiên, thuận theo mà đáp lại.

Hùng Hạo Nhiên mở cở trong bụng, thầm nghĩ, quả nhiên trúng đạn sẽ nhận được phúc lợi lớn.

“Khốn nạn.” Ăn xong đậu hũ rồi mới chịu thả người. Hương Dương Viễn cẩn thận kiểm tra bằng gạc của Hùng Hạo Nhiên, âm ách nói: “Em suýt nữa bị anh hù chết.”

“Đau lòng sao?” Hùng Hạo Nhiên chạm trán mình lên trán cậu, cọ cọ mũi, biểu tình rất hưởng thụ.

Hương Dương Viễn yên lặng một lúc rồi mới buồn buồn “Ừ” một tiếng, giọng có chút run rẩy: “Em rất sợ.”

Trong lòng Hùng Hạo Nhiên căng thẳng, nâng cằm cậu lên, vuốt vuốt má cậu: “Đừng khóc mà, anh cũng đâu có sao đâu. Người anh cứng như nào em cũng biết mà. Không có gì đâu.”

Mắt cậu đỏ hoe, ầm ức nói: “Nếu anh có chuyện gì mà em còn không phải là người thân của anh. Em, em...”

Hùng Hạo Nhiên vội kéo người lại ôm, dỗ dành: “Được rồi, anh sẽ cẩn thận hơn. Đừng khóc mà.”

Hướng Dương Viễn vùi mặt vào hõm vai đối phương, hai tay siết chặt áo anh, bao nhiêu lo lắng sợ hãi cuối cùng cũng tìm được chỗ thoát ra. Cứ ở trong vòm ngực ấm áp này mà trút hết ra.

Lúc bắt đầu là kiềm chế nước mắt, về sau lại không nhịn được mà òa khóc.

Hùng Hạo Nhiên chỉ cảm giác được bả vai mình ẩm ướt một mảng, cổ họng nghẹn lại, lời an ủi cũng không thoát ra được mà trong lòng lại ấm áp, cực kỳ hạnh phúc.

Qua hồi lâu, Hướng Dương Viễn khóc mệt rồi cứ đứng như thế, giống như đã ngủ rồi. Hùng Hạo Nhiên hôn đỉnh đầu cậu, nhẹ nói: “Ngốc, anh không sao hết, anh chỉ còn em thôi.”

Hướng Dương Viễn thở dài, yên lặng một lúc rồi hỏi: “Đồn trưởng Thường biết quan hệ của chúng ra rồi sao?”

“Ừm.”

“Ông ấy chấp nhận được sao?”

Hùng Hạo Nhiên cười cười: “Không chấp nhận thì sao còn để em qua đêm ở đây chứ? Ngốc, ông ấy rất thích em.”

Hướng Dương Viễn gật gật, bỗng nhớ đến một đồn trưởng Thường ngày nào cũng rít gào với cậu, còn thỉnh thoảng bắt cậu viết kiểm điểm... cậu yên lặng mà rung mình một cái.

64. Chương 64: Về Chuyện “trung Tâm Của Ánh Sáng”

Hùng Hạo Nhiên nằm viện một tuần, đội hình sự cho anh nghỉ nửa tháng. Hướng Dương Viễn ngày nào cũng chạy tới chạy lui hai điểm là đồn công an với nhà của Hùng Hạo Nhiên, vì chuyện nấu cơm cho anh mà hao hết cả tâm tư.

Hùng Hạo Nhiên thương cậu chen nhau trên xe buýt rất khổ nên muốn đưa đi đón về, thế nhưng Hướng Dương Viễn không phản đối được, nên đành phải nhượng bộ nói anh đưa xe máy cho cậu đi.

Hùng Hạo Nhiên đương nhiên là gật đầu luôn.

Ngày đầu tiên đi xe, lúc tan tầm Hướng Dương Viễn ngã rách đầu gối...

“Hùng Hạo Nhiên, anh là tên khốn khiếp! Đều tại anh cả! Chen nhau trên xe buýt thì có sao đâu. Anh cứ quần lĩnh tinh! Giờ thì hay rồi, đau chết em!!!” Hướng Dương Viễn ngồi trên giường vừa kêu đau vừa mắng người, Hùng Hạo Nhiên thì vừa lóng ngóng thoa thuốc vừa tự trách.

“Đau đau đau đau đau!!!” Mặt Hướng Dương Viễn nhẵn như bánh bao, chỉ muốn đập thẳng một cước lên ngực đối phương.

“Hết đau luôn, hết đau luôn đây, em kiên nhẫn chút.” Hùng Hạo Nhiên cẩn thận rửa sạch cát trong vết thương, bôi thuốc rồi băng kỹ.

Hướng Dương Viễn bị phẫn: “Trời thì nắng to mà anh bảo em đeo đồng này ra ngoài sao?”

Hùng Hạo Nhiên chỉ chỉ cổ của mình: “Anh còn bị băng lâu hơn em mà không thấy nóng xiu nào đây nè. Thật đó.”

“Ma mới tin anh!” Hướng Dương Viễn thả ống quần ngủ xuống, khắp khênh đi nấu cơm.

Hùng Hạo Nhiên thấy cậu không giận mình quá liền vui vẻ đi theo, bám lấy cạnh cửa nhìn cậu phồng má thái khoai tây, cảm giác như đây là mỹ cảnh của thiên hạ vậy.

Hương Dương Viễn cảm nhận được ánh mắt như laser, quay đầu lại lườm anh một cái, lạnh lùng nói: “Vào giường mà nằm, muốn vết thương nứt ra à.”

“Không thấy em thì mới bị nứt đó.” Hùng Hạo Nhiên cọt nhà đáp lại: “Hương Thang Viên, anh thấy, hình như em muốn cùng chung hoạn nạn với anh nên mới cố ý ngã, đúng không?”

Hương Dương Viễn nghiêng rằng, giờ đang thái lên dọa.

Hùng Hạo Nhiên làm bộ dạng xin tha, sau đó lại cười không dừng được.

Tuy rằng đầu gối bị thương nhưng đồng chí Hương không xin nghỉ, kiên trì đi làm. Hùng Hạo Nhiên cũng không chịu được cảnh ở nhà đập ruồi nên chờ vết thương ở cổ gần khỏi hẳn liền đến đội hình sự.

“Hạo Nhiên!” Nghe nói Hùng Hạo Nhiên đi làm, Tạ Cảnh Dịch chạy vèo từ bên Hắc đội qua. Nhào vào ***g ngực của anh, cực kỳ bi thương gào: “Anh không sao thật là quá tốt rồi. Vạn nhất anh có chuyện gì mà em còn không phải là người thân của anh. Em, em...”

Cả đội trọng án ngậy người nhìn, chỉ có Lương Kiến không nhanh không chậm nhả ra một vòng khói, lặng lẽ nói: “Ài, Từng qua biển lớn, không gì nước,

Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.”

Trán Hùng Hạo Nhiên giật giật nổi gân xanh, trực tiếp lôi Tạ Cảnh Dịch ra ngoài, nghiêng rằng rít: “Tạ Cảnh Dịch! Đến chuyện nghe lén người khác nói chuyện riêng mà cũng làm sao! Không sợ bị sét đánh hả!”

Tạ Cảnh Dịch dùng hành động lau nước mắt để lau mồ hôi, nói: “Không phải tôi muốn nghe lén mà. Ai bảo hai người nói to quá, không coi ai ra gì.”

“Trước giờ chưa từng coi anh là người hết!”

“Khà khà khà.” Tạ Cảnh Dịch cười tươi như hoa: “Hạo Nhiên này, nghe anh nói chuyện tình cảm đến là buồn nôn. Thật là muốn mọi người biết nha.”

“... Nếu dám nói linh tinh thì anh xác định đi.”

“À mà đúng rồi, đồ đệ của anh nói vạn nhất anh có chuyện thì cậu ấy không phải là người thân ấy, có ý gì? Là lo không được hưởng thừa kế hả? Thế thì anh mau làm di chúc đi. Lúc anh là liệt sĩ sẽ được có khoản to lắm đấy.”

“... Cậu ấy lo không được ký tên vào tờ phẫu thuật thôi. Cảm ơn đã quan tâm.” Hùng Hạo Nhiên quyết định sẽ tuyệt giao con người này.

“Ày, đừng đi mà. Hôm đó tôi không tiện hỏi, thế giờ hai người đã xác định chưa? Làm sao mà kín đến mức chút gió cũng không lọt được thế? Là anh theo đuổi cậu ta hay cậu ta theo đuổi anh? Hai người đã í ẹ này nọ chưa? Hay, tôi cũng muốn hỏi nhiều mà, đừng đi mà! Thế nụ hôn đầu có phải cho cậu ấy không? Hạo Nhiên! Hạo Nhiên!”

Hùng Hạo Nhiên không thèm để ý, đẩy cửa phòng làm việc, ngoài ý muốn lại thấy có một đồng người đang ghé tai nghe trộm.

Trần Hân là người đầu tiên phản ứng lại, dùng ánh mắt vô tội nhìn Hùng Hạo Nhiên, hỏi: “Hạo Nhiên à, hôm nay trời đẹp không vậy?”

Lương Kiến vô thanh vô tức lướt về chỗ của mình, tung tung quả cam vàng, nửa ngày sau thở ra: “Lòng tựa lưới đôi tầng,

Trong có ngàn mối kết.”

Hùng Hạo Nhiên mím môi, yên lặng đứng một lúc rồi vỗ trán: “Xin lỗi, hôm nay tôi vẫn nghỉ.”

^^^^

Trích từ bài “Ly tứ kỳ 4” của Nguyên Chấn, đời Đường. Tác giả sáng tác bài này năm 810 để truy điệu vợ là Vi Tùng qua đời năm trước.

.thivien.net/Nguy%C3%AAn-Ch%E1%BA%A9n/Ly-t%E1%BB%A9-k%E1%BB%B3-4/poem-z8m4XkS4QWih5hDzWgXwg

Trích từ bài “Thiên thu tuệ” của Trương Tiên, đời Bắc Tống

.thivien.net/Tr%C6%B0%C6%A1ng-Ti%C3%AAn/Thi%C3%AAn-thu-tu%E1%BA%BF/poem-OTg5PJKhmcPC8bxp-tM62w

65. Chương 65: Về Chuyện “đồn Trưởng Kể Lại Chuyện Ngày Trước”

Bên trong văn phòng làm việc của tổ cảnh sát khu vực, mỗi người đều đang vui đầu bận rộn. Lý do là lãnh đạo trên cục sắp xuống thị sát, mọi người ai cũng hoảng, chỉ sợ công việc của mình sơ suất là bị đồn trưởng Thường rút roi ra quát xác.

Vừa nghĩ thì thấy đồn trưởng Thường vỗ tay sau lưng đi vào, mặt đầy vẻ nghiêm túc.

Đệt! Tào Tháo! Những vị cảnh sát của nhân dân cần cù, vất vả, dũng cảm đều cố gắng đem mặt mình dấp sau màn hình máy tính, rứt cổ lại, trong lòng thầm khẩn: Không phải tìm mình đâu.

Đồn trưởng Thường mang theo uy nghiêm mà quân lâm hiên hạ, nhìn trái một cái, ngó phải một phát, nhìn đến từng bàn làm việc, chỉ ra vài chỗ như không được để bánh quy trên bàn hay hai ba thói xấu vặt, nói xong liền đi.

Hô... Cục đá trong lòng mọi người đã rơi xuống.

Kết quả, chân vừa bước khỏi cửa thì đồn trưởng Thường lại quay lại.

Í! Mọi người kẹp chặt đuôi lần hai.

Đồn trưởng Thường sờ sờ cằm, làm như vô tình nói: “Đột nhiên nhớ ra có vài chuyện. Tiểu Hường đến phòng của tôi một chút.”

Hường Dương Viễn trúng đạn mà đứng bật dậy, lo lắng nuốt nước bọt, suýt nữa vấp phải ghế.

Đóng cửa lại, Hướng Dương Viễn thấp thỏm bất an nhìn đồn trưởng của mình.

Đồn trưởng Thường nhấp ngụm trà, hất cằm: “Ngồi đi.”

Cư nhiên để cho mình ngồi sao?! Hướng Dương Viễn thụ sủng nhược kinh, lúc ngồi xuống mới thấy không đúng, khách khí như vậy, chẳng lẽ muốn cậu cuốn gói đi?

A A A!!! Đồn trưởng Thường không rít gào, không nổi giận mới kinh khủng hơn nhiều a!!! Nếu không phải cảm thấy mất mặt thì cậu đã vò nát góc áo của mình rồi.

“Khoảng thời gian này, đã phiền cậu phải chăm sóc Hạo Nhiên rồi. Tôi quá bận việc nên không thể để ý đến nó được.”

Hướng Dương Viễn liên tục xua tay: “Không phiền đâu. Dù sao thì chúng tôi cũng là... ờm, từng là đồng nghiệp mà.”

Đồn trưởng Thường ồ một tiếng, khóe miệng kéo kéo lên, ý vị thâm trường hỏi: “Thật vậy sao?”

Hướng Dương Viễn bị ánh mắt của ông lia đến mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thầm nghĩ, đây là sao? Thừa dịp Hùng Hạo Nhiên không có ở đây mà giết người diệt khẩu sao?

“Hai ngày trước, Hạo Nhiên tìm đến chỗ cố vấn để xác nhận lại việc trao quyền ký tên giải phẫu. Vừa hay người kia lại là bạn của tôi, lúc uống trà đã nói ra chuyện này.”

Ký tên giải phẫu? Hướng Dương Viễn sững người, tên kia lại nghĩ ra trò gì đây?

Đồn trưởng Thường lấy từ ngăn kéo ra một xấp tài liệu, đưa cho Hướng Dương Viễn: “Nó muốn cho cậu quyền được ký tên khi nó phải phẫu thuật.”

Hướng Dương Viễn sợ hết hồn, theo phản xạ mà mắng: “Anh ta bị điên sao? Còn muốn có lần sau nữa? Đang yên đang lành lại tự rửa mình!”

Đồn trưởng Thường cười tủm tỉm, gật đầu nói: “Nó chính là thằng nhóc như thế. Có lẽ là muốn chứng minh cho cậu điều gì đó.”

Hướng Dương Viễn , rồi. Mặt có chút nóng, ây, đây chính là bề trên a, sao mình lại không giữ mồm như vậy chứ?

“Tình huống của Hạo Nhiên có chút phức tạp, không biết nó có nói cho cậu việc nó với mẹ nó đã cắt đứt liên lạc chưa?”

Hướng Dương Viễn trầm nghĩ, thật ra thì tôi đã nghe trộm được rồi a, nhưng cậu khéo léo lắc đầu một cái.

“Có vài việc, cậu mà không hỏi thì nó sẽ không bao giờ nói đến.”

“Vâng...”

Trong mắt đồn trưởng Thường ánh lên vẻ cực kỳ nhiệt tình, như viết lên mặt dòng chữ: ‘Cậu mau hỏi tôi đi a, tôi nhất định sẽ nói hết tất cả cho cậu nghe đó!’

Hướng Dương Viễn xoắn xuýt trong chốc lát rồi, thăm dò: “Vậy, thật ra anh ấy...”

“Thật ra nó từ bé đã sống một mình rồi. Cha nó, cũng chính là chồng của em gái tôi, khi nó còn bé thì hai vợ chồng đã ly hôn, cha nó đi đến chỗ khác làm ăn.” Đồn trưởng Thường châm điếu thuốc, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Hướng Dương Viễn, rất hài lòng đối với việc cậu thỏa mãn ý định kể lại chuyện ngày xưa của ông: “Không biết có phải nó chịu ảnh hưởng từ tôi hay không nữa. Từ nhỏ nó đã rất thần tượng cảnh sát, cho nên khi tốt nghiệp đại học là nó thi trúng vào đội hình sự.”

Ồ, hóa ra đều là thật sao! Hướng Dương Viễn lệ nóng quanh tròng, trong lòng có chút tự hào.

“Nó vốn thông minh, lá gan lại lớn, tuổi còn trẻ mà đã lập được nhiều chiến công, rất được coi trọng trong đội.”

“Vậy sao anh ấy...”

“Mấy năm trước, lúc nó làm nhiệm vụ đã bị trúng đạn vào đùi. Vết thương rất nặng, cả một thời gian dài không thể bước đi bình thường được. Thằng bé này kiêu ngạo quen rồi nên lúc khốn khó như thế nó tự giận bản thân. Tôi sợ nó không nghĩ thông được nên kéo nó từ đội hình sự qua đây. Cho nó đổi hoàn cảnh.”

Cậu đau lòng, trong đầu toàn là hình ảnh Hùng Hạo Nhiên cà phớt cà phơ, thật sự không hình dung được một Hùng Hạo Nhiên tự trách mình là sao?

“Dĩ nhiên, sau này chân của nó từ từ hồi phục mà bên đội hình sự cũng thiếu người, định kéo nó về rồi.” Đồn trưởng Thường liếc cậu một cái: “Kết quả, lần đầu tiên trong đời, thằng nhóc đó dám trái lệnh. Sống chết không chịu về đội. Hết giả bệnh lại chơi xấu, làm cả một đồng người tròn mắt.”

Hết giả bệnh lại chơi xấu... Nghe giống y như Hùng Hạo Nhiên mà cậu biết. Hướng Dương Viễn nghi hoặc nghĩ thầm, chỉ thế thì làm gì phải tròn mắt, ngày nào tôi cũng thấy thế đây này.

“Lúc đó, không ai biết nó bị trúng cái gì lại làm vậy. Giờ tôi nghĩ lại thì thấy, lúc đó cũng là lúc cậu mới đến đây báo danh.”

Hướng Dương Viễn tròn mắt, ngơ ngác nhìn đồn trưởng Thường.

“Tuổi cũng không nhỏ mà còn làm ba cái trò lãng mạn. Tức chết người khác.” Lời nói thì nói vậy, nhưng mặt đồn trưởng Thường lại không có nét nào thể hiện sự giận dữ, ngược lại, toàn là vẻ tự hào ‘Hầy, đứa nhỏ cũng đã trưởng thành, có thể có gia đình rồi.’: “Tiểu Hướng à, tuy ra cháu không giống với cháu dâu trong tưởng tượng của tôi, nhưng cũng là đứa trẻ ngoan, Hạo Nhiên làm việc luôn có ý của nó, tôi cũng khó mà can thiệp được.”

Hướng Dương Viễn xấu hổ cười, cảm thấy từ ‘cháu dâu’ làm cậu muốn hộc máu.

“Tình cảm của hai mẹ con nó cũng không tệ, nhưng từ lần đó nó bị thương làm mẹ nó muốn nó đổi nghề nhưng không được. Hai người mâu thuẫn một lần. Sau đó nó lại nói nó thích một người đàn ông, mẹ nó trong cơn tức đã không cho nó về nhà.” Đồn trưởng Thường nhìn cậu bằng ánh mắt đồng tình: “Tính tình của hai mẹ con chả khác gì nhau. Vừa quật cường vừa cố chấp, chuyện gì đã quyết thì chín trâu cũng không

kéo lại được. Thế nên cậu cũng phải có sự chuẩn bị trước. Dù sao đi nữa thì đáng thương nhất là tấm lòng cha mẹ. Trong lòng em gái tôi vẫn luôn quan tâm đến Hạo Nhiên. Nó thường muốn tôi kể cho nó nghe chuyện của Hạo Nhiên.... với cậu.”

Hương Dương Viễn ngoan ngoãn gật đầu, trầm nghĩ, trùng hợp ghé nha, mẹ của tôi cũng không khác gì bà ấy đâu... Ôi trời ơi...

66. Chương 66: Về “chuyện Đêm Khuya”

Buổi tối, Hùng Hạo Nhiên như đại gia mà nằm thẳng trên giường để Hương Dương Viễn đắp lưng cho.

Hương Dương Viễn ngồi trên mông con gấu kia, một bên thì tận tình đắp bóp, một bên nghĩ thầm, bản thân mình chả khác gì nô tài của tên kia. Sáng sớm thì gọi hắn rời giường, đưa cho hắn bàn chải với khăn mặt rồi đến tận tối vẫn chưa được nghỉ.

Bất tri bất giác mà lực trên tay mạnh hơn nhiều, Hùng Hạo Nhiên úp mặt xuống gối, buồn bực “Ú!” một tiếng, ngẩng đầu: “Hương Dương Viễn! Em muốn đắp gây xương của anh luôn sao?”

Hương Dương Viễn nhanh chóng nhẹ tay.

“Hừm, xuống dưới chút, sang trái chút... Không phải, sang phải chút. Ừm... Mạnh lên, dùng sức vào! Ừ— Nhẹ chút nhẹ chút...”

Hương Dương Viễn bị hắn chọc cho bật cười, cả người đổ ụp, nằm sấp trên lưng con gấu kia, há mồm cắn lên bả vai một phát.

“Ui!” Hùng Hạo Nhiên cười hì hì kêu đau, với tay ra sau bóp mông cậu một phát: “Có yêu anh không?”

“Yêu.” Hương Dương Viễn cẩn thận tránh vết thương của anh, tay vân vê tóc đối phương: “Còn anh thì sao?”

“Yêu chết luôn.”

“Hừ hừ.”

“Xấu hổ?”

“Hừ, sao lại xấu hổ chứ?”

“Vậy sao lại hừ hừ làm gì. Trong lòng thích muốn chết nhưng không muốn anh biết, đúng không?”

Hương Dương Viễn lờm một cái, ngồi dậy, tiếp tục công việc đắp bóp.

Đắp đắp rồi lại đắp, cậu đột nhiên nhớ lại những lời của đồn trưởng Thường nói, thế là tò mò hỏi: “Hùng Hạo Nhiên này, sao anh lại làm cảnh sát?”

Hùng Hạo Nhiên mở một bên mắt, miễn cưỡng nói: “Sao lại hỏi thế?”

“Em... bỗng nhiên muốn hỏi thôi.”

... Mơ ước của anh, tuổi trẻ của anh, những nhiệt huyết ngày xưa của anh nữa... em muốn biết hết.

Hùng Hạo Nhiên suy nghĩ một lúc mới nói: “Bởi vì cảnh sát có súng, rất cool.”

“...”

“Mặc cảnh phục dọa người ta cũng rất hay nữa.”

“...”

“Lần trước có gặp đối thủ một mắt một còn với anh thời còn đi học, cảm giác rất sảng oách a!”

“...”

Cái gì mơ ước, cái gì mà súng bái, cái gì mà nhiệt huyết của tuổi trẻ đâu hết rồi hả? Ba cái thứ dành cho người trưởng thành như thế thì làm sao mà con gấu này có được chứ???

“Còn em? Sao em lại muốn làm cảnh sát?” Hùng Hạo Nhiên quay đầu lại, nhìn cậu, rồi kéo cậu xuống nằm cạnh mình.

Hướng Dương Viễn thở dài, nói: “Không có lý do. Chỉ là chẳng may thôi.”

“Hả?”

“Em có thằng bạn thân, ngoại hình cao lớn thô kệch, từ nhỏ đã muốn làm cảnh sát. Lúc thi tốt nghiệp thì nó trốn nhà đi thi, có chút hồi hộp nên em thi cùng nó. Em chỉ nghĩ là làm một bài kiểm tra mà thôi, coi như đi luyện chữ, kết quả... không ngờ thi đúng nhất...”

“Thế bạn em thì sao?”

Hướng Dương Viễn đáp: “Thằng ngốc đó thi trượt, đành vui vẻ đi làm kế toán rồi.”

Hùng Hạo Nhiên cười to, cười đến suýt lặn từ trên giường xuống đất.

Lúc tắt đèn đi ngủ, Hướng Dương Viễn vẫn còn muốn thăm dò chuyện come out với gia đình, còn lòng vòng nói lần sau về nhà thì thể nào mẹ cũng bắt đi xem mặt, áp lực thật lớn, thay vì che giấu thì chi bằng...

Kết quả Hùng Hạo Nhiên rất hào phóng nói: “Có vài việc nên nói rõ ràng thì hơn. Lần sau anh về với em.”

Thấy đối phương sáng khoái đáp ứng như vậy, ngược lại, cậu có chút lo lắng: “Không vội, chờ khi nào có thời gian thì tính.”

Hùng Hạo Nhiên cười cười, vươn tay xoa xoa đầu cậu, ý tứ động viên không cần nói cũng biết.

Hướng Dương Viễn nghĩ đến mẹ mình vốn nóng tính liền buồn: “Vạn nhất không được thì phải làm sao?”

“Em chưa nghe câu ‘Thầy trò đồng tâm, chém sắt cũng được’ sao? Dù có chuyện gì thì chúng ta cũng có thể vượt qua.”

Quá tự tin cũng không phải chuyện tốt. Hướng Dương Viễn vẫn lo lắng, cậu có thể tưởng tượng được cảnh mẹ cầm dao chặt đuôi bọn họ chạy tóe khói luôn rồi.

Không biết lúc đó nên để mẹ giận mình hay giận Hùng Hạo Nhiên mới tốt đây? Tốt nhất là giận Hùng Hạo Nhiên đi, tên kia ngay cả đạn cũng không giết được cơ mà, bị mẹ chém mấy đao chắc không sao.

“Hướng Thang Viên này, anh thấy chúng ta rất có duyên.”

“...” Hướng Dương Viễn còn đang nghĩ cách chống đỡ cơn giận của mẹ, nghe thấy câu này thì thấy ghen một phát. Một tên lưu manh như kia, đột nhiên nói một lời đầy tính văn nghệ, muốn làm màu trước khi làm tình à?

“Thật đó.” Hùng Hạo Nhiên ngoài dự đoán mà nghiêm túc nói, giọng nói đầy sự cảm khái: “Nếu như là mấy năm trước, anh và em không nghĩ đến mình sẽ làm việc trong đồn công an nhỉ?”

Hướng Dương Viễn ngạc nhiên, có chút xúc động. Đúng thế, nếu lúc trước không phải lên cơn mà đi thi cùng tên kia thì có lẽ lúc này cậu đang làm theo kế hoạch của ba mẹ, đường hoàng làm một vị giáo viên, còn Hùng Hạo Nhiên nếu không có lần bị thương kia thì có lẽ đã lên chức cao trong đội hình sự rồi.

Lúc đó, ngay đến cơ hội gặp nhau cũng không còn, chứ đừng nói đến là đồng giường cộng chăn.

Hốc mắt Hướng Dương Viễn có chút cay, càng nghĩ càng cảm động, đang muốn nghe thêm đối phương sẽ nói gì, lại cảm giác tay của tên kia đang không biết xấu hổ mà mò vào trong quần lót của mình.

“Cảm động sao? Thế hôm nay thử tư thế phía trước đi vào nhé?”

Hướng Dương Viễn suýt nữa phun búng máu lên gối.

67. Chương 67: Về Chuyện “đi Đám Cưới Thằng Bạn Tốt”

Hôm Tàn Phi lấy vợ, Hướng Dương Viễn xin nghỉ một ngày để về tham gia lễ cưới.

Có một người cũng xin nghỉ cùng, chính là Hùng Hạo Nhiên.

Hương Dương Viễn đối với việc mang Hùng Hạo Nhiên về nhà gặp mẹ rất chi là hồi hộp. Ngồi trên tàu cả quãng đường là cả quãng đường đổ mồ hôi tay, hai chân như nhũn ra. Hùng Hạo Nhiên thấy thế mà buồn cười: “Cũng phải đâu phải em kết hôn, hâm hay sao mà lo ghê thế.”

Hương Dương Viễn tặng anh cái lườm rách mắt, trong mắt như có ngọn lửa đang bùng cháy.

“Hơ, chẳng lẽ em ghen tị sao? Đồ đệ ngoan cũng muốn kết hôn rồi sao?” Cái chuyện mà đùa giỡn với Hương Dương Viễn ấy a, Hùng Hạo Nhiên luôn làm không biết mặt.

Giường dưới phía đối diện là một bác gái đang nằm, nghe thấy câu nói đó liền cười híp mắt hỏi Hương Dương Viễn: “Thế cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

Dù đang ở trước mặt người ngoài nhưng Hương Dương Viễn vẫn không nhin được mà diên cuồng nhéo eo Hùng Hạo Nhiên, mặt thì đỏ bừng: “Sắp hai lăm rồi ạ.”

“Ái!” Hùng Hạo Nhiên ngồi bên cạnh hút khí một cái: “Chúng ta đã quen nhau được ba năm rồi đó. Thật nhanh a.”

Bác gái gật gật đầu, nói: “Cũng đến tuổi lập gia đình rồi nhưng cũng đừng gấp quá. Duyên phận rồi cũng sẽ đến ngay thôi. Nhìn cháu đẹp trai như này, tướng mạo lại hài hòa, nhất định sẽ tìm được cô vợ tốt cho mà xem.”

Hùng Hạo Nhiên mừng ra mặt, diên cuồng gật đầu lại bị Hương Dương Viễn chọc cùi chỏ qua, thấp giọng mắng: “Anh hơn hử cái gì? Liên quan gì đến anh!”

Hùng Hạo Nhiên ủy khuất khoanh tay, nói: “Sao em nỡ dũ với vợ tốt của em thế?”

“Hừ, em thấy anh có mà là bà vợ hết ăn lại nằm, mặt dày mày dạn, đáng vẽ lưu manh thì có ấy.”

“Em nói thế là sai rồi, ít ra ở trên giường...”

Hùng Hạo Nhiên còn chưa dứt câu đã bị Hương Dương Viễn bịt chặt miệng, suýt ngất.

Đám cưới của Tần Phi tổ chức lúc 6h chiều, lúc tàu đến ga đã gần đến giờ bắt đầu, thế nên hai người đi thẳng ra khách sạn luôn, gửi tạm hành lý ở đại sảnh, sau đó đi ăn tiệc luôn.

“Hương Dương Viễn a a a a a!!!” Tần Phi đang đứng trước cửa phòng tiệc, nhìn thấy thằng bạn nói khổ thì kích động suýt nữa ném cô dâu ở lại mà nhào đến. Quá lâu rồi không gặp nhau, thật muốn lệ nóng quanh tròng luôn nha!

“Tần Phi.” Hương Dương Viễn cũng rất vui vẻ, rút ra một phong bao đỏ thắm: “Chúc mừng chúc mừng, chúc cậu trăm năm hòa hợp! ... Ồm, sớm sinh quý tử! Còn có, ồm, bạc đầu giai lão!”

“Ây nha, giữa chúng ta mà còn cần mấy câu đầy lễ nghi như này sao? Biết ông trong lòng không khách sáo là được rồi. Miễn lễ!” Tần Phi vung tay lên, sau đó chuẩn xác cầm lấy bao lì xì, ánh chừng độ nặng rồi nhét vào túi ngực: “Có tiền là tốt rồi!”

“...”

“Lâm Lâm qua đây nào. Đây chính là người mà anh đã nói với em đó, cái đứa mà gầy như que tăm mà còn đi làm cảnh sát ấy!” Tần Phi cười hớn hử dẫn cô dâu ra giới thiệu với Hương Dương Viễn, ánh mắt cực kì trong sáng: “Anh trước đây toàn bị nó bắt nạt đó.”

Hương Dương Viễn chuẩn bị đi theo Tần Phi thì nháy mắt đông cứng, một lúc sau cậu mới ngoài cười mà trong không cười, phụ họa theo: “Ha ha, đúng đó, hồi bé không hiểu chuyện thôi. May mà cậu độ lượng không tính toán, ha ha, ha ha ha.”

...Thân hình hai người khác nhau như thế, nhìn cái là đoán được là đứa nào bắt nạt đứa nào luôn mà! Cô dâu, về mặt tin tưởng kia là sao!!!

Vốn bị chen giữa đám người, Hùng Hạo Nhiên giật giật tay Hương Dương Viễn, tựa như có chuyện muốn nói.

“A, còn có. Tần Phi, tôi có dẫn theo đồng nghiệp. Lúc sau sẽ giới thiệu cho cậu nhé! Thế thì, cậu đang bận thì thôi, khi nào rảnh thì nói chuyện nhé!” Mặt Hường Dương Viễn nóng bừng, kéo Hùng Hạo Nhiên đi theo đoàn người vào trong phòng tiệc.

Hùng Hạo Nhiên tỏ vẻ bất mãn, đi được mấy bước liền dừng, nhất định không chịu đi tiếp: “Này, Hường Thang Viên, em cứ như vậy...”

Hường Dương Viễn đứng lại, ánh mắt tràn ngập sự áy náy nhìn anh: “Lúc này có nhiều người quá.”

... Nhìn qua thì cứ cười ra vẻ tùy tiện, thì ra cũng sẽ để ý, cũng sẽ muốn quang minh chính đại mà đứng bên cậu, dùng thân phận người yêu mà sánh vai với cậu, được cậu giới thiệu cho bạn bè của cậu.

Dù sao thì hôm nay Tần Phi cũng là chú rể, Hường Dương Viễn còn chưa muốn kích thích nó, miễn cho nó kích động quá liền ném bay cả đám cưới luôn...

“Nhiều người cũng không thể không lấy lễ đáp như thế được a! Anh cũng có lì xì cho bạn em mà!” Hùng Hạo Nhiên kéo Hường Dương Viễn ra ngoài.

Cửa phòng tiệc có đặt một cái bàn nhỏ, bên trên có để quyển sổ để kí tên, bên cạnh là đủ kiểu quà đã gói cẩn thận. Hùng Hạo Nhiên kí tên rồi vuốt cằm lầm bầm: “Không biết cái nào là tiền, cái nào là thuốc lá nhỉ...”

Hường Dương Viễn mất chữ A mồm chữ O, nửa ngày vẫn chưa tỉnh được.

“Thôi thì, phân vân không phải là phong cách của đàn ông, đường hay hạt dưa gì gì đó, lấy về cho em làm đồ ăn vặt cũng được. Đi thôi!” Hùng Hạo Nhiên cầm lấy hai gói quà to nhất rồi kéo Hường Dương Viễn vào.

Hường Dương Viễn khóc không ra nước mắt, tên ngốc này mình phải mang về nhà cho mẹ đó, có thể bình an qua cửa không đây a...

Lễ cưới đúng giờ bắt đầu, cả phòng được trang trí cực kỳ ấm áp.

Hùng Hạo Nhiên thỉnh thoảng liếc sang bên Hường Dương Viễn, muốn nhìn thấy cậu có chút cảm động hay hậm mộ rồi sau đó mình sẽ thuận lợi kiếm chút lộc.

Kết quả, Hường Dương Viễn ngồi tàu lâu nên quá đói, lúc này lén lút mở gói quà Hùng Hạo Nhiên nãy chọn ra, tìm đồ ăn vặt.

Tay chống cằm nghĩ chút chút, Hùng Hạo Nhiên cười xấu xa.

Hường Dương Viễn sợ hết hồn, thấp giọng nói: “Anh lại muốn làm gì? Đang giữa bao người đó, đừng có mà làm loạn!”

“Đây là đám cưới bạn tốt nhất của em đó. Em không có chút cảm động nào sao?”

“Có chứ, rất thích a, nhưng em đói quá rồi.” Hường Dương Viễn lấy ra một viên kẹo sữa, thừa dịp xung quanh không ai để ý, xé nhanh giấy gói rồi ném tọt vào miệng.

“Tốt xấu cũng phải đỡ vánh mắt lên chứ.”

Hường Dương Viễn kì quái nhìn anh: “Vì sao chứ? Em đâu có nuôi nó lớn đâu. Không phải chỉ cần em vui là được rồi sao? Dở hơi sao mà phải khóc?”

“Bởi vì anh muốn an ủi em.”

“...” Đối với ngữ khí hèn mọn này, lại nghĩ đến một loạt hình ảnh mình được ‘an ủi’ thì cậu không còn gì để nói ngoài sự bó tay.

“khà khà khà.”

“Đừng có cười. Làm lễ rồi.” Hường Dương Viễn ngồi nghiêm chỉnh, bất động nhích ra xa tên kai một chút.

Hùng Hạo Nhiên ồ một tiếng, nhàm chán nhìn ngang nhìn dọc một hồi rồi áp sát lại.

Hường Dương Viễn dùng ánh mắt nhắc nhở đối phương.

“Hương Thang Viên, anh muốn đi WC.”

“...”

“Em đi theo anh đi.”

“...”

“Hương Thang Viên!”

“Ra cửa rẽ phải, xem sơ đồ.” Hương Dương Viễn bỏ lơ thỉnh cầu của tên kia.

“Em thật nhẫn tâm.”

“...”

“Anh, một mình ở cái thành phố xa lạ này. Em không sợ anh bị mất phương hướng rồi đi lạc sao?”

“Được rồi, đi thôi. Em sợ anh rồi.” Hương Dương Viễn đứng lên, hận không thể chôn luôn mặt xuống đất. Dẫn theo tên này đi quả nhiên là quyết định sai lầm, lại còn dự đám cưới nữa chứ. Trực tiếp mang về nhà cho mẹ dùng dao thái rau rửa tội không phải là tốt hơn sao!

68. Chương 68: Về Chuyện “nhà Wc Mà Mấy Người Cũng...” (15+ Nhá)

“Hùng Hạo Nhiên, chỗ này lúc nào cũng có thể có người vào a!” Phòng vệ sinh trong khách sạn rực rỡ màu vàng, trang trí cực kỳ hoa lệ, ngay đến cả vòi nước cũng được làm hình long phượng. Hương Dương Viễn vừa bước chân vào, còn chưa kịp nói câu nào đã bị kéo vào một buồng vệ sinh.

Hùng Hạo Nhiên lười nói, trực tiếp giữ lấy gáy cậu rồi tặng cho một nụ hôn lưỡi nóng bỏng.

“A... Chết tiết...” Hương Dương Viễn bị hôn đến mức thở không được, đầu óc cũng bắt đầu choáng váng.

Hùng Hạo Nhiên quần lấy đầu lưỡi của cậu, động tác càng ngày càng kịch liệt. Sau đó Hương Dương Viễn quên mất mình đang ở đâu mà chỉ biết theo nụ hôn của người kia mà đáp lại. Trong lúc hôn còn nghe người kia lầm bầm: “Dẫn anh tới lễ cưới là đang trách anh không thể kết hôn với em sao? Tiểu tử tổng, dù lễ cưới không làm được thì động phòng vẫn làm được. Mau gọi chồng đi.”

Hương Dương Viễn vừa giận và xấu hổ muốn chết, liền không chút lưu tình thúc lên bụng Hùng Hạo Nhiên: “Anh gọi em là chồng thì còn tạm được! Chết tiết! Đây là chỗ công cộng đó, đừng có chơi đùa quá mức!”

Hùng Hạo Nhiên ăn đau mà rên một tiếng, hai tay lại siết eo cậu, kéo hạ thân hai người dán vào nhau: “Không kịp đâu. Phát hỏa rồi.”

Hương Dương Viễn vùng vẫy một hồi, bất đắc dĩ nhìn đối phương: “Cầm thú, nói cứng liền cứng luôn được hả?”

“Ai bảo em câu dẫn anh cơ.” Hùng Hạo Nhiên nói không biết ngượng mồm, lại thấy Hương Dương Viễn mềm nhũn, ánh mắt thì vừa cự tuyệt vừa mờ gọi làm trong lòng như được gỡ gỡ, càng thêm hưng phấn liền cúi xuống hôn: “Hương Thang Viên, chúng ta chưa từng làm ở những chỗ như này. Em không thấy kích thích sao?”

Lý trí nói cho Hương Dương Viễn biết là không nên, tuyệt đối 100% không được đồng ý nhưng thân thể lại bị Hùng Hạo Nhiên ầu yếm, đáng thẹn mà có một chút nóng lòng muốn thử xem...

“Hùng Hạo Nhiên... Không muốn... Em... Em lo... Em sợ bị phát hiện...”

“Em không lớn tiếng thì không ai phát hiện.” Đôi môi Hùng Hạo Nhiên lưu luyến chỗ cổ cậu, mỗi một lần hôn còn cố ý mút thành tiếng, ở cái không gian chật hẹp này, âm thanh càng thêm *** mỹ.

Hương Dương Viễn xấu hổ đến muốn khóc: “Chết tiết! Nhẹ chút!”

“Trong miệng còn mùi kẹo sữa. Dường như đang giục anh nhanh chóng ăn em thì phải.” Hùng Hạo Nhiên lại liếm lên đôi môi cậu, thấp giọng cười rồi kéo tay cậu qua đặt bên eo mình: “Ờ anh.”

Hương Dương Viễn cứng người, cắn răng, đưa tay vào trong vạt áo anh, chậm rãi xoa nắn quanh vùng eo rần rởi.

“Lần trước em làm cho anh, lần này đến lượt anh, được không?” Hùng Hạo Nhiên dụ dỗ, đôi môi lướt qua vành tai cậu, ngậm vào, nhẹ nhàng mút.

Hương Dương Viễn như bị mê hoặc, khép hờ mắt, lưng tung gật đầu.

Quần bò tụt xuống đùi, khóa thắt lưng bằng kim loại rơi xuống nền gạch khê vang lên tiếng. Một cảm giác lạnh lạnh kéo đến, Hương Dương Viễn khẽ run, ngón tay cong lên, nắm lấy vai Hùng Hạo Nhiên.

“Đừng sợ, có anh ở đây rồi.” Hùng Hạo Nhiên nhẹ nhàng chạm vào tiểu Viễn hơi ngẩng đầu, hôn lên nó. Sau đó điều chỉnh tư thế nửa quỳ nửa ngồi, há miệng, ngậm hết vào.

Hương Dương Viễn rên rỉ, vì hồi hộp mà nghiêng chặt răng, cố gắng kiềm chế bản thân không phát ra tiếng. Nơi đó tê dại mà lại như có ngọn lửa nóng đang lan ra toàn thân, cậu thấy mình như đang bị tấm lưới của khoái cảm bủa vây chặt chẽ, không thể né tránh.

Muốn chết... Đây là... Đây là WC công cộng a... Lúc nào cũng có thể có người vào... Sau đó, một lần sóng khoái cảm tập kích, Hương Dương Viễn lại không nghĩ được gì nữa. Cả người căng thẳng vì sợ bị phát hiện lại khiến cho mọi giác quan thêm nhạy cảm. Khoang miệng nóng như lửa, đầu lưỡi mềm mại mà linh hoạt, tất cả làm cậu có cảm giác như mình một giây sau cũng không chịu nổi nữa.

“Hùng... Hạo Nhiên...”

Hùng Hạo Nhiên ngẩng lên, thở ra: “Đừng nói gì, có người vào.”

Hương Dương Viễn mở bừng mắt, sốt ruột muốn đẩy anh ra nhưng lại bị đối phương ngậm nơi mẫn cảm vào. Mà dường như thấy không vừa lòng mà tàn nhẫn hút mạnh một lần, đầu lưỡi đảo qua đỉnh, trượt tới những nơi mẫn cảm nhất.

“Tần Phi lần này bỏ vốn đúng là lớn. Lễ cưới làm hoành tráng thế cơ mà.” Cửa phòng vệ sinh bị đẩy ra, hai ba người đi giày da đi vào.

“Chờ đến khi cậu tìm được cô vợ xinh như thế thì cũng hận không thể tổ chức đám cưới ở hoàng cung cho mà xem.” Một người khác cười, đi qua cửa buồng vệ sinh của Hương Dương Viễn.

“Đúng thế đó. Hầy, trong mấy người chúng ta thì chỉ thấy Tần Phi có tiền đồ nhất. Trước đây nó chỉ biết gây chuyện thôi mà.” Có người đứng ở bồn rửa tay nói chuyện, vừa vắn đưa lưng lại với họ.

“Đúng rồi, Hương Dương Viễn đâu rồi? Không phải cậu ấy thân với Tần Phi nhất sao? Sao lại không làm phù rể nhỉ?”

“Không biết được. Đi rồi không về cũng nên. Ha ha ha, không khéo ghen tị quá nên trốn rồi cũng nên!”

Hương Dương Viễn bực mình nhưng nhanh chóng bị chuyện khác làm phân tán sự chú ý. Cuối cùng, cậu chỉ biết chuyên tâm khống chế tần suất hô hấp để bản thân không thở quá to.

“À mà, người đàn ông nãy ngồi cạnh Hương Dương Viễn là ai nhỉ? Chưa thấy bao giờ. Là bạn của Tần Phi sao?”

“Có phải là bạn của Tần Phi hay không thì không biết nhưng tôi dám chắc là quen Hương Dương Viễn.” Một giọng nói ồm ồm chen vào: “Ày da, thằng đó buồn nôn, ngồi nói chuyện với Hương Dương Viễn mà còn sờ đùi nó là nó suýt nhảy dựng lên.”

“Ha ha ha ha, Hương Dương Viễn vốn dễ xấu hổ mà. Trước đây chỉ vỗ vai nó thôi mà mặt đã đỏ bừng. Ai mà nghĩ sau này lại làm cảnh sát được cơ chứ.”

“Tần Phi còn không khác sao. Trước đây thì thô lỗ muốn chết mà giờ làm kế toán đó thôi.”

“Đúng thế đúng thế. Còn có người kia a...”

“...” Hương Dương Viễn không muốn nghe tiếp. Lúc đang ‘được’ khẩu giao mà bên tai toàn là giọng của bạn cấp 3 nói về mình thì dù là ai cũng muốn chết thôi!

Lúc cao trào, đầu óc Hướng Dương Viễn trống rỗng, khoái cảm quá lớn làm cậu không không chế nổi, đầu chợt ngửa ra sau đập vào vách ngăn.

May mà mấy người bên ngoài đã đi hết rồi.

Hùng Hạo Nhiên nở nụ cười. Thỏa mãn mà hôn lên hai bên đùi cậu, đứng lên định hôn cậu nhưng Hướng Dương Viễn rụt cổ lại, nhú mào.

Hùng Hạo Nhiên liếm liếm môi, cười híp mắt rồi thở ra câu “Ngọt mà.” Rồi hôn lên.

Hướng Dương Viễn trong lúc môi lưỡi quấn quýt vẫn không quên tranh luận.

“Đừng có lừa nhau, đâu phải em chưa từng thử.”

“Vị của em là vị ngọt. Y như bánh trôi vậy.”

“Bánh trôi cũng có vị mặn. Không được, anh làm em buồn nôn mất. Á. Làm gì thế!!”

Tay Hùng Hạo Nhiên trượt theo sống lưng cậu, trượt tới khấu huyệt.

“Em đã sướng rồi. Còn anh thì sao?” Hùng Hạo Nhiên bày vẻ mặt vô tội.

“...” Cậu toát mồ hôi lạnh, hỏi: “Không phải anh muốn ở đây...”

“Chưa bao giờ thử thì giờ thử nhé.” Hùng Hạo Nhiên thừa cơ kéo cậu vào, vừa mở cúc áo sơ mi vừa cởi sạch quần áo hai người treo lên móc ở cửa.

Cậu chỉ mới cảm thấy cả người mát lạnh, sau đó Hùng Hạo Nhiên dùng miệng day day rái tai cậu, đặc ý nói: “Em bị anh cởi hết rồi.”

69. Chương 69: Về Chuyện “là Ai! Là Cháu...”

Lúc hai người về lại phòng tiệc thì các nghi thức đã xong, Tần Phi với cô dâu đang đi từng bàn chúc rượu. Hướng Dương Viễn ngồi xuống, xoa xoa cái eo đang nhức, tiếc nuối nói: “Bỏ qua đúng lúc quan trọng nhất rồi.”

“Nhưng chơi với em thích hơn.” Hùng Hạo Nhiên cười đến đặc ý, nhìn chăm chăm vào mặt Hướng Dương Viễn đang đỏ bừng, càng nhìn càng thích.

Hướng Dương Viễn bực mình lườm một cái, thấp giọng mắng: “Sau này còn làm thế thì em đánh chết anh!”

Hùng Hạo Nhiên ngoan ngoãn ngồi yên, bộ dáng ngoan ngoãn nghe mắng mà khóe mắt đầy ý cười không che giấu được.

Ăn cơm xong, Hướng Dương Viễn dẫn Hùng Hạo Nhiên về nhà.

Bởi vì không báo trước nên ba mẹ Hướng đều giật mình: Thằng con chuyên hưởng nội nhà mình chưa bao giờ mang bạn về nhà qua đêm a...

Hùng Hạo Nhiên nhìn biểu tình của hai vị trưởng bối mà nhất thời phát , thừa lúc hai người lớn không chú ý mà quay sang ghé vào tai Hướng Dương Viễn nói nhỏ: “Em không nói cho họ biết là anh đến sao?”

Hướng Dương Viễn lắc đầu, nói: “Hồi hộp quá nên quên mất.”

Hùng Hạo Nhiên dở khóc dở cười: “Thế giờ em lo cái gì?”

“Dĩ nhiên là lo không còn đường sống mà về chứ sao!”

“...”

– Thư hương môn sinh đệ, tử sinh khế khoán – (Ko hiểu sao lại có câu này và ko hiểu nó là gì nên để nguyên)

Mẹ Hướng pha trà xong liền bê ra, hai tên tiểu bối lập tức ngậm miệng.

“Để cô đi dọn phòng một chút, giường khá nhỏ. Tiểu Hùng đêm nay vào đó ngủ nhé.”

Hùng Hạo Nhiên định gật đầu đồng ý liền nghe thấy Hướng Dương Viễn nói: “Không cần đâu mẹ. Đêm nay anh ấy ngủ cùng con là được rồi. Giường của con cũng lớn, không chật đâu.”

Mẹ Hướng giật mình. Giời ơi, đưa về chơi thì không nói làm gì, còn ngủ cùng giường nữa? Trước giờ chưa bao giờ luôn a!

Ba Hướng mang đĩa vải ra mời khách, lại hỏi chuyện đám cưới của Tần Phi. Hướng Dương Viễn đáp là khá hoành tráng, bên tai lại hơi đỏ lên.

“Hoành tráng lắm hả?” Mẹ Hướng bóc quả vải.

“Không phải nó cũng gửi cả thiệp mời cho mẹ sao. Ai bảo mẹ không đi cơ.” Hướng Dương Viễn nhìn thấy thiệp mời màu đỏ trên bàn, cảm thấy rất lạ vì mẹ mình vốn là người thích mấy chỗ náo nhiệt mà.

“Bởi vì – thấy con nhà người ta cưới vợ rồi, tôi đây – ghen – tị.” Mẹ Hướng nghiêng răng nói, tay thì bóp nát quả vải, nước vải bắn thẳng lên mặt Hướng Dương Viễn.

“...” Hướng Dương Viễn yên lặng rút một tờ giấy ăn lau mặt, không dám lăm mồm nữa.

Quả nhiên giả vờ bình tĩnh trước mặt khách như thế không dễ dàng cho mẹ a...

Lúc ăn vải, ba Hướng với mẹ Hướng hỏi thăm nhiệt tình Hùng Hạo Nhiên. Hiếm khi thấy ông con trai mang về một đứa bạn, không thăm dò thì nhờ nó lừa con mình thì sao. Hiếm khi Hùng Hạo Nhiên dùng thái độ nghiêm túc mà đáp chuyện, thái độ khiêm tốn, lễ phép như người nào chứ chẳng phải bản thân. Ngỡ khí còn mang theo sự lấy lòng làm Hướng Dương Viễn ngồi bên nghe mà nổi da gà.

“Đành phải làm phiền cháu chăm sóc cho Dương Viễn rồi. Tính nó vốn hướng nội, bình thường cũng không biết nói chuyện. Tiểu Hùng sau này dẫn nó đi chơi nhiều chút nhé.” Mẹ Hướng hiển nhiên rất vừa lòng với Hùng Hạo Nhiên, lúc sau liền căn dặn. “Nó sắp hai lăm rồi mà còn chưa thấy bạn gái đâu, xem mắt cũng ít đi. Nếu cháu có quen cô gái nào tốt thì giới thiệu cho nó nhé.”

Hùng Hạo Nhiên ngẩn người, cười cười gật đầu.

Hướng Dương Viễn nhả một hạt vải ra, hừ một tiếng: “Nhờ một tên đàn ông độc thân giới thiệu bạn gái cho con, đúng là chỉ có mẹ mới dám a...”

Mẹ Hướng tròn mắt, nhìn Hùng Hạo Nhiên: “Cháu còn chưa kết hôn sao?”

“À... chuyện này...” Hùng Hạo Nhiên không biết đáp sao, thôi xong, không phải sẽ đắc tội cha mẹ vợ chứ...

Hướng Dương Viễn nhìn không được, lau tay, hắng giọng, nói: “Mẹ, con đành phải nói thật với mẹ thôi. Chuyện con không tìm bạn gái là vì con thích một người.”

“Hả?”

“Lúc trước còn chưa xác định được tình cảm nên không dám nói cho ba mẹ.” Tay Hướng Dương Viễn run run, chân cũng run rẩy, sau lưng toàn là mồ hôi lạnh, biểu tình thì vẫn như thường: “Chúng con hiện tại đã xác định quan hệ rồi. Với cả cũng ổn định, cho nên...”

“Là ai!!!” Mẹ Hướng cực kì kích động. Ấy ấy ấy, ngày cưới vợ cuối cùng cũng sắp đến sao?

Hướng Dương Viễn yên lặng.

Một lúc sau, Hùng Hạo Nhiên cẩn thận mở miệng: “Là cháu ạ...”

70. Chương 70: Về Chuyện: “ai Là Bại Tướng Dưới Tay Ai”

Hùng Hạo Nhiên vừa dứt lời, phòng khách liền chìm trong yên lặng.

Mẹ Hướng hung dữ nhìn qua lại giữa hai người đàn ông, sau đó dừng lại trên người Hướng Dương Viễn, ánh mắt mang theo ý tứ ‘Mày nói rõ ràng cho mẹ!’

Mà ba Hướng như có điều suy nghĩ mà nhìn Hùng Hạo Nhiên, ánh mắt như đang đánh giá.

Hương Dương Viễn cúi đầu không dám nhìn ba mẹ mình mà chỉ kiên trì: “Chuyện... đúng như những gì bố mẹ nghe. Con đang quen anh ấy, quen... được một khoảng thời gian rồi.”

“Một khoảng là bao lâu?” Mẹ Hương không chút nghĩ ngợi mà hỏi lại.

“Từ giữa tháng 2... đến giờ...”

“Chia tay ngay!”

“...” Hương Dương Viễn có chút không chịu được. Phản ứng này của mẹ đến quá nhanh, ít ra cũng phải nổi bão trước chứ! Sao vừa ra quân là đã bắt chia tay rồi? Đáng lẽ phải có phần khởi động để chuẩn bị tinh thần chứ!

Lần này đến lượt Hùng Hạo Nhiên đáp nhanh: “Không thể.”

“Đây là nhà tôi, chưa đến lượt anh lên tiếng đâu!”

“Mẹ, mẹ cứ nghe bọn con nói xong đã mà. Con...”

“Không nghe! Không nghe không nghe không nghe!”

Ba Hương tìm cách chuyển biến tình hình, xen vào nói: “Ba muốn nghe xem sao.”

Hương Dương Viễn lập tức vịu lấy cọng cỏ cứu mạng, không suy nghĩ mà tuôn một tràng: “Con thấy anh ấy là thích hợp sống với con đến hết cuộc đời bọn con rất hợp nhau không có chỗ nào mâu thuẫn hết phương diện nào cũng rất hòa hợp con muốn cùng anh ấy đi hết cuộc đời con yêu anh ấy!”

Trong nháy mắt, Hùng Hạo Nhiên bị làm kinh sợ, mấy khi có được lời tỏ tình như thế. Quả là cầu mà không được a. Không ghi âm lại đúng là thiệt thòi lớn!!!

“Hợp cái đầu mày! Hòa hợp cái đầu mày ấy! Mày xem Tần Phi nhà người ta kia kìa! Trai tài gái sắc như thế mới gọi là hòa hợp chứ! Mày ở với một thằng đàn ông thì làm sao mà có tương lại được hả con? Đầu mày toàn rác hả?”

“Di à...”

“Anh câm miệng!” Mẹ Hương chỉ vào mũi Hùng Hạo Nhiên mà mắng: “Vừa nhìn đã thấy không phải người tốt rồi! Tính tình thằng con trai của tôi tuy mềm yếu nhưng cũng không phải vài lời là lừa được nó đâu. Anh tỉnh lại đi!”

“Mẹ! Là con thích anh ấy trước, mẹ muốn mắng thì cứ mắng con đi.”

“Mày yên tâm! Mẹ có nhiều thời gian để mắng mày! Mày vào phòng ngay!”

“Mẹ! Mẹ bình tĩnh chút đi! Bọn con không phải đến để cãi nhau với mẹ!”

“Di nhiên không phải đến để cãi nhau với mẹ mày rồi! Lúc nhà người ta vui vẻ làm đám cưới thì mày lại nói cho mẹ là ở cùng một thằng đàn ông mới tốt. Mày quả nhiên sinh ra để tức chết mẹ!”

“Mình à, được rồi được rồi, đừng kích động mà, có gì thì từ từ nói. Muốn đánh muốn giết gì thì tùy bà, cần phải phải tăng xông vì mấy thằng nhóc. Được rồi, hạ hỏa hạ hỏa.” Ba Hương khuyên bảo, vuốt vuốt lưng mẹ Hương, thăm nghĩ, hai đứa mà không đi là bà ấy vào bếp lấy dao thái ra chém thật nhá.

Hương Dương Viễn hiểu ý của ba mình, kéo tay Hùng Hạo Nhiên định chạy thẳng.

“Di à, cháu xin lỗi, bọn cháu không nghĩ chuyện sẽ như vậy, chỉ là...” Hùng Hạo Nhiên thật muốn đập đầu chết luôn, lần đầu ra mắt ba mẹ vợ đã làm hai cụ tức đến sắp bùng nổ, nếu cứ ở đây không đi sợ sẽ có chuyện gì bất trắc, thôi thì cụp đuôi đi vậy. Sau này còn gặp vợ mình không nữa, cũng là vấn đề a.

Mẹ Hương tức đến bùng nổ, nhìn quanh nhà, cầm luôn quả vải ném Hùng Hạo Nhiên: “Sớm biết như này thì tôi đã mua sầu riêng cho rồi! Ai cho anh lừa con trai tôi!”

Hùng Hạo Nhiên không tránh, cứ thế đứng cho mẹ Hương ném hết đĩa vải. Ném hết đĩa vải mà vẫn chưa hết tức, mẹ Hương chạy ra ban công lấy cây chổi định mang vào gõ cho hả.

“Mẹ!” Hường Dương Viễn xông đến, quỳ trước mặt mẹ mình: “Anh ấy mới làm phẫu thuật xong, vết thương còn chưa lành hẳn, mẹ mà đánh là chết người đó! Mẹ muốn đánh thì cứ đánh con đi!”

Ba mẹ Hường sững sờ, cả Hùng Hạo Nhiên cũng ngây người.

Khổ nhục kể có hiểu quả. Cuối cùng mẹ Hường cũng từ trạng thái bùng nổ về trạng thái hòa hoãn, ngồi xuống suy nghĩ kĩ.

Ba Hường thấy mọi việc có khả năng chuyển biến tốt, liên tục nháy mắt với Hường Dương Viễn. Cậu kéo ghế nhỏ ra cho mẹ ngồi, như nha hoàng mà bóp chân cho mẹ: “Mẹ à, mẹ đừng giận mà. Mẹ vừa giận là ba với con đau lòng muốn chết.”

“Mày bớt lời đi. Ra khỏi cửa là quên ngay mẹ mày là ai luôn ấy chứ!”

“Con mãi mãi là con trai của mẹ mà!”

“Cút!”

“Con không cút!”

“VẬY THĂNG KIA TÍNH SAO?” Mẹ Hường chỉ về phía Hùng Hạo Nhiên, vừa tức vừa ghen.

“Anh ấy...” Hường Dương Viễn quay đầu lại nhìn người kia, rồi nhìn thẳng vào mẹ mình, nói: “Anh ấy là người muốn thay mẹ chăm sóc cho con. Mẹ đuổi anh ấy đi thì sau này con trai mẹ chỉ có thể sống một mình. Không ai đưa con trai mẹ đi ăn cơm, không ai nói chuyện với con, không ai ra ga tàu khiêng vali con con, cũng không ai dạy con làm cảnh sát giỏi như thế nào, mẹ không lo sao?”

Mẹ Hường yên lặng, Hùng Hạo Nhiên không nói gì mà cứ nhìn Hường Dương Viễn, viền mắt hơi nóng lên. Đồ đệ ngốc này, thầy của em là người dễ bị đuổi đi sao? Mặt dày quần lầy em lâu như thế mới bẻ cong được em, sau này khiêng vali cho em cả đời, được không?”

Mẹ Hường đau lòng, nước mắt lưng tròng nhìn về phía chồng mình, ba Hường thở dài, nói: “Dương Viễn à, ba mẹ biết con ở ngoài có một thân mình, cũng khó tránh khỏi cô đơn, nhưng mà...”

“Không phải là vì con cô đơn nên mới yêu anh ấy.” Hường Dương Viễn nói: “Ba à, ba mẹ là người hiểu con nhất mà, con là người sợ cô đơn sao?”

“...” Đúng là không phải như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại, tính cách Hường Dương Viễn làm nhiều người lo là cậu sẽ độc thân cả đời... Ày, không đúng, thằng này sao ngày càng khéo mồm thế, trước đây muốn nói một câu phải nói mất ba lần mới nói xong mà giờ lại nhanh mồm nhanh miệng chả khác gì đảo lặc? Chẳng lẽ là do thằng họ Hùng kia dạy sao?

“Ba, mẹ, con biết hai người không thể tiếp thu chuyện này ngay được. Con cũng không bắt ba mẹ thừa nhận anh ấy ngay, con dẫn anh ấy về ra mắt hai người vì con quá yêu anh ấy, yêu đến mức không thể không khoe ngay cho ba mẹ thôi. Bọn con không muốn làm ba mẹ tức giận, nhưng bọn con phải nói rõ cho ba mẹ. Con đang rất hạnh phúc, ba mẹ có thể yên tâm.”

Mẹ Hường nghe thấy lại càng tủi thân: “Thằng ngốc, con yêu nó như thế nhưng nó thì sao? Nó có tốt với con không? Có hay bắt nạt con không? Nó cao hơn con, to hơn con, vạ nhất có đánh nhau thì làm sao mà thắng nổi nó đây?”

“...” Hường Dương Viễn ngây người, dở khóc dở cười. Đây đúng là vấn đề thật đó nhưng sao mẹ nghĩ được hay thế.

“Di à, cháu sẽ không để cho em ấy thua đâu.” Hùng Hạo Nhiên vừa cười vừa nói: “Trước mặt em ấy, cháu vẫn luôn là bại tướng mà.”

71. Chương 71: Về Chuyện “con Trai Lớn Thì Nó Bay Đi”

Cuối cùng, Hùng Hạo Nhiên vẫn phải ra khách sạn ở.

Vấn đề giữa hai mẹ con thì phải để hai mẹ con tự giải quyết. Mẹ Hường ngại anh là người ngoài không tiện nói chuyện. Lập trường mình đã biểu đạt rõ ràng rồi, không đi thì không được hay.

Hướng hồ, còn chưa được thừa nhận mà dám mặt dày ngủ lại qua đêm thì không biết hôm sau còn cái thầy mà bỏ ra hay không cũng là vấn đề a...

Lúc tiền Hùng Hạo Nhiên ra cửa, Hướng Dương Viễn mắt đầy áy náy. Hùng Hạo Nhiên thừa dịp mẹ Hường không để ý liền xoa đầu cậu, nhỏ giọng nói: “Anh không sao đâu. Em chịu đựng chút nhé.”

... Không được qua một đêm là bó tay chịu trói, lại càng không được khuất phục dưới *** uy của roi da với dao thái rau đâu nha!

Hướng Dương Viễn hiểu ý của anh, bực mình lườm một cái, trực tiếp đóng cửa đuổi khách.

Trong phòng khác còn lại một nhà ba người, mẹ Hường gõ gõ ngón tay lên tay vịn sofa, khoe mắt còn hơi hồng, ba Hướng chịu khó ngồi xồm nhặt vãi, vừa nhặt vừa ăn.

Hướng Dương Viễn không đành lòng nhìn ba mình như vậy, cậu nói: “Ba à, tốt xấu thì ba cũng phải rửa qua đi đã chứ...”

“Đã bóc vỏ đậu mà rửa, con cũng ăn đi. Hơi dập rồi, không khéo mai hỏng không ăn được đâu.”

“Vâng.”

“Ăn ăn ăn, ba con hai người chỉ biết có ăn thôi. Cả ngày chỉ biết ăn mà không biết thức ăn đi đâu hết rồi. Người không to ra mà đầu óc cũng không biết suy nghĩ gì cả!”

Hai ba con họ Hướng không dám lên tiếng đáp, yên lặng cúi đầu nhặt vãi.

“Sao tôi lại nuôi được thằng con trai đặc biệt như này chứ? Giời ơi?” Mẹ Hường nghiêng răng nhìn Hướng Dương Viễn giả ngu, hận không nhét đầu ông con này vào thùng rác được: “Từ bé đã không bình thường rồi. Đời này, tôi vì anh mà đau tim mấy thôi. Con sinh ra để hành mẹ đúng không!”

Bên má Hướng Dương Viễn phồng lên do ngậm quả vãi, chỉ có thể liềm mạng lắc đầu.

Mẹ Hường đỡ trán, ổn định cơn giận, vừa ngẩng lên liền thấy Hướng Dương Viễn căn bản không nhìn, mà đang cùng với ba mình vui vẻ ăn vãi, xẹt một cái, lại điên hết cả người: “Hướng Dương Viễn! Ăn ít đi không được hả!”

Hướng Dương Viễn giật mình, vội vàng nhả hạt, vâng lời mà đáp: “Vâng ạ.”

“Con không có gì muốn nói sao?” Ngực khí của mẹ Hường đã mất hết kiên nhẫn, dùng khoe mắt mà xem phản ứng của con trai.

Hướng Dương Viễn suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Những gì nên nói con cũng đã nói hết rồi ạ...”

“Một chút áy náy con cũng không có sao?”

“Có...”

“Căn bản không có!” Mẹ Hường cầm lấy cái quạt trên ghế đập phát lên đầu Hướng Dương Viễn: “Đúng là phí công nuôi mà, vất vả sinh được thằng con trai mà chưa thấy có tác dụng gì thì nó đã chạy theo đàn ông!”

“Con không phải là chạy theo đàn ông mà...” Mặt Hướng Dương Viễn đẩy về chân thành với thẳng thắn: “Phải là con lừa bắt con trai nhà người ta. Chúng ta không bị lừa a.”

“Mày!!!!” Mẹ Hường giận điên người.

“Mẹ à, mẹ đừng lo, con trai mẹ không phải đùa vì mấy câu dễ nghe mà bị lừa đâu. Người khác muốn lừa con cũng không phải là dễ đâu.” Hướng Dương Viễn sắp xếp lại câu chữ, nắm lấy tay mẹ, động viên: “Mấy năm qua, anh ấy rất tốt với con, có chuyện gì cũng chắn trước mặt con, dù cho có nguy hiểm như nào cũng bảo vệ con. Dù hơi cầu thả nhưng chỉ cần là chuyện của con liền tỉ mỉ. Bên anh ấy con thấy rất vui, cũng có cảm giác rất an toàn, nên con thích anh ấy trước, con là người không thể thiếu anh ấy. Mẹ yên tâm đi, con không ngốc, sẽ không nhìn nhầm bạn đời của mình.”

Mẹ Hường ngăn người, có chút thuyết phục, yên lặng một lúc rồi đưa tay dụi mắt, tức giận nói: “Nói thì nói hay thế, nhưng phải đem con trai tôi cho thằng đó, tôi không cam tâm!”

“Ày, con trai cũng lớn rồi, cánh đã dài rồi, sớm muộn gì cũng bay đi.” Ba Hường dọn xong đồng vải, ngồi xuống cạnh mẹ Hường, ôm vai vợ mình: “Không phải chạy theo người này thì cũng chạy theo người khác. Bà ngẫm lại xem, theo đàn ông thì sau này có lẽ sẽ tốt hơn cũng nên. Con trai mình đâu có biết dỗ con gái người ta đâu, không khéo chẳng may bị cô nào lừa ấy. Bà nghĩ sao?”

Mẹ Hường lườm chồng mình một cái sắc lẻm: “Ngụy biện vừa thôi!”

Nghe được ngữ khí quen thuộc của mẹ, Hường Dương Viễn thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ mình dù cho có mạnh mẽ hay cường thế như nào thì cũng hi vọng cậu hạnh phúc. Dù có chút khó nhưng ít ra bà cũng đồng ý chậm rãi tiếp thu sự thật là con trai mình đồng tính, đối với Hường Dương Viễn mà nói, điều này chính là sự an ủi lớn nhất.

“Hường Thanh Viên, an toàn không em?”

“Không, giờ em đã bị phế bỏ võ công, điểm đại huyết, bị khóa ở thủy lao, anh có muốn tới cướp ngục không?”

“Thế cơ à...” Bên kia di động vang lên tiếng húp mì sùm sụp, một lúc sau Hùng Hạo Nhiên mới cười hì hì đáp: “Chờ anh ăn no ngủ kĩ đã rồi mới quyết định đi hay không!”

“Đồng đội heo, em ở đây một mình chiến đấu mà anh còn có tâm tình ăn uống sao? Anh ăn nãy còn chưa no hả?”

“Nãy ngồi cùng bàn toàn người anh không quen thì nào dám mặt dày ăn nhiều. Em hỏi ăn no để làm gì ấy hả, là để theo kịp tốc độ tiêu hao chứ sao.”

“Anh thì tiêu hao vào đâu hả...”

“Không chỉ chịu đòn chịu mắng đâu nhé, còn có nãy ở nhà vệ sinh...”

“Im cho em!!!” Mặt Hường Dương Viễn đỏ bừng: “Em còn chưa mắng anh đâu đó. Dám ở cái chỗ như thế là mạnh như thế! Hại suất nữa bị phát hiện! Lưu manh!”

“Không mạnh không được a. Lúc sau phải ra mắt phụ mẫu rồi, vạn nhất bị hai người giận quá mất khôn chém anh thì chẳng phải chẳng còn cơ hội sau này làm sao...”

“...” Hường Dương Viễn dừng một lúc, hắng giọng: “Hùng Hạo Nhiên này, hai ta có thể nói chuyện như hai người bình thường không?”

“Há, được thôi.” Hùng Hạo Nhiên lại sụp thêm mấy hộp mì: “Mẹ em nghĩ thông chưa? Sẽ không nhốt em lại thật chứ?”

“Không đâu, mẹ em tuy nói mạnh miệng nhưng lòng thì mềm lắm, mắng một trận là qua thôi.”

“Một trận là bao lâu?”

“Nhanh là mấy tháng, lâu thì mười mấy năm gì đó.”

“... Giờ có thể trả hàng không?”

“Được chứ, ngày mai em đi xem mắt. Mẹ nói, có một cô gái suốt ngày nhớ em, nói không chừng còn có cơ hội.”

“Được rồi được rồi. Là anh sai. Anh sẽ trả tiền ngay lập tức, xác nhận hàng đã nhận còn thêm lời khen nữa được không? Anh ở đây một mình không quen, bị nhà em đá ra khỏi cửa phải tìm khách sạn đã rất thảm rồi mà em còn không cho anh mạnh miệng được à?”

Hường Dương Viễn cười cười: “Được rồi, anh vất vả rồi. Khi nào về nấu đồ ngon cho anh.”

“Hứ, đồ em nấu ngon không chỉ có mỗi mấy món thôi sao.”

“Không ăn thì nhịn.”

“Ăn! Ha ha ăn! Anh ăn!”

“Hừ.”

Hùng Hạo Nhiên húp nước sùm sụp, chẹp miệng một cái: “Ài, cũng coi như no được một chút. Nhà em ở vị trí không tốt gì hết, đến nhà trọ cũng không có, anh phải đi gần 2km mới tìm được chỗ. Vừa mệt vừa đói, lại còn mưa nữa, sắp hôn mê đến nơi rồi.”

Hương Dương Viễn nghe thế liền lo: “Mưa sao? Anh dầm mưa à? Vết thương không sao chứ? Có cần em qua không? Anh ở đâu?”

“Tiểu tử tông, giờ mới nhớ ra mà quan tâm anh sao?” Hùng Hạo Nhiên cười hì hì: “Vết thương đã khỏi rồi, đừng lo, anh chỉ cần ăn no là không sao hết.”

“Ừm...” Hương Dương Viễn vẫn không yên tâm: “Anh ăn gì rồi? Còn tiền không?”

“Ăn mì ăn liền chứ gì, hần hai bát. Mì trong khách sạn quá đắt, anh định ra siêu thị mua thêm 2 gói nữa.”

“... Hùng Hạo Nhiên.”

“... Hùng Hạo Nhiên.”

“Hả?”

“Anh dùng bát làm gì, hồi luôn bên khách sạn một cái chậu to rồi ngâm không phải là được sao.”

“Ồ nhỉ...”

72. Chương 72: Về “có Một Loài Sinh Vật Tên Là Mẹ”

Đến tận khi kì nghỉ kết thúc, mẹ Hương vẫn không có cách nào nói chuyện với Hương Dương Viễn được. Ba Hương tiễn hai người ra ga tàu, dặn dò vài câu rồi về nhà đỡ vợ.

Hương Dương Viễn cũng không phiền muộn được nhiều bởi vì hai ngày này, Hùng Hạo Nhiên ở khách sạn một mình, cô đơn ăn một đồng mì, lại còn dầm mưa nữa, ngủ lại không ngon nên bị viêm a-mi-đan, sốt nhẹ.

“Nói anh là heo thì anh liền không chờ được mà phải chứng minh đó là thật đúng không?” Hương Dương Viễn để anh nằm lên giường, đắp khăn ướt lên trán, vừa bực vừa đau lòng.

Hùng Hạo Nhiên nhìn quanh thấy không có ai, nắm chặt tay cậu đặt lên mặt mình, ra vẻ bệnh tật: “Anh không sao mà...”

“Vâng ạ, mới sốt nhẹ thôi thì làm sao mà có sao được, anh sao không ăn thùng dĩa dày luôn đi? Sao không ăn đến mức trĩ luôn đi hả?”

“Ồm, cái này khó mà nói chắc được đâu. Hay là em kiểm tra cho anh đi.” Hùng Hạo Nhiên định xoay người, cậu đè lại vai anh cho nằm thẳng căng, bực mình nói: “Có gì hay đâu mà cười.”

Hùng Hạo Nhiên cười ha ha, nhắm mắt lại, một mặt đầy thỏa mãn.

“Dừng cái nụ cười *** đang lại có được không hả?” Hương Dương Viễn cúi xuống,捏 mạnh hai má của con gấu kia: “Mẹ em còn chưa chấp nhận anh đâu. Giờ cười là quá sớm đó.”

“Chuyện đó là chuyện sớm muộn thôi. Ngược lại, em từ trong ra ngoài đều là của anh.” Hùng Hạo Nhiên nhướn mày: “Gạo đã nấu thành cơm rồi, cha mẹ vợ đương nhiên phải chấp nhận thôi.”

Hương Dương Viễn dí cùi chỏ lên bụng Hùng Hạo Nhiên, một tiếng hét thăm quanh quất trong toa tàu...

Vừa đi làm liền bận túi bụi nhưng đã có một sự thay đổi, đó là Hương Dương Viễn đã đồng ý chuyển đến ở cùng Hùng Hạo Nhiên, hai người chính thức bắt đầu cuộc sống chung.

Thật ra, có ở hay không cũng chả có gì khác, bởi vì từ khi hai người bắt đầu xác định quan hệ, chỉ cần điều kiện cho phép là qua đêm với nhau luôn rồi. Hương Dương Viễn mang theo hành lý sang rồi gọi người chuyển cái giường lớn của mình qua nhà Hùng Hạo Nhiên, chưa từng coi chuyện chuyển nhà là việc lớn.

Hùng Hạo Nhiên thì ngược lại, cực kỳ hưng phấn, cứ quần lấy Hường Dương Viễn nằm trên giường ‘chúc mừng’ một lần rồi thêm vài lần nữa, cuối cùng làm người ta xù lông thì mới lưu luyến mà phải kết thúc.

Hôm sau, Hường Dương Viễn đi làm về, xoa xoa cái eo nhứt mở cửa, đang muốn mắng tên kai hai câu thì thấy trong phòng khách có một người phụ nữ đang ngồi.

Đi nhầm nhà sao?! Hường Dương Viễn sợ hết hồn, vừa nói xin lỗi liên tục vừa lui nhanh về sau, nhưng lại thấy không đúng lắm, nếu đi nhầm thì sao mình lại mở được cửa cơ chứ?

Chẳng lẽ là trộm?! Nhìn thấy chủ nhà về mà vẫn bình tĩnh ngồi đó được sao? Nhà tên nào dám ngồi trong nhà của cảnh sát được trang bị súng chứ? Hường Dương Viễn đang định xông vào nhưng lại chần chừ, trước mặt là người phụ nữ có vẻ hiền hậu, xuống tay không nổi a.

Không đúng, sao người phụ nữ đó thấy mình lại không có phản ứng gì? Lẽ nào...

Hường Dương Viễn thật muốn hét lên, Hùng Hạo Nhiên chưa từng nói chỗ này có ma a!!!!

“Đồ đệ ngoan không ngoan rồi, sao vào nhà lại không đóng cửa, cẩn thận tối nay anh thi hành gia pháp... Mẹ?!” Hùng Hạo Nhiên vui vẻ vào nhà, đang định đùa như mọi ngày thì giật bắn mình: “Sao mẹ lại đến? Sao mẹ không gọi cho con?”

Mẹ...?

Hường Dương Viễn trợn mắt há mồm, đứng như trời trồng, không biết giờ làm bộ mình đi nhầm nhà thì còn kịp không nữa. Lần đầu tiên gặp mặt đã để lại ấn tượng ngu ngốc thế rồi, bị xấu đến không thể cứu lại được rồi...

“Hường Thang Viên, mau đi rót nước... À không, để anh để cho anh, em ngồi đi... Thôi, em qua đây với anh, qua đây, qua đây với anh!” Hùng Hạo Nhiên như sợ Hường Dương Viễn bị bắt nạt mà kéo người đến chỗ mình bảo vệ, sau đó nửa ôm nửa đẩy cậu vào bếp, còn ngoái lại nói với người ngoài phòng khách một câu: “Mẹ cứ ngồi đó đi nhé, con đun nước.”

Vừa vào bếp, Hường Dương Viễn kéo kéo ống tay Hùng Hạo Nhiên, hỏi: “Đấy là mẹ anh hả? Sao anh không nói trước với em là bác ấy tới?”

“Trông anh như người biết trước bà ấy đến sao? Mà em vào nhà cùng bà ấy à?” Hùng Hạo Nhiên sợ hãi, anh nhớ rõ mấy lần gần đây nhất gặp mặt là mấy lần anh bị ăn mấy cái tát với mấy bộ quyền, tình cảnh kia đúng là bất hạnh mà!

Lẽ nào gần đây anh phạm phải mệnh gì sao? Cho nên đòn này nối tiếp đòn kia?

Hường Dương Viễn hiếm khi thấy Hùng Hạo Nhiên có bộ dáng chán kinh như này, không khỏi có chút cuống: “Không đâu. Em vừa vào nhà đã thấy bác ngồi trong rồi...”

“... Sao lại thế được, bà ấy đâu có chìa khóa nhà...”

“Sao em biết được chứ? Mà đây là nhà anh, đấy là mẹ anh, anh có thể dùng dùng bộ mặt cầu cứu mà nhìn em được không?”

“Hầy, anh, anh không biết làm gì bây giờ, đã một hai năm không nói chuyện với nhanh rồi... Thế chốc nữa ra ngoài phải nói như nào?”

“Anh hỏi em á?! Lúc thổ lộ em cũng không có hỏi anh a!”

“Này nhé, rõ ràng là anh chủ động thổ lộ mà. Đùng rồi, để cho công bằng thì giờ em đi ra nói với mẹ anh em là con dâu bà nhé.”

“... Anh nghĩ em sẽ sống trở về sao?”

“Thế, thế thì phải làm sao?”

“Đừng có vừa đến đã nói với bác ấy diền này, tốt xấu thì cũng phải hỏi bác ấy đến làm gì. Anh bị ngốc à, đấy là mẹ anh, chẳng lẽ không định nói chuyện luôn à? Định không hỏi thăm luôn à! Không được thì nói anh nhớ bác!”

Hùng Hạo Nhiên rùng mình: “Buồn nôn như thế thì anh không nói được.”

“Không nói được thì cũng phải nói, mau lặn ra ngoài đi, để em đun nước.”

“Hương Thang Viên...”

“Cút!” Hương Dương Viên đập bay Hùng Hạo Nhiên ra ngoài, sau đó khóa cửa bếp lại.

73. Chương 73: Về Chuyện ‘lời Tỏ Tình Đây Tình Cảm Của Cảnh Sát Hùng’

Chờ lúc Hương Dương Viên đun xong nước, mang theo trà cụ ra ngoài thì Hùng Hạo Nhiên đang yên lặng ngồi đối diện với mẹ mình, hai mặt nhìn nhau, có thể thấy là hai người chưa nói với nhau câu nào.

Hương Dương Viên dừng một chút, rồi đi đến: “Mời bác uống trà, cũng muộn rồi, bác ở lại dùng cơm luôn nhé.”

Mẹ Hùng nhướn mắt, mặt không thay đổi mà đánh giá Hương Dương Viên, lạnh lùng đáp: “Ừm.”

Hương Dương Viên dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hùng Hạo Nhiên, Hùng Hạo Nhiên hắng giọng, mắt tự nhiên nói: “Khụ khụ, giờ nấu cơm cũng mất một lúc, chúng ta ra ngoài ăn là được rồi. Mẹ, mẹ muốn ăn gì?”

Mẹ Hùng cúi đầu không nói, Hương Dương Viên thấy bầu không khí không tốt liền vội vã giải thích: “Không sao đâu, em làm nhanh lên là được rồi, xong nhanh thôi...”

“Muốn ăn đầu nó chiên giòn.” Mẹ Hùng nhìn chằm chằm thẳng con, một chút bộ dáng nói đùa đều không có.

Hương Dương Viên thấy như có gió lạnh thổi sau lưng, thức thời ngậm miệng.

“Đầu, đầu con ăn không ngon đâu...” Hùng Hạo Nhiên sờ sờ đầu.

Mẹ Hùng yên lặng một lúc, ngược lại, đưa mắt ra nhìn người đang nỗ lực hạ thấp sự tồn tại của mình kia – Hương Dương Viên.

Hương Dương Viên thấy bà nhìn mình, lập tức ưỡn thẳng lưng: “Mời bác uống trà.”

... Vừa nghe là thấy ở thế hạ phong rồi.

“Cậu đang ở cùng Hạo Nhiên sao?”

“À, vâng ạ. Cháu, cháu tên là Hương Dương Viên. Làm việc ở đồn công an từ năm 2009, khi đó bọn cháu là cộng sự.”

Mẹ Hùng thông thả nhấp ngụm trà, hỏi tiếp: “Cha mẹ cậu của biết chuyện của hai đứa không?”

“Biết ạ...”

“Họ nói sao?”

“Họ... không nói gì ạ, ừm, lúc bắt đầu có chút tức giận, mắng vài câu, sau đó thì tốt hơn.” Hương Dương Viên tả cảnh hòa bình giả tạo, chọn điều không ảnh hưởng đến toàn cục, cậu không dám nói mẹ mình đánh Hùng Hạo Nhiên như nào, vạn nhất bà ấy trả lại như thế thì mình phải làm sao...

Hùng Hạo Nhiên ngồi đối diện điên cuồng gật đầu.

“Hừ, mẹ cậu mắng vài câu tốt rồi, con trai tôi vì cậu mà hai năm rồi chưa về nhà.”

“Mẹ, rõ ràng là vì lần nào về nhà con cũng bị mẹ đánh mà. Hơn nữa, không phải chỉ vì em ấy, mẹ còn bảo bắt con từ chức, cậu không đồng ý đâu, mẹ cũng đừng quá đáng...”

“Bác à, tính của anh ấy vốn vậy mà, không đâm đầu vào tường thì không quay lại. Rõ ràng là bản thân có lỗi trước lại còn dám mạnh miệng. Cháu đã nói với anh ấy là chỉ cần bác tha lỗi cho anh ấy, đồng ý cho chúng cháu thì chúng cháu sẽ thường xuyên đến thăm bác.” Hương Dương Viên thấy Hùng Hạo Nhiên càng nói càng không đúng liền nhanh chóng ngắt lời, thành khẩn nói: “Hùng Hạo Nhiên tuy không nói ra nhưng cháu biết anh ấy rất nhớ bác. Bác cho anh ấy cơ hội thay đổi đi.”

Thần sắc của mẹ Hùng hơi thay đổi, nhướn mày nhìn về phía Hướng Dương Viễn, lòng Hướng Dương Viễn khẽ động! Thật giống, đúng là di truyền mà, cái biểu cảm hung hăng khiêu khích người kia thật giống quá đi.

“Thay đổi? Cậu muốn nó thay đổi như thế nào? Là chia tay cậu hay không làm cảnh sát nữa?”

Hướng Dương Viễn không dám lên tiếng, hầy, cẩn thận đến đâu vẫn nói sai a.

Mẹ, yêu em ấy hay làm cảnh sát, hai chuyện này con thấy mình không hề sai. Lúc đó con không nên cãi lại mẹ, còn nói những lời vô ích kia, nhưng bao nhiêu nỗ lực theo đuổi công việc mình thích lại bị mẹ phủ định ngay từ những câu đầu tiên. Mẹ có nghĩ tới cảm nhận của con không?”

Hướng Dương Viễn bực mình, sao lại lôi em vào?! Rốt cuộc tên gốc nhà anh có biết nói chuyện không vậy?

“Hơn nữa, lúc nói chuyện mình là đồng tính cho mẹ thì giữa con và em ấy chưa có gì hết.” Hùng Hạo Nhiên nhìn Hướng Dương Viễn, biểu tình là lạ, rõ ràng là có tình yêu sâu đậm nhưng không che giấu nỗi sự lúng túng trong ánh mắt: “Con, con yêu thầm em ấy rất lâu rồi nhưng đến mấy tháng trước bọn con mới tiến đến với nhau.”

“...” Hướng Dương Viễn mặt đỏ bừng, hai bên tai nóng rực.

“Con biết, đối với mẹ mà nói, con trai mình lại thích đàn ông là chuyện kinh hãi thế tục, cần thời gian rất lâu để tiếp nhận. Cho nên, con muốn tình cảm của mình rõ ràng, trước hết nói cho mẹ, muốn chờ mẹ gật đầu đồng ý rồi mới bước tiếp. Nhưng con không đợi được sự đồng ý của mẹ, nhưng với em ấy, con không muốn đợi thêm nữa.” Giọng của Hùng Hạo Nhiên đầy áp tình cảm và sự kiên định: “Mẹ, con rất để ý đến cảm thụ của mẹ nên cả một khoảng thời gian dài, con sợ làm mẹ giận mẹ khóc. Lúc ở cùng em ấy, tuy là rất muốn mang em ấy về nhà nhưng vẫn phải nhịn lại. Giờ mẹ đã đến, con sẽ nói cho cho mẹ biết. Nếu con có thể làm gì để bù đắp cho việc làm mẹ đau lòng thì con sẽ làm. Nhưng chuyện chia tay em ấy và từ chức là không thể. Xin lỗi mẹ, con không phải là đứa con tốt. Thế nhưng có thực sự hi vọng mẹ có thể đồng ý.”

Hướng Dương Viễn nghe mà muốn khóc.

Thì ra, ba năm trước, Hùng Hạo Nhiên ngày đó làm cậu nhất kiến chung tình, không phải là giả bộ a...

Mẹ Hùng Vẫn luôn cúi đầu, không thấy được biểu tình.

“Mẹ à, con yêu em ấy. Em ấy tốt lắm. Nếu như mẹ hiểu em ấy thì nhất định sẽ đồng ý chấp nhận em ấy thôi.” Hùng Hạo Nhiên tiến lại gần rồi nắm chặt bàn tay mẹ mình đang đặt trên đầu gối.

“Mẹ...”

Mẹ Hùng ngẩng lên, ngoại trừ vành mắt có chút hồng, tâm tình có vẻ cũng không tệ lắm, nhưng giọng vẫn lạnh lùng: “Còn biết gọi tôi là mẹ? Nếu không phải tha thứ cho anh thì tôi lận lộn đường xa tới thăm anh làm gì?”

Hùng Hạo Nhiên sưng người, nhất thời không biết nên nói gì.

Trong phòng khách yên lặng hồi lâu, Hướng Dương Viễn suy nghĩ xem mình nên nói gì để không phá hỏng cục diện này, liền nghe thấy Hùng Hạo Nhiên gấp gấp hỏi: “Thế... sao mẹ vào nhà được?”

“À, mẹ bảo cậu trộm chìa khóa của Tiểu Hướng về đánh một cái.”

74. Chương 74: Về “kỉ Niệm Đau Khổ Mà Ngọt Ngào.”

Buổi tối, lúc đi ngủ, Hùng Hạo Nhiên cứ chộn rộn, nghiêng người ôm Hướng Dương Viễn, muốn tư thế này tư thế kia, mỗi tư thế một lần.

Hướng Dương không có hứng thú mà dựa vào anh: “Mẹ anh đang ở ngay phòng bên đấy, kiểm chế chút đi.”

Hùng Hạo Nhiên liếm lỗ tai rồi hôn cậu một hồi, hỏi: “Em sao vậy? Tâm tình không tốt sao?”

Hướng Dương Viễn yên lặng, ai oán nói: “Em phát hiện cả nhà anh đều là cao thủ trộm đồ, đang suy nghĩ sau này phải đề phòng như nào.”

Hùng Hạo Nhiên cười ha ha: “Anh với cậu đều từng ở đại đội phản gián (đại loại thế), em không chống nổi đâu.”

“Em đâu có khen anh đâu.” Hướng Dương Viễn khịt mũi coi thường, một lúc sau, cậu nắm lấy tay anh đang đặt trên bụng mình: “Thực ra mẹ anh cũng đáng thương mà, sau này anh năng đi thăm bác ấy chút đi.”

“Sao đã có tự giác của con dâu luôn rồi? Khó tránh mẹ anh vừa nhìn đã thích em.”

“Cút!” Hướng Dương Viễn thúi cho một cái cùi chỏ.

“Đau!” Hùng Hạo Nhiên rên một tiếng, siết chặt vòng tay: “Được rồi được rồi, anh biết rồi.”

“Hơn nữa...” Hướng Dương Viễn dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Mấy năm gần đây, lúc tắt niên chỉ có một mình anh, em...”

“Đau lòng?”

Hướng Dương Viễn không nói gì, nửa ngày mới không nhin được đáp lại: “Anh nói sao thì cứ như vậy đi.”

Hùng Hạo Nhiên vui vẻ hôn tai cậu: “Thế nên, em đừng hòng chạy.”

“Em còn chạy thoát được sao?” Hướng Dương Viễn tức giận nói: “Em mà muốn chạy thì không khéo cả nhà các anh trộm hết cả chìa khóa, ví tiền, chứng minh thư với hộ khẩu luôn quá.”

“Khà khà, đứng thế đó, sao em biết hay vậy?” Hùng Hạo Nhiên cười cười, bàn tay từ từ lướt vào trong quần ngủ của cậu, theo khe mông mà thăm dò, Hướng Dương Viễn giật giật, thấp giọng mưng: “Không phải cả ngày trong đầu anh chỉ có làm làm làm thôi đấy chứ? Tối hôm qua bị anh làm đến nhức cả người rồi, mai em còn phải trực nữa!!!”

Hùng Hạo Nhiên nhanh chóng đỡ rồi nhào nặn mông cậu: “Anh không vào là được chứ gì? Cho anh sờ chút đi!”

“Có lần nào bắt đầu mà anh không nói thế đâu?”

“Lần này là đảm bảo chỉ sờ!”

“Không!”

“Hướng Thang Viên à, mẹ anh đã chấp nhận em rồi. Chuyện lớn như thế chẳng lẽ không đáng để chúc mừng sao?”

“Anh.... Á... Cả vú lấp miệng em...”

“Suyt, ngoan nào. Nhắc chân lên chút.”

“Hùng Hạo Nhiên! Anh là tên lưu manh! Sắc lang! Là cầm thú chỉ biết dùng nửa thân dưới!”

“Đừng lớn giọng thế chứ, mẹ anh ở ngay phòng bên đó.” Hùng Hạo Nhiên cởi quần cậu ra, vừa đỡ vừa nâng chân cậu lên, bóp ít bôi trơn vào tay, quen tay mà mở rộng lối vào: “Chỗ này của em vốn chật lắm, lần nào mở rộng cũng thật tốn thời gian.”

“Không được nói!” Hướng Dương Viễn đỏ bừng mặt, người trước mặt mình kia lại càng hưng phấn, lại càng biến lớn, lại càng khó vào.

“Phía trước cũng ướt rồi, trơn bóng nè.” Hùng Hạo Nhiên tranh thủ đùa đùa chỗ đó, còn ghé sát vào tai cậu, cố tình dùng ngữ khí trào phúng để kích thích: “Hướng Thang Viên à, em đúng là tên ngốc thích nói một đằng làm một nẻo đó. Em mắng anh thế nhưng sao nửa dưới của em cũng không thành thật vậy?”

Hướng Dương Viễn bỗng có kích động muốn một phát bắn chết tên này luôn.

“Ấy, Hướng Thang Viên.”

“Làm... mau...”

“Sao em nói hụt hơi vậy?”

“... Anh thật là khách sáo quá đi.”

“Khà khà. Nói cho anh biết, thật ra những lần trực cùng nhau trước đây, lúc chúng ta cùng ngủ trong phòng nghỉ, anh đều muốn ôm em như lúc này...”

“Hả?”

“Không mặc quần áo.”

“... Em không hề muốn biết chuyện này.” Hướng Dương Viễn tát một phát lên mặt con gấu kia.

“Ày, em không hiểu đâu. Người mà mình yêu muốn chết nằm ngay bên cạnh mà bản thân lại phải giả bộ không thèm để ý. Cái loại cảm giác giày vò đó...”

“Thế sao anh không thổ lộ sớm đi? ... Biết rõ là em cũng thích anh mà.”

“Một phần là vì mẹ anh. Mẹ còn chưa đồng ý, anh cảm thấy có lỗi với bà, mặt khác, anh không xác định được em có phải là đồng tính như anh không. Anh chỉ biết em có hảo cảm với anh thôi, nhưng hảo cảm khác với yêu, dù sao đây cũng là hai loại tình cảm khác nhau.” Hùng Hạo Nhiên nắm tay cậu: “Vạn nhất hù em chạy mất thì anh chẳng phải mất cả chì lẫn chài sao?”

“Ừm...”

“Em có nhớ Đông Chí năm ngoái không? Lão Thường mời mọi người lên núi ăn sủi cảo ấy.”

“Ừm, có.”

“Thật ra, tối đó em đứng bên anh ngắm cảnh đêm, trong lòng anh lặp đi lặp lại một câu nói ‘Hướng Thang Viên, anh rất thích em’. Có vài lần, anh nghĩ mình đã nói ra miệng rồi.”

“... Kết quả đâu?”

“Kết quả hả, Cơ hội tốt như thế, bầu không khí tốt như thế nhưng anh lại không có đủ sự dũng cảm.”

“Ừm.”

“Sau đó được nắm tay em xuống núi, em không gạt ra, anh lại nghĩ, cho dù không thể bên nhau, giữa hai chúng ta có kỉ niệm là tối hôn nay thì cũng rất hạnh phúc rồi.” Hùng Hạo Nhiên thở dài: “Đó là lần đầu tiên, lần đầu tiên anh thích một người như vậy, thích đến mức, chỉ cần nắm tay người đó một lần thôi thì có lẽ cả đời này anh sẽ không quên.”

“Hùng Hạo Nhiên.”

“hả?”

“Thật ra tối hôm ấy... em cũng đang chờ anh nói câu kia.”

Hai người yên lặng một lúc lâu, Hùng Hạo Nhiên đột nhiên ôm chặt Hướng Dương Viễn, cười cười: “May mà, cuối cùng hai ta cũng ở bên nhau.”

75. Chương 75: Về Chuyện “đây Là Chương Kết Thúc”

Một ngày nào đó đầu tháng 9, Hùng Hạo Nhiên cùng đồng nghiệp phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Trên đường về đội hình sự, họ phải đi qua một con đường khá là vắng, hai bên đường chỉ có mấy nhà xưởng thừa thớt, mà bên đường lại có taxi đang dừng.

Cách taxi một đoạn có một xe cảnh sát đang đỗ, phía sau có hai người mặc đồng phục cảnh sát đang ngồi xổm. Hùng Hạo Nhiên nhìn kĩ lại, kết quả phát hiện ra là Hướng Dương Viễn với Lục Tây, mặt mày hai người xị xuống, chả khác gì đang bị bắt cóc.

Hùng Hạo Nhiên bảo Lương Kiến dừng xe, xuống xe đi về phía hai người kia, đứng trước mặt Hướng Dương Viễn.

Hướng Dương Viễn thấy mình bị một cái bóng bao phủ, ngẩng lên, hai mắt lóe sáng, chả khác gì nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh đang trên đường về đội, vô tình nhìn thấy hai người thôi. Sao lại dở hơi mà ngồi đây tắm nắng thế? Không sợ say nắng à?”

“Anh có rảnh không?”

Hùng Hạo Nhiên vừa định đáp đã bị Lục Tây ôm dúi: “Hùng đại ca! Anh mau cứu mạng! Anh đừng bỏ lại em với Dương Viễn ở đây!”

“Rốt cuộc là sao?”

Hướng Dương Viễn đứng lên, nhìn xe taxi kia, với tài xế xe đang mua đồ ở trạm xăng bên cạnh, bất đắc dĩ nói: “Tài xế mới đón khách, khách đó mua hai con rắn sống để trong bao tải ở cốp sau, kết quả lúc xuống xe lại thấy thiếu mất một con, chắc là còn ở trong xe, tài xế báo cảnh sát, bắt buộc phải tìm được rắn.”

Lục Tây mặt mũi đưa đám nói: “Tôi với Dương Viễn đều sợ rắn, cố gắng tìm nửa ngày mà chẳng thấy gì hết nhưng tài xế sống chết không chịu thả bọn tôi đi, nói chúng ta không quan tâm sinh mạng của quần chúng nhân dân làm bọn tôi phí mất cả buổi trưa ở đây. Không tìm thấy gì hết a!”

Hùng Hạo Nhiên suy nghĩ một chút, quay đầu ra hiệu cho đồng nghiệp về trước, sau đó sấn ống tay đi đến bên xe taxi kia.

Hướng Dương Viễn đi theo sau nói: “Anh cẩn thận chút.”

Hùng Hạo Nhiên cười hì hì: “Yên tâm đi, thầy cậu đây chính là cao thủ bắt rắn chỉ bằng một tay. Đồ đệ ngoan học một chút đi.”

“Em mới không thèm học, nhìn đã thấy buồn nôn rồi.” Hướng Dương Viễn chán ghét nhíu mày.

Hùng Hạo Nhiên vuốt mồ hôi trên sống mũi cậu: “Thân vì nhân dân phục vụ thì không được sợ chết. Lúc trước em còn không dám trèo cây cơ mà.”

Hướng Dương Viễn mặt đỏ bừng, quay đầu qua chỗ khác: “Anh nhanh chút đi, em nhìn là được rồi.”

Tài xế taxi mua chai nước về, vừa mới mở nắp ngẩng đầu định uống thì thấy Hùng Hạo Nhiên chui từ trong xe ra, trong tay là con rắn dài hơn một mét, vui vẻ đi về phía Hướng Dương Viễn khoe khoang, còn kéo tay dạy cậu làm sao để bắt rắn mà không bị nó cắn.

Tài xế bị kích thích hết to, suýt bị sặc chết, trực tiếp ném chai lúi về sau: “Mau giết nó! Mau giết nó đi!”

“Không được.” Hùng Hạo Nhiên rất bình tĩnh đáp, rồi lấy bao tải bên đường cất rắn vào trong, buộc kỹ miệng bao lại: “Chúng tôi còn phải liên hệ với người làm mất, vị khách kia ở đâu?”

“Ồ, ở đằng trước... Cái chỗ nhà kho cũ cũ kia, nhưng, chắc là làm việc ở đó. Các anh đi mau đi, đừng để nó ở gần tôi!”

Hùng Hạo Nhiên nhún nhún vai, Hướng Dương Viễn nói: “Để em đi cho.”

Hùng Hạo Nhiên nói: “Để anh đi cùng em. Lục Tây lên xe mở điều hòa đi, nướng người dưới nắng nửa ngày rồi. Muốn anh đây nóng chết hả?”

“A, được rồi!” Lục Tây ánh mắt đầy sùng bái nhìn Hùng Hạo Nhiên, nhanh chóng nhảy lên xe cảnh sát mở điều hòa ở mức lớn nhất.

... Ày, Hùng đại ca chả khác gì thần bảo hộ của Dương Viễn a, về đồn nhất định phải ‘chia sẻ’ cùng mọi người mới được!

“Thấy thầy của em lợi hại không?” Hùng Hạo Nhiên nhắc bao tải lên, ghé sát vào Hướng Dương Viễn mà mặt dày tranh công.

Hướng Dương Viễn mặt không cảm xúc: “Lợi hại, lợi hại.”

“Thế em muốn báo đáp anh như nào đây?”

“Em sẽ viết một bức thư cảm ơn gửi đến đội hình sự nhé. Hay là để đồn trưởng Thường làm một cái cờ thưởng cho anh?”

“... Không muốn.”

Hướng Dương Viễn cảnh giác nhìn Hùng Hạo Nhiên một cái, nói: “Đừng có nói đến ba cái chuyện lấy thân báo đáp gì gì đó.”

“Không nói thì không nói. Đêm nay chúng ta đổi tư thế đi.”

“Cút!” Hướng Dương Viễn không nhịn được nói: “Anh còn muốn đổi cái gì nữa! Tối hôm qua còn chưa đùa đủ sao?”

Hùng Hạo Nhiên làm bộ gỡ dây thừng buộc bao tải ra, đảo qua đảo lại trước mặt Hướng Dương Viễn. Cậu bị hù chết, kéo tay anh ra xa: “Được rồi được rồi. Không phải lần nào anh nói mà chả làm sao!”

Hùng Hạo Nhiên thực hiện được mục đích mà cười ha ha, Hướng Dương Viễn nghiêng răng giờ tay làm bộ định bóp cổ anh.

“Sau này nếu có gì không làm được thì cứ gọi cho anh.”

“Không cần, em cũng là cảnh sát thì sao phải cầu cứu anh.”

“Hừ, em làm cảnh sát còn quá non, còn chưa xuất sư nữa. Anh không yên tâm.”

“Anh bây giờ không phải thầy của em. Anh là cảnh sát hình sự!”

“Anh không phải thầy thì không được nói chuyện với em sao, em trai cảnh sát!”

“...”

“Ngoan, anh là bạn trai em, anh lo cho em.”

“Giờ làm việc không được buồn nôn!”

“Thế nên sau này em phải gọi cho anh. Dù cho anh không thể đến thì anh cũng sẽ tìm người giúp em. Không phải là thừa đâu. Có thể học tập từ người khác mà, đừng cậy mạnh. Tỷ như hôm nay em bị rấn cần thì sao?”

“Ừm...”

“Lúc này mới ngoan. Nào, hôn một cái.”

“Biến!”

Giữa trưa hè, trời nắng mạnh, mặt đường chẳng khác gì chảo lửa, không khí xung quanh nóng như sắp sôi trào ra.

Mồ hôi của hai người chảy xuôi theo tóc mái, chảy xuống mặt rồi biến mất ở cổ áo đồng phục.

Lục Tây ngồi trong xe bật điều hòa, khẽ hát, nhìn Hùng Hạo Nhiên với Hướng Dương Viễn đang sóng vai đi lại gần

Ánh nắng chiếu xuống hai người, hài hòa mà yên bình.

Hình ảnh thật là đẹp.

Lục Tây thâm cảm thán ở trong lòng.

Thật đúng là một đôi trời sinh.

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gau-qua-lai-phai-chu-y>